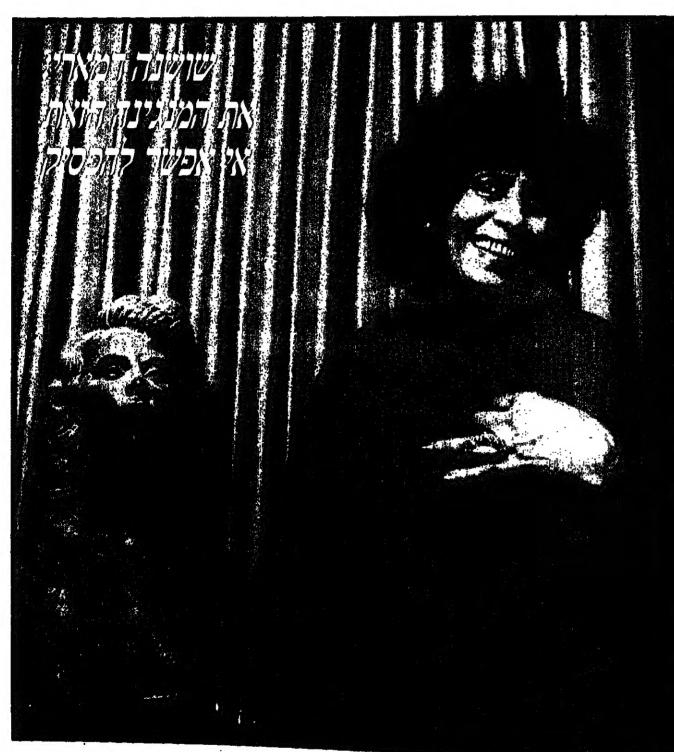
Bizeio

כ"ה בניסן, תשמ"ז 24.4.1987

ארץ המאובטחת, 48 שעות עם "גולני" כדרום לבנון ■ שושלת הכהן,
"שפחה בצמרת ■ יש ציפורים בגיטו ■ אליהו ריקה, הייתי מרגל
שראלי ■ מי מחכה לביבי נתניהו ראיון ■ אורי אבנרי, שטח פרטי

נ"ה בניסן, חשמ"ז 24.4.1987

פל הוכניות שמורות ל-נועריב" -רפיקה: נטע גדינשפן 🖟 1987 This Magazine is a supplement to Many force substial faltion

מודעות: אורי דגן

עורך: צני לכיא עריכה: דניאלה בוקשטין עורך גרפי: יורם נאמן מעצב ת: יעל תורן, אורלי אושל

חרי שהיטיבה לתאך את הווי יחידת הצנחנים בשיגרת אימונים במדבר, הציעו למיכל קפרא להילוות אל היילי "גולני" בשיגרת הסיורים ברצועת הכטחון שבדרום לבנון. היא נלוותה אליהם לפני כשלושה שבועות. במה שהתברר כסוף כסתם יומיים של חול. היטלטלה עמהם נצרית טוק בין הכפרים, והיתה בתוך המתח, הדריכות והפחד ממה שמחכה להם מאחורי הפינה. הם חיפשו "אקשן" ומצאו אותו אחרי שמיכל נסעה, במחיר דמים. היא כחבה את הסיפור שקראה לו המלחמה הקטנה שאחרי המלחמה הגדולה. למרות שאין בו תיאור של היתקלות עם מחבלים. המלחמה שבין המלחמות. פרסום . הכתבה נדחה בשבוע. חשבנו שהחמצנו עיתוי טוב. מאורעות סוף החו והשכוע הבהירו שהנושא רק מתחיל להיות אקטואלי.

רב יום השואה והגבורה, בלב ים המלים הנשפכות סביב משפט דמיאניוק וזוועות טרבלינקח, כמה עוד אפשר לציין את המאורע שלא נכתב כבר לאורך, לרוחב ולעומק. טל בשן אמרה: סיפור הגבורה של הקשריות בגיטאות. הצעירות היהודיות בעלות המראה הארי שחמקו לעולם החיצון בתעודות מזוייפות, והביאו חזרה לגטו ידיעות חשובות, נשק וכסף שהיו חיוניים לארגון ההתקוממות היהודית. הנושא לא הודחק, אמרה טל, אך טרם נחקר לעומקו. היא פנשה שתיים מן ה"ציפורים" האלה, שריחפו כמו לולייניות על חבל דק ללא רשת הצלה. מה שדתף אותן לא היה רק הרעיון. גם סיפורי אהבה היו שם – לבחורים שהפעילו אותן בשליחות המסוכנת. אהבה עזה כמוות שלקח אליו כמה מהן בעת מילוי תפקידן.

ורית כרצקי, מחוץ לשטח הפרטי, כותבת השבוע גם על שבט הכהן שצאצאיו התכנסו בשבת שעברה במכמורת, לציין מלאת 80 שנה לעלייתו ארצה של אבי המשפחה, מרדכי בן הלל הכהן. הוא הקים שושלת שהתכססה בצמרת המימסד הישראלי. ארתור רופין, יצחק רבין, יגאל ידין, אהרון ידלין, עוזי נרקיס, צבי דינשטיין – הם רק חלק מהשמות. הסיפור הוא בעיקר על קשרי המשפחה והנישואין המיוחדים. דוד הכהן אישיות ססגונית וח"כ בשש קדוציות, הוא אחד הכוכבים. המקום צר ולא ניתן לספר את כל עלילותיו ואמרותיו. רבות מהן מבדחות. באחת נוכרתי השבוע. לפני שנים, במונון משכן הכנסת . הישן, מצאתי כסא פנוי ונטלתי אותו לשולחן שמוך. פתאום ראיתי את ח"כ דוד הכהן מתקדם מכוון הדלפק, צלחת מרק חם בשתי ידיו, והוא מחפש לשווא את הכסא שנטלתי. "מצטער שלקוחתי לך את הכסא", אמרתי לו. "לא נורא", הוא ענה, "וח רק כסא של מזנון".

התמונות בכתבה "צלולואיד מעולם אחר" מהשבוע שעבר צולמו בידי אורית זילברמן ולא כפי שוכתב בטעות.

> 6 ציפורים בגטו מאת טל בשן

10 הארץ המאובטחת

14 קרובים קרובים

22 מחכים לביבי מאת תלמה אדמון

"טיול "טופשבוע" 27

מאת נולי פרידלנדר

שטח פרטי, אורי אכנרי 28.

מאת נורית ברצקי

19 המרגל

מאת מיכל קפרא

מאת נורית בו צקי

מאת בילי מוסקונה־לרמן

34 שושנה שושנה שושנה מאת יעל פו־מלמד

37 לאכול בחוץ

מאת מאו"ל

38 ה"ניו לוק" כן 40

42 חיים ואוהכים

43 פנטהאוז מאת יגאל לב

43 הורוסקום

מאת יהודית חנוך.

מאת תמר אבידר

ימעריב" לפני 35 שנה

בערוכת גבריאל שטרסמן

בשער: שושנה דמארי, כתבה בעמי 36-34. צילום: שמואל רחמיי

שולק: "הרוסים האלה מסוגלים לצותת אפילו בתוך חדר השינה שלנו".

5 មានខ្មែរប

ציפורים בגטו

היה להן שוער בלונדי ותווי פנים אריים מושלמים. תחת זהות בדויה ריחבו מהגיטאות לעולם החיצון ובחזרה, התיידדו עם קציני גסטאבו. השיגו והעבירו ידיעות חיוניות, נשק וכסך לארגון ההתקוממות היהודית. מבצעים לולייניים, בין חיים ומוות, שמאחוריהם גם סיפורי אהבה לבחורים ששלחו אותן. פרסום ראשון, ערב יום הזכרון לשואה ולגבורה.

מאת טל בשן

חק מאות קילומטרים מחברתה. הן היו כמו פומפרנל סמית – מופיעות ונעלמות. רומנטית טגילו אחרייכן היא וחברותיה: מתרוצצות הלוך ושוב ברחבי הרייך הגרמני. משאירות אחריהן נשק, כסף, כרוזים, ויוצאות אמו של רבולוציונר, שרצתה שבנה ילך לביוות בכבור: הלאה – למשימה הבאה. לכולן היה שיער בלונדי, "כני, היגשתי בקשת הנינה לצאר', היא אומרת לו עדב עיניים בהירות ותווי פנים אריים מושלמים. כולן דיברו פולנית רהוטה, בלי שמץ מבטא יהודי. זה היה בקשתי - אנוא מחר לגררום לבושה לכן, ואז תרע התנאי הראשון. בלעריו לא היה להן, לקשריות הגטו. שמיד יבואו הרוכבים לשחרר אותך. אם לא יקבל -שמץ של סיכוי. מלבר כשרון משחק, נדרטו גם אומץ אלכש שחור'. וככה היא באה, באשמורת הכוקר, לב מטורף ועצני ברזל, .וגם אהבה היה צריך", מוסיפה בנשה בלבן, וכנה הביט בה ועלה לגרדום כשחיוך על ברוגקה קליבנסקי, "לאהוב את מי ששלח אותך, לדעת שפתיו". ברונקה מוחה פתאום דמעה קטנה, נוכרה שמישהו דואג לך, להיות מוכנה לעשות הכל למען בבית אמא: את מבינה על איזה סיפורים גדלנו?". המישהו הזה". אחרייכן תוסיף, "גם למות".

מעל שולחן. עבורתה של ברונקה ב"יר ושם" תלוייה תמונה גדולה של צעיר בעל עיניים שחורות יוקדות – מרדכי טננכאום, מרכז תנועת "דרור", מפקד המחתרת כגטו ביאליסטוק, האיש ששלח אותה למטימות ההן. זה הארם שבשמו ולמענו היהה נוכנה לחיות שנים כשקר מתמיר. בין גרמנים, בכדירות גמורה ותחת זהות ברוייה, להתיידד עם קציני נסטאפו, להיכנס ולצאת מהגטו. להלך כל הזמו. כמו לוליינית, בין החיים למות. לא רק מפני שהיתה מאוהבת, אלא גם מפני ש-האמנתי ככל לכי בדרך שהוא הלך כה". הדרך כללה גם את הנכונות המפורשת למות למען הרעיון של התנגדות יהודית. התמרדות שסיכוייה היו אכודים מראש אבל לפהות היה בה, לדעת צעירי הגטאות, הצלת הכבור היהודי. מאבק על "שלוש טורות בהיסטוריה", כדבריו טל רולק ליכסקינד מנטו קרקוב.

מרחכי טננכאום, כן 27, נספה עם נפילת גטו ביאליסטוק באוגוסט 1943. הסברה אוכרת שהתאבר. מגדת העתידות הפולניה אליה הלכה ברונקה מאוחר יותר כדי להיוודע מה עלה בגורלו של מרדכי, לא להסביר לעצמה איך קרה הדבר: "אולי אין לי זכות לומר זאת כי נשארתי כחיים, ומי יודע, אולי בתתרההכרה האינסטינקטים שלי שברו עלי. אכל במודע כאמת הייתי מוכנה למות, אחרת לא הייתי הולכת למקומות שאליהם הלכתי". מי שטומע לאן הלכה יורע שצריך להאמין לה להכין קשה יותר, אכל 'גם מי שהיה שם בקושי מבין.

קליבנסקי – נאה, מסוגרת, זקופת קומה מאוד גם כאשר היא יושבת, נראית כמו בת אצילים פולנית וזה "גם, מה שהפולנים חשבון. נולדה בגרורנו ב־1921. את המחאה הכהירן הלא יהודי כליכד, ירשה מאכיה. בכיתיהספה למדה עם פולניות. דובתה היתה לומוניסטרת, ובכל פעם שהשתחררת מן הכלא הין לה סיפורים מרתקים נורא". נעוריה עברו עליה בין שתי מלחמות העולם בתקופה שכה לא היה זיכר נשנם

ן לא הכירו זו את זו. כל אחת פעלה במרי - ממוות למען אידיאל. המישקע הזה, יהד עם כה שספגה בתנועת הנוער, התגלגל לאותה רוח הקרבה

אלה היו גם ימי הזוהר של תנועות הנוער

קיץ 1941, עם כיבוש מזרה פולין כירי הגרמנים, מגיעות הידיעות הראשונות על רצח המוני של יהודי וילנה, עדיין לא כתאי גאזים כי אם ביריות לתוך קברים פתרה את התעלומה. דבר אחד ברור: הוא יכול היה המוניים. מתוך כ־70,000 איש נותרו כגטו וילנה להינולט מהגטו, לו רצה, כמקום זאת החקיט להישאר ב־17,000. בעוד רוב היהודים תוהים ובעצם מקונים: עם אנשיו, נאמן לדרך, עד הסוף. ברונקה נשארה אם מה שקרה בוילנה הוא מקרה חדיפעמי, הניעו כחיים, אחת המעטות ששרדו. עד היום היא מנסה טננכאום וחבריו ככר אז להכרה שמדובר במנמה

אני זוכרת סיפור שאמי היתה תכיד מספרת על

ההוצאה להורג, ומבטיחה לו: 'אם יקבל הצאר את

החלוציות בפולין. לשם הפנו הצעירים היהודים את כל ההתלהבות, המרץ, השאיפות והאידאלים: באחרי הפוגרום אצלנו כ־1935. הגעתי למסקנה שאם זה ככה - אני הולכת לארץ ישראל". גם כתנועה היה המסר ברור וחדימשמעי: משמעת עצמית, מוסריות, התחשבות נכלל. תאורי הפעילויות בתנועה נשמעים ילדותיים במקצת, כאילו מנותקים מן המציאות הקסה שיחות רעיוניות. סמינרים, מהנות. ערבי שידה -וריקורי "הורה" ולימוד עברית. יש להניה שאלמלא השואה היו התנועות נהפכות ההויות משהו, כפי שחן נראות כיום אצלנו. אלא שהרכרים התגלגלו אחרת: אלא במקרה היו כל הקשריות יוצאות תנועות הנוער. החלוציות". אומר ה"ר שלמה נצר מאוניברסינת תל־אכיב, גזה המפתח להבין כיצד נהפכה חבורת צעירים כני עטרים או פחות למחתרת לוחמה, בלי אמצעים, בלי אנשים, כלי נשק כמעט".

.כמה שישמע הדבר מוזר — כמעט לא שיקרתי. השתדלתי להישאר כמה שיותר קרובה לאמת. זה תמיד נשמע יותר אמין, וככה גם לא התבלבלתי. איכשהו הדברים הסתדרו, לפעמים בצורה הכי מטורפת וחצופה".

כוללת. ליהודים אסור היה לגסוע בשום כליירכב. לשום מקום. אכל שנגבאום נסע בין הגיטאות בצפוןיכזרה פולין מצוייך בתעורת זהוה כורקית לא התעסקנו במוות. מזוייפת ובגלל מראהו לא יכול היה להיהשב לפולניו כדי לארגן את תנועות הנוער להתנגדות אפשרית. בשביל ברונקה, שהיתה אז מהריכה צעירה בתנועה הצליחה להדחיק את בגרודנו, הוא היה המדריך הכוגר, הנערץ, כעל הפחד, נתפשה מיד. הסמכות. על פיו נשק דבר. כשנפגשו בפעם השנייה ככר היתה בנכו

ביאליסטוק, חולה וחשושה מהופר תזונה, רתוקה למיטה בנלל פצעים ברנליים, שלא הנלידו. זה היה בחורף 42 לאחר היסול הגיכאות באיזור והתחלה המשלוחים להשמדה. לפני בן כנו הספיקה לעבור ברגל מאות קילומטרים בשליהות ראשונה: יהד עם צעיר נוסף בעל חזות נויית עברו בכל הניכאות שכין גרודנו לביאליסטוק, או ככר תחום גרנני, כרי להודיע לחברי "דרור" על קיום "סמינר התנגדות" כנכו ביאליסטוק בפסה. הם התחוו לזוג צעיר, עברו ככל פעם חומות ונדרות תיל, ייסנו במתכנים ובסרות, נכנסו ויצאו דרך מהילות ועליותינג. הורידו וההזירו את הסלאי הצהוב. לפי הצורך והוא היה מחוזק בנוניה כדי שאפשר יהיה להסיר אותו נקלותו. הודש של סיכון חיים כדי להעכיר ידיעה על סבינר. בברחק קשה להבין, אבל או היו אלה "אורות באופה, ניצונית בשחור הלילה" כהגדרת אחת הקשריות שניספו. בושיה אלטמן. זה היה עידור שאין כדועניתר מספרת הנוק'ה פולכין, קשרית מגכו ירשה. וניתוך דכרים שנאמרו בכנס קשריות שנערך כנית־התפוצות בהודש יוני 1983). כי הכי קשה לאנשים היתה החושת

ננבאום הגיע בבהילות מוורסה לנטו ביאליסטוק בסוף 1942, הפעם כדי לארגן מיר את המהד. מעכה של ברונקה היה בכי רע. בעורת קשריו הצליה לניים בעבורה זריקות קלציום ולהקים אותה על הרגליים. גלולא הוא - אינני יורעת מה היה עולה בנורלי". מרכריה נרור שהיא כבר השה אליו קירכה רבה, אלא שהדכרים הא היו פקוטים כליכן: לטננכאום היתה או חברה – תמה שניידר, יפהפיה ששימשה גם היא כקשריה. יש אומרים: הנועות מכולן. בעליה נויקכו ממס אפרות", מספרת ברונקה קליבנסקי: -לא היה מהנה סלא הצליחה להיכנס אליו, כולל מהנות ההעברה כיפון שהיא היתה בכלל פולניה שרצתה לעוור ליהורים. עד ברי כך היה קטה לעכל את המבצעים שלה". ב־1943 נשלחה למשימה כנטו וורשה, ומשם כבר לא שבה. קליבנסקי מתויקה אצלה עד היום את תכונתה. בסוף 42 נתפטר שתי קטריות נוכפות: לונקה קווברוציקה, וכלה חון. שתיהן נלקחו לכלא פאביאק כלכו וורשה. לתקה נפטרה כנוצריה. כלה נותרה כחיים, כיום גרה

כיון שבך החלים טבנבאום להוציא את כרונקה מן בעל אכיב הגטון כקשרית היא נשלחה לגור בתרר שכור בצר הארי של העיר, להעכיר ידיעות, נשק, ככף ואנשים כן הנטו והורה, ולאמן לעצבה זהות הרסה: ידבינה סקיבל, נולדה כדרוניניק, כת 18. נטבלה כדת ובדין. שתי. צמות כלונדיות, אף סולד, עיניים כהירות. פולניה לכל דבר. בניגור לכל הכללים שנירה על שמה הפרטי הקודם: "טנאתי את הכם ירבינה. זה היה שמו של בית הספר שלי, ינל, שם הכיכה ידבינה, בכל שנה היו בוחרים דווקא אותי, היהודיה, לסחק בתפקיד המלכור. הייתי צרוכה לשכת בפינה עם כתר צל הכאש ולא לזוו, שעות" לנרקני שהשר בה פעם בנלל אותה בפילות שמות השיבה בפשחתו נאני לא אוהבת' את

הטם ירבינה". בליכך פשום ליפר את האמה. בפנה שישבע הדכר כוד - לבעני לא סיקרתי. הסתלתי להישאר כמה שיותר יהובה לאכת וה (המשר בעמוד לובא)

קשריות (משמאל) תמה שניידר, צילה חזן־יערי, ולונקה קוזייבריצקה: ..בדרקן כלל חולמים בלילה על מה שחושבים ביום".

תמיד נשמע יותר אמין, וככה גם לא התכלכלתי. איכשהו הרכרים הסתדרו, לפעמים כצורה הכי מטורפת והצופה". את הביוגרפיה הבדויה שלה, למשל, לא היא המציאה. את התענוג הזה נתנה לאחרים: "הבעיה הראשונה היתה להסכיר כיצר זה בחורה פולניה מכית טוב גרה לבר. זה היה מאוד לא מקוכל באותם ימים. אנשים שאלו 'כה, את לא חיה טוכ עם ההורים!, ואני מילמלתי מסהו שהתפרש כהסכמה. כך, בסופו של דכר, התקבלה התמונה הכאה: אני כתיאצילים שכאה מאיזו אהוזה כדרוגיניה. שהחליטה לעזוב את הבית כגלל מריבות כלתי פוסקות כין ההורים, ולמחייתי אני עוברת במשק בית".

עבודה שסודרה לה (עוד מהגטו) לא היתה עבודה איראלי למי שאמורה להעביר מצרה ההלה להיעור בקונדוקטורים שלה". שהם היו את פניה מאיר חיוך גדול, באילו היו אלה מעשי מעבורים לי את החבולות בלי בדיקה אל הרכבת - קונדס. אולי משחק ב"שני הגלים" בתנועה. גיש בזה וממנה. ההנחה היתה שאני עוסקת בהברחת אוכל - משהו. אכל איכשהו לא התעסקנו במוות יותר מדי, לשמונגל"ו, דכר מקובל מאוד כאותם ימים". בעצם היו - אולי הדווקנו את הפתר. מו שלא הצוליהה להדחיק בחבילות כסף, תעורות, ריכונים ואקרחים. פעם אף אותו נתפשה מיד. זה הקרין החוצה". הפולנים. זרחיקה לכת עד כדי כך ששאלה מאחד הגרמנים את - מספרות כל הקשריות שנותרו כחיים. ידעו לוהות

המוורה שלו כדי להבריח מכונת יריה גדולה במיוחד מאתר הכפרים כאיזור, ופעולה שביצעה, אגב, זהר עם חייק'ה גרוסמן, היום ח'כית, אז קטריתו. גזה היה איזה מקרית: ניקוי חדריהם של שלושה נשק אוטומטי על רגליים. לא זוכרת איך זה נקרא" היא אוכרת ככין תכיכות אגבית.

כשברונקה מתארת את העדידות והשבניקות. בולה מיניקה אחריהכל, תמיד רצתה להיות-שהקנית.

קיבלתי אקדח מתנה מקצין הגסטאפו

בכו אותנו לגיבורות, ואני לא כטוחה מניע לנו. כשעה שאנחנו יצאנו מוכנות, מצויידות, עם חיפוי וקשר, יצאו נשים מהגטו ככה טתם. בלי שום עזרח, לחפש לחם לילדים שלהן. אז למי היה יותר קשה: אני לא יודעת. כיום נדמה לי שהאמהות ההן, וכל המבוגרים שניטו לחיות בחוך הזוועה ולשמור על צלם אנוש – הם היו הגיבורים האמיתיים".

פרדק'ה מזיה, חברת קיבוע העוגן, היתה קשרית בגטו סוסנוביץ, דרום מערב פוליו, מרחק מאות קילומטרים מן האינור כו פעלה ברונקה קליבנסקי, ובכל זאת יש בסיפוריהן קוים מקבילים: גם היא היתה חברת תנועת נוער מקורה ("הנוער הציוני"), גם היא נראתה ונשמעה כפולנית לכל דבר. גם בעלה, יוזק קוזוך, ואז בן 20) היה מראשי המחתרת בגעו, וגם הוא שלח אותה ל"עולם החיצון" כקשרית.

היא נקראה אליציה וארסקה, ואחריכר דאנועה פלינסקה, עסקה בהברחת נשם ותעודות ובהברחה אנשים מן הנטו לעכודה בגרמניה (כמתנדבים פולנים). בין השליחויות עבדה כאחות בבית־החולים של הגטו. גם לה קרו דברים בלתי"אפשריים - החל ממסיבת קציני ס.ס. לכבוד חיסול גטו טרווף, שבה ואלצה להשחתף, ועד לאקדה שקיבלה מתנה מקצין נסטאפו. בתחילת 1943 נתפשה וגשלחת לביתיהסוהר של הנסטאפו בקטאוביץ, רגעים לפני שהעלתה על המשאית שהובילה לאושוויץ חילץ אותה קצין הגסטאפו של סוסנוביץ, ששוחד על ידי חברים מהגטו. ב-2 באוגוסט נערך חיסול גטו סוסנוביע. ובאותו יום נורה בעלה בידי קצין גרמני. בסוף 43: ברחה עם קבוצת חברים ממחנה החיסול בסוסנובים להרי הקרפטים, ומשם לבודפשט. במרץ 44: עלתה ארצה, ומאוחר יותר עבדה באיטליה מטעם הסוכנות.

כבלות על הדימוי שיצון צעירי המחתרת כשואה. . מוסרית. הרבה יותר קשח היה לצעיר כזה ללכת "עשינו עוול מסווים לציבור היהודי הגדול", היא עם הוריו למחנות, בידיעה שחוא לא יכול להניח אומרת. .. כעצם אנחנו הייוו אלת שהשתמשו - להם ללכת לבד. זו היתח ובורה גדולה לפחות כמו ראשונים במושג יכצאו לטכח׳. היינו מאופזבים שלוו, אם לא יותו".

פרידקה מזיה: גיבורות ולא כצדק. (צילום: ראובן

מכך שהמבוגרים לא הלכו איתנו, לא נאבקו כמונו. אפשר היה להבין אותנו: כשאתה צעיר ומישתו מכה אותך אתה מיד מרים יד להכות בחזרה. זה טבעי. אבל בעצם לא הכנו את הצד שלהם, של חהורים, של האנשים בעלי המשפחות והאחריות היומיומית. הם לא יכלו להרשות לעצמם לעשות מה שעשינו אוחנו. הם חששו להרע את המצב. רצו לשמור על הקיים מתוך תקווה שהסוף יהיה טוב. אילו היתה לי אז בתי – גם אני לא הייתי הולכת למשימות ההן, אבל את זה הבנתי רק אחרי שהיחה לי משפחה. יווק הבין זאת כבר אז. היתה לו מן מחשכה בוגרת פוו".

"אני יודעת שאני אומרת דברים אפיקורסיים", אומרת פרדק'ה בחשלמה, "אבל בסופו של דבר הרי גם המאבקים לא חועילו ולא כלום. זו היחה בניגוד לברונקה קליבוסקי יש לה כיום השגות. פשוט עוד תנובה, אולי יותר קלה מבחינה

יהודים אפילו על פי המכט שקרן מן העיניים - עמוק. עצוב, רדוף. "היה צריך להישיר מבט ולהגיד בטקט מה שרצית לומר. אף פעם לא לברות. זה עבר. כשהיו אומרים לי שיט לי מבט של יהודיה – הייתי עונה: 'אתם רוצים להגיד שיש לי עיניים כליכך יפותו'. כשבעלת הבית שלי התחילה לחשור בי וסיפרה לי בל בוקר שחלמה בלילה על הגמו אמרתו לה 'את יידעת, בדרךיכלל חולמים בלילה על מה שהושבים ביום'. ובוה נגבר העניין, לפחות ובנית".

יא החוצפה היה כאשר היפשה לעצמה חרר הרט. בחשט שותותה נחשפה: היא נעזרה, לא פחות ולא יותר, בקצין נסטאפו, מאחבה של בעלת הבית הקודמת שלה: "הלכתי למטה הגסטאפו וכיקשתי את הר וילי, ככה קראו לו. הוא כליכך הופתע שהכנים אותי אליו. הסכרתי לו שאין לי איפה לגור בי הגרנינים תפשו את כל ההררים העובים בכיאליסטוה. וכיקשתי שיעזור לי דרך לשכת ההפנייה של הגרמנים. הוא הרים לשם טלפון ומיד מצאו לי חדר מצויץ. הכעיה היחירה היתה שכעלי הכית. טהיו משוכנעים שאני משתפת פעולה עם הגרבנים. התייחסו אלי בקרירות, אבל אמרתי לעצמי – מוטב זה בטיהשדו שאני יהודיה".

ועוד מקרה פרוע: שתי בנות שניסתה להכריח לנרטניה נתפשו. הן ניסרו את כתובתה: "בערב הקייצב אצלי איש גסטאפו פולני וסיפר שהכגות ווהו כיהודיות וטענו שהן קרובות משפחה שלי. אמרתי שאני אכן קרובת משפחה, אבל לא ייתכן שהן יהוריות, הרי אני מכירה את המשפחות שלהן מצוייו: הוא התעקט, וכיקט את התעורה שלי. באותו רגע ידעתי שאני בצרה - היה קל מאוד לכרוק ברשימות ולגלות שהתעורה שלי מזוייפת. ואז, איכשהו זה תניור היה קורה לי, התהלף לי הפחר ככעם נוראי ואמרת" 'אתה יודע מה, אם כבר להיחקר - או אצל נסטאפו אמיתי, גרמני, לא אצל פולני עלוב, מסתף פעולה. בכקשה, בוא ניגש למטה הנסטאפו', מכה הנסטאפו היה כאותו רחוב, אגב. ואז, לא יודעת איך, חוא פשוט וימר – והלך לו. צנחתי על המיטה תשושה ולא האמנתי שוה כרה".

יש לה עשרות סיפורים כאלה. בכל יציאה "כשהיינו (הקשריות. ט.ב.) נפגשות, שאינו את עצטנו תמיד מי תהיה הכאה כתור. היה ברור שזה רק עניין של זמן והכתברות". שמונה חדשים חיה בברירות נמורה כצד הגרמני של העיר, מטפלת כצרכי הגטו. מכריחה אנשים במירת האפשר. קשר המכתבים עם מררכי נשמר דרוי כלומנטל, יהודי שעבד במסעל מחוץ לנסו וחזר מרי ערב פנימה. לפעמים, כברירותה. היתה מספרת לכלומנטל חוויות שלא יכלה לספר לטננבאום. בערכים היתה לומרת גרמנית וקוראת: אהכתי במיוחר את היינה. הוא הוכיר לי את הבית. עד היום אני לא סולחת לחייקה וגרוסמן: ששאלה סמני את הספר ולא החזירה..".

החיים ביו שני העולמות היו קשים לעיכול: בנטו עולם אחד – וכחוץ עולם אחר לנפרי, למרוח שזו אותה עיר. ואת מתהלכת בין הפולנים כאילו אות. י (המשך בעמוד 132)

הרוב כנראה צודק...

בנק הפועלים הוא היום הבנק המוביל במדינה – יותר לקוחות עובדים עם בנק הפועלים נואשר עם כל כנק ישראלי אחר. יותר לקוחות בעו"ש, יותר לקוחות בהשקעות. ויש להם סיבות טובות לכך. בוא גם אתה ותראה :איך פועלים טוב יותר מנהלי סניפים עם סמכויות רחבות והחלטות מהירות, צוות יועצי השקעות עם הכשרה ברמה אקדמאית. טכנולוגיה המקצרת את זמן הביצוע ומשפרת את רמת המידע ויוזמות חדשניות כמו "שקל על שקל" ו"סופר ער"ש" המעניקות לך יתרונות בניהול חשבונך הפרטי והעסקי. בוא גם אתה ותראה שאפשר לפעול טוב יותר.

Bineald 8

(המשך מהעמודים הקודמים)

לא מתרחצים. ככה זה. אולי פעם בשבועיים. "אין זמן", הם אומרים, בכל הזמן 'מפילים עלינו תיקים'. כל הזמן שלמענו יחיה, יוכל לסבול כמעט כל 'איך'". כיתחת בפעילות. גם כשישנים, אסור לנו להוריד בגרים, אז לניטשה מונחים כלי הנשק. הבגרים. קליפוח בשביל מה להתרחק? חוץ מזה, אם כבר יש זמן הפיסטוק. פחיות משתה ריקות. גרביים כמצכ צבירה להתקלח, עדיף ללכת לישון". היגיון ברזל שהפך לא ברור, וחיילים. לדרך חיים. לסטייל. לסמל. אפילו לשוויק. כמו על קח של אחד הרובים יש סימנים. מה זה: שרונלד סאטרלנד ואליוט גולד לא רצו למקלחת במ.א.ש. האחר שמתרחץ פעם כשבוע", מסכירים לי, עושים טימן על הקת. הנה, תרא". "נחשב סטרילי לאללה, ועושים לו ת'מוות".

עם המילה סירחוז בהקשר הזה. אכל זה יוצא כל־כך בנאלי. בעצם, מתחת לשכבות הליכלוך יושב המאמץ. ולא צריך לגרר הרבה. אין פה לא יום ולא לילה. השעון הביולוגי הפסיק לעבוד מזמן". שמירות, סיורים. וחוזר חלילה. כצד עומרים חיילים שחזרו מפעילות. זה לישון ובכלל, מה רע להרוג מחבל? זה רבר חיובי". אי־אפשר לתאר איך נראות עיניים של חייל לאחר פעילות של שעות רבות. זה גדול על המילים.

"איזה יום היום?", "תנידי, הפועל ניצחה את מכבי?".

נציגי היילות אחרים.

x13e3l0 12

"את רואה, שם רמי נהרג".

שיצאו מהפריג'דר לא מועילות שם.

אני מסתכלת על המקום. אחריכך עליהם. רובם

ינציה. אנחנו אומרים לחייל גולני: תסתכל.

והוא מסתכל ורואה את הישובים שלנו. קל להסביר לו

הדוגמה הואת עפה שם כאוויר עשרות פעמים. הם

התגייטו לאחר הנסיגה, וחלקם שיכורים עדיין מכוח

לא מתרגש מהתשובות.

עישון?" אומר אורי המ"מ. פירצי צחוק. מצחיקה האחות שלו. לא מבינה הלהיטות הזו, כבר כולם היו הולכים מכאן. אין שום שיעמום אחד גדול. שיגרה מעצבנת, כל המתח הה עניין. בסלנג של גולני: "אצלנו אין התכתבות".

שומינו לב שמה שהבו HAMA ינקירונו כל זכור ווו בלי וורג וורוגרו נוופך לדולקן ממן. אונה לא נפוד

חייל שונא: .בטה שיש שנאה. כולנו שונאים

הלחיצה על ההרק. ⊾חמים על ההרק", זה ביטוי שלהם. מחבלים. אבל הבעיה שאנתנו לא יורעים מי הם. כל למפקרים, מתברר, אין בעיה עם הביטוי הוה. אצכעות פלאח שתורש בשרה יכול להיות אחר מהם". הובש: "אני כבר שנתיים וחצי מתאמן להרוג, "בלכנון אין תשוכה על כל רכר. אין הסכר", ואני רוצה להרוג, ולהרוג טוב". אומר המח"ט בצומת גולני, ההמסר לחיילים הוא . חייל מתוסבל: "את יודעת מה זה לצאת

מסקד המחלקה: נהבעיה הגרולה היא שלא קורה מה הוא עושה שם. יש קשר מותשי. אייאפשר להתווכח מה הרבה. השיגרה גורמת לתיילים להיות חמים על

לבבות, משפטים בעברית לא תקנית, תפונות עירום. ואז מתברר שהחיילים שלנו, שפועלים בלבנון, הרבה. ובין הבליל המצ'ואיסטי הזה אני קולטת פתאום ציטטה של ניטשה: "ארם, אם יש לו איזה "לפה"

- זה שני מחבלים מתים. על כל מחבל שהורנים, אני רואה. גם זו כנראה, חשיבה לבנונית. המ"מ

אורי נע בחוסר נוחות. החיילים שלו שרועים על רבה ואריציות מילוליות אפשר לעשות - המיטות ולא עושים חשבון איך מילים נראות שחור על חייל להוט: "בטח שאנחנו מחכים להיתקלויות.

כולנו בובל. כל יום יושכים שעות ומחכים למחבלים, אז בטח שרוצים אקשן. לא יורעים מה זה לאכול, מה מסקד המחלקה: "להרוג זה לא דבר חיובי, וזה לא נכון שלבנון הביאה אותנו למצב של להיטות להרוג, אבל צריך להבין שלג'ובניקים יש את הצ'ופרים שלהם, ולטייסים יש את הצ'ופרים, וגם לחיל הים ולשיריון, ולנו אין. הרכר היחיר שנותר לנו זה שאלות מנותקות מהזמן. באופן מתמיה אף אחר לממש את היעור. והיעוד זה להשמיד חוליות בתבלים. רבר שני, כשאנחנו שומעים על חברים שלנו "אחותי שאלה אותי אם היה גם אצלנו יום ללא שנפגעים, מתעורר יצר נקמה. כן, רוצים לנקום כהם". חייל כועם: "רגע אחר, אם לא היו מחדירים את

לאללה. יצא לי להיות בקו הראשון של המלחמה ש ההלם. אני ער היום זוכר בעיליפה מספרים של מכונית ב־כמל סלוגתי: "אני הייתי כמלחמה מהיום אנשים הרשים לא יורעים מה זה לכנון. כשבילם זה עול כבר עכשיו. הצחיקו אותי. היום אין כמעט ארטילריה. אז, היינו נמצאים כל יום תחת פנוים. כמעט כל פתיחת ציר היתה עם תשעים ותשעה אחווים למטען צד".

> צד שמתפוצץ. שם יריה אחת. ובתוכה הסרירניקים ומתחננים שיקחו אותנו לפחות ער האוסוכוס בנהריה, השלומפרים האלה. במקרה זה – חיילי "גולני", וגם אבל הם לא עוצרים. ואז אני אומר לעצמי, רגע אחר, בשביל מי אני נמצא פה, בשכיל מי אני קורע את התחת אם לא כשבילם". יש שנאה למחבלים?

פשוט: צריך לעשות הכל כדי להגן על ישובי הצפון. לפעילות ולא קורה כלום? תשע שעות את הולכת ואולי אנחנו אפילו מדגישים את זה על גכול ברגל, קורעת את התחת, יושכת ומחכה ומחכה וכ וחוזרת. כאילו כלום. וכאן נוצר אלמנט של תיסכור".

ההרק. יש פה חבר'ה שקרעו את התחת ותכל'ס לא והוא צורק. אף חייל לא מחווכח. הכל כרור. עשו כלום אפילו פקיד כקריה מתקתק שני מכתבים". חייל אוסטימי: .עד שמתאקלמים לוקה זמן. מגינים על גבול הצפון. ובסיטואציה הקיימת קצת בהתחלה זה מעניין. הנוף משגע, ולמרות שזו מלחמה יש הנאות קטנות. לעמור לבר בעמדה ולהסתכל על באחר המבנים קירות מקושקשים. חתימת שמות, כל היומי הזה מסכיב, להיות עם עצמר, לחשוב. אתה

בשביל זה אנחנו פה. שלוש שנים עוסים אימון קו.

יתרון ושום גאווה. אף אחר לא מתגאה כנו. אחרי בתל־אביב נגמרה מלחמת לבנון מזמן. עכשיו יש שנרקבים פה יוצאים הביתה, מחכים לטרמפ, ואף אחר מלחמה אחרת. חסויה יותר, קטנה יותר, מסקרנת פחות מהישובים באזור לא עוצר. דרוזים עוצרים. ישראלים את הציבור, אבל עדיין כזו שיודעת להרוג. פה מטען - לא. לפעמים אנחנו מניעים לראשיהניקרה חסודות. הכל מהפחד".

חייל פוחר: ..כנילחמה, לפחות יודעים שהולכים להילתם. אכל עכשיו יותר גרוע. לא יודעים מתי זה יבוא לך. לא יורע לזהות את האוייב שלי. כל הומן פוחדים שיתקעו אותנו. זה יותר מסוכן ממלחמה". כומקר המחלקה: .יש תופעות לחץ, בעיקר אצל

רואה אנשים אחרים, דרך חיים אחרת".

חייל וותיק ועייף: בהצעירים מתלהכים מהדברים

הראשון ואז התנאים היו גרועים. אם אני משווה את מה שעברנו שם לכאן, או עכשו

יש לנו כילון של חמישה כוכבים. יש פה

האלה. אבל מי שמגיע לפה כמה פעמים, תופש שוה

לחכות להיתקלויות. אין התלהבות. סתם מייאש

צעירים. אתמול יצאנו לפעילות חילוץ. ידענו שאנחנו צריכים להגיע כרגל כזמן קצר מאור. היו הרכה מאור אנשים שרצו לצאת. החבר'ה עוזרים להם. אומרים להם: תנשמו עמוק. זה לא קל לראות בסעם הראשוה אדם שקיבל כרור בראש. זה מכנים להלמ, אבל גם ה עניין של הרגל. מתרגלים לזה. תראי, לא כולם שמים לב שמה שהם נושאים עליהם כל ומן זה כלי הרג. הרובה הופך לחלק ממך. אתה לא נפרד ממנו".

מגבעה למכתש. חור אתר. שיהיה ברור שאנחנו לא כטיול. הידיים מאוגרפות. "הצוות מכיר היטב את הדרך", מתנדב ארכל להסביר לי בטון מרגיע של מדריך בחברה להננת הטכע. עדר פרות לא מתרגש מנוכחות צה"ל. מחליטים להיכנס בכביש עוקף. כני הכפר רצים למירפסות, למידרכות, לצפות בנציני מדינת ישראל. כשעוברים קרוג אפשר לראות את המכט שלהם. מבט אטום. על אחת המירפסות מונה שטיח לאוורור. בית כאמצע ספונג׳ה. אמא עם תינוק על ידיה מציצה מחלון. שני גברים מציחים סיגריות, לוחשים משהו אחר לשני.

בני־ארם. אכל התחושה שלי לא מייצגת. כשאני גוְסע חייוייין, STPASSA W צמוף לצד"ל RIGIT השפעות וון ליליווון. החייל שלנו ."ពការង១

בכפרים, אני מאור משתרל לא לעשות דווקא למקומיים. אני לא אעלה על עץ או על מכונית".

הרבה רגשות. בדרך־כלל עוברים לסדר היום. זה מוזר, אכל ככה זה". במפקרה שרים את מנגינת הנושא מתוך "שתי אצכעות מצידון". בתררו של המנ"ר נ. (27), מדברים בשקט על השפעת לכנון על החיילים. .ההשפעה", אומר המנ"ד, "היא פונקציה של משך השהות וסוג הפעילות. יחידה שמתפקרת צמוד לצד"ל מופנת השפעות שליליות. החייל שלנו בתחיל להשוב בבוהם. המתחיל לרושונה במו ערבי זו פניעה קשה למשל, לנו זה סיפור לספק להם סינריות. להם יש רשות אך ורק לקנות את הסיגריות. ופה מתחילות ההנחות. ההכר'ה צריכים

איך מגיבים על תקרית שחייל צהייל נפגע בה?

וה לא נעים, אכל ההתייחסות די קרה. כלי

בתמונות (מלמעלה בכוון מרוגי השעון): במוצב צד"ל, חמוש בסיור, הפקידה והגולם הפלוגתי, ארבל וחבר, ביתני המגורים: בין קריר וקר.

שיירה קטנה מתארגנת ליציאה. חיגכורת למוצב שלה לא יכול להפיג את המתח. השיירה זוחלת. הופס, מאיטים. בסיבוב עומרת לצרית. מאחורי, כרווח של עשרה סנטימטר, עומד "מרצדס" ריקה. מחשבה ראשונה, אפשרות ראשונה: חייל שכמעט נחנק מהצורך לשמור מרחק מכובר מטען צר. השרירים נמתחים. ארכל מתייעץ עם מהתיקשורת. יוצאים לררך. הבטן מתהפכת. אף אחד הסמנ"ד. בתמשיך קצת". ממשיכים קצת. בתראה אם לא יודע כווראות מה יקרה כדרך. קל לצאת מתוך יש פנצ'ר", אין פנצ'ר. אני מכיטה בארבל, מרגישה את הנחה שיהיה בסרד. לי זה לא יקרה, הצריח נותן זווית נשימות החייל שעומר מאחורי. לפתע, בשרה הגובל מרשה לנוף. זווית מוגבהת. אפילו הצבע הירוק נראה ככביש, נראה אדם בריצת אמוק לכיוון המכונית. הנהג קצת שונה. בדרך עוצרים לניסוי כלי נשק. יורים, יודע היטב שצה"ל לא לוקח סיכונים. אם הוא לא ירוץ, יורים, יורים. הכדורים פוגעים בתל שעבר מטמורפוזה, ה"מרצרס" החרשה שלו תתרומס באוויר ותגיע עם

מגיעים למוצב. חיילי צר"ל כבר מחכים, יושבים בשורה עורפית, בוהים כחיילי צה"ל. ברכות שלום הפוזות. אין הפגנת הכיבות, ידידות, או התלהכות. מצכרות של שותפים בכורת. לא מתערככים. החיילים העין. בודק את המצב. כשאני מציצה, אני רואה את שלנו יודעים שיש כסיס להשקפת העולם הזאת. הדריכות המוסווית. כל סנטימטר נסרק באישונים. מרחוק נשמעות יריות, זו ברכת שלום של מוצג צר"ל יריות. כדרך־כלל תוצאה של פחר. מתח. הפגנת

"את רואה את החור ההוא שם? תסתכלי".

כל הכדורים פוגעים כחור ההוא. אתריכך בוחרים

השיירה מנושיכה. השחפ"ץ כבר, הקסרה לוחצת,

נכנסים לכפר. הטנק מטפס נכנישים הצרים.

מוג האוויר עובר את הגכול כין קריך לקר. הם ישארו שם שעות רבות. בעיניים פקוחות. לא מומן היו מעורבים בהיתקלות. את הגופות ראינו בטלוויזיה, והקריין אמר משהו כמו "כוח צה"ל הניס מחבלים".

צר אחר תמיד יש את הסימוק, הכיף, ההצלחה שמלווה את תחושת עשיית העבורה", אומר ארכל, "אכל מצר שני קיימת גם המחשבה שוה בעצם הרג. אני אצבעות גרומות לשלום. אפילו החיוך הסריהשיניים לא יכול להגיר שיש לי סיפוק מהרג, אלה בכל זאת

כסף, הפיתויים גרולים, כבר מצאו שם מישהו מכריח סמים. יש גם תופעות של הברחת סיגריות לארץ. לא קל להתמורר עם זה. לכנון משפיעה גם במישורים מוסריים אחרים: ההתייחסות שלהם לכני אדם. לאחר תקרית, אם היו משחררים את הרטן, התכר'ה היו 'עושים סדר".

לבנון השפיעה גם על ערך היי אדפ? אני לא מושב שיש היום רגישות פחותה לחיי ארם. אבל אם לא נקום ונסתער, או כשכיל מה אנחנו פהו היום מעניין אותנו דבר אחד – מתי יוצאים לפעילות מכצעית בפנים. מאשימים אותי שאני ממש מחפש פעילות. אני לא תושב שזה מתוך איזו הנאת קרב, אלא מתוך ההכנה שוו הדרך היתירה לשמור על

הכשירות". ואיך אתה מרגיש אחרי שנילחמת בשיניים לצאת לפעילות מסויימת, וכמה חיילים שלך

תארה. אפילו כשחייל פולט כדור אני מייטר את עצמי. ביום שישי לפני שבועיים הייתי בכית חולים אצל שני חיילים שלי שנפצעו במטען צר. אכל אולי הרגילו אותנו לכך. זה הפך לחלק ביהמקצוע – להתחיל עם כמות מסויימת של חיילים ולא תמיר לחזור עם

מאוחר כלילה, הקסצה. המג"ר מתרגל את החיילים, וכל המערכת מתעוררת לחיים. במילותיו של המג"ד: "ראית פעם מלחמת שוורים? ככה המערכת פועלת". הפעילות בעיצומה. מכשירי הקשר בפול ווליום. כתליאכיכ לוגמים עכשיו כירה. גם בקריית־שמונה או נהריה. את הרעש מחרים האווניים הזה לא שומעים. פצצת תאורה. ממכשיר הקשר עולות התנשפויותיו של מפקד הסיור. יקח זמן עד שיכינו שוה תירגול, זגם או הכל ירוץ עם אווירה של מחח.

כליכך מביך לעמור כחושך כצר ולצפות בחיילים העייפים האלה רצים כאמצע הלילה, ממלאים פקורות, מתנשפים, בורקים. וכמוף, בחרר קטו, מסיקים (חמשך בעמוד 41)

13 waesio

140 צאצאי משפחת הכהן ציינו בשבת שעברה במכמורת מלאת 80 שנה לעלייתו ארצה של מייסד השושלת, שהיתה מאז כמו גפן מטפסת, ושלוחותיה מחברות, בקשרי בשר ונישואין, את ענפי צמרת המימשל בישראל למימסד משפחתי.

> מאת נורית כרצקי צילום: ראוכן קסטרו

סוף השבוע שעבר, שכת של חול־המוער פסח,
התכנסו במכמורת צאצאיו של יועין שר
הכספים והכלכלה בממשלת הצאר הרוטי,
לציין מלאת שמונים שנה לעלייתו ארצה
מספסת, ושלוחותיה חובקות ומחברות את ענפי צמרת
המימשל בישראל למימסר משפחתי. במלחמת ששת
הימים כבר היו מהם רמטכ"ל אחד בשרות פעיל ועור
רמטכ"ל לשעבר שהיה יועין אישי לראש הממשלה,
אלוף פיקוד שעשה היסטוריה, שני סגני שרים,
וחבר־כנסת בכיר למדי בעל השפעה דבה במפלגת
השלטון. כולם קרובים קרובים, בקשרי דם וניטואין.

משפחת כהנים. כ־140 צאצאים ובני משפחותיהם נאספו שם במכמורת, כחצר ביתו של רפי רופין, כדי לחזור ולספר את הסאגה המשפחתית שההלה כנדר שנדר אבי השושלת והכהן הגדול, לוותר בגיל 50 על חיי (תמשך בעמוד תבא)

१५ सावद्यवीक

Biaealo 14

THE ROLL FOR SOME STUDY OF THE BEST OF THE SECOND OF STORY OF STUDY

נוחות ורונחה, של יהודי רוסי אמיד בעל מעמד ועתיר קשרים בקהילה היהודית ובצמרת השלטון, כדי לעלות לארץ ישראל. כשנת 1907 כם מרדכי כן הלל הכהן והיגר עם אשתו שפרהיבתיה ושבעת ילדיהם לארץ נחשלת, מוכת חולי ועוני, ללא מימשל תקין. האיש לא היה רק סוחר ותעשיין מבוסס. אלא גם עתונאי, סופר ועסקן שהיה אחד מראשי המשלחת הרוסית לקונגרס הציוני הראשון. הוא הגיע לכאזל אחרי שני כיקורים מוקדמים כארץ, והיה הציר הראשון שנאם שם בעברית. מעטים יכלו לעקוב אחר נאומו.

בארץ הקריש את זמנו ומירצו לעסקנות ציכורית. ותמד ככל יוזמה שהיה כה לקדם את היישוב מנחינה כלכלית, חברתית ותרכותית. הוא נימנה על מייסדי הציר הצעיר ביותר בקונגרס הציוני הראשון), בין בוני תליאכיב וחיבר את ספר התקנות שלה. ביתו, ברחוב הרצל פינת לילנכלום, היה הכית הראשון כן שתי הקומות שניבנה בעיר, וכולו בעכודה עברית - חידוש את כית חדושת "עתיד" ושנהפך ל"שמן"), היה מנכ"ל גדול באותם ימים. הוא היה כין מייסרי גימנסיה הטכניון בהתנדבות ונציג חיפה בועד הלאומי. "הרצליה" וחבר בהנהלתה. הוא סייע לפועלים הקלאיים, נכנס לעסקי התעשייה הראשונים ביפו ובחיפה, היה פטרון לאמנויות ובין השאר כיהן כראש אגורת הסופרים העבריים וכשופט כבית-המשפט העברי לשלום. ב־1918 נתבקש על־ידי דוקטור חיים וייצמן לעמור כראש משרד ועד הצירים, גלגולה הראשון של הסוכנות היהודית שגועד לתרגם את הצהרת כלפור לשפת המעשה, ולכן עבר עם משפחתו לירושלים. כשהתקרב לגיל 70, פנה מרדכי כן הלל

ית משפחת הכהן בירושלים היה כית ועד לכל המיומי ביישוב. בין השאר, הירבו לבקר חנה, התיידדה עם זלמה, וכשיצא דוקטור רופין לסיורים ארוכים במושכות היתה חנה כאה לארח הברה

שם זלמה ודוקטור ארתור רופין, בנהל המשרד הארצישראלי, ממנהיגי התנועה 🖅 ביונית העולמית. אהת מבנותיו של מרדכי. לזלמה ולכתה הפעוטה, רות. כשנפטרה זלמה, גשא

שמואל-רונה -אור מולה דוד, כיות רוזה שונה דינה פואי שפרה-בתיה

עץ שושלת הכהן כפי שצוייר בשער חהגדה לסדר המשפחתי ב־1975. למטת: מרדכי בן הלל הכהן בציור שמן של שור. חשמור בביתו של רפי רופיו במכמורת.

הבחן לבנקאות וייסד את "הלוואה והסכון", הבנק - ארתור רופין את הנה. הם שכרו דירה ברתוב החבשים הקואופרטיבי הראשון. מררכי שלח את כל שבעת ילדיו ללמוד בחו"ל

בקומה הראשונה גרה משפחת הכהן. מקצועות שלדעתו היישוב המתפתח נוקק להם: חקלאות, הנדסת מכונות וחשמל, רפואה, כלכלה, משפטים, כלכלת בית. כשסיימה בתו, רוזה הכהן, את לימודיה בסורכון, היתה עורכת־הדין הראשונה בארץ. היא נישאה לשלמה גינצכרג, כנו של אחריהעם, סהיה מידידיו הקרוכים של אכיה. לימים, כשהתמנה שלמה לתפקיד השגריר הראשון של ישראל באיטליה, החליף שמו לגינוסר. לא היה זה קשר הנישואים היחיד כיז שתי המשפחות: כתו הבכירה של אחדיהעם, לאה, התחתנה עם שמואל פכונר, אחיה של טפרהיבתיה הכהן. שמואל (גיסו של מרדכי בן הלל, שהיה בומנו - ברצינות. באתי לכיתה ואנגרתי לילדים שיש הנות כה הרר הכרמל ועל שמו נקרא רחוב פבזנר בחיפה), ייסד אך לא בעבור כל ילדי ביתיספר 'למל'".

גרזובסקי־גור,מחבר המילון העבריו ורוקטור לוריא, אתותה של שפרה־כתיה עם שלושת ילדיה ושתי דורות. ותמיד היה ערוך של שולהן עם סמובר תה, עוגות ו־וראניה (מרקחת ביתית). שפרה־בתיה אהבה

ישראל בווערות ואירגונים בינלאומיים שונים.

שייכות לפולקלור של הכנסת. על דוד הכהן נאמר פעם שהוא אחד האנשים

הימים, למשל, כיהן יצחק רבין, בנה של בתירודו, כרמטכ"ל: עוזי נרקים, בעלה של בתו, אסתר, היה אלוף פיקוד מרכז; אהרון ידלין, בעלה של בתו עדה, היה סגן שר החיגוך: צכי דינשטיין, כעלה של אחייניתו, איה, היה סגן שך הכסחוו. וגם יגאל הרמטכ"ל לשעבר, היה פעיל כיועצו האישי של ראש הממשלה לוי אשכול. אבי מערכת השיקולים הפוליטיים של דוד הכהו לא הושפעה מיחסי קירבה משפחתית: בהתמודרות על ראשות הממשלה שהיתה במרכז מפלגת העבורה, הצביע בעד שמעון פרס ונגד צחק רבין.

סיפור חייו האישיים יכול לשמש חומר רקע לרומן מפולפל. כ־1946, אחרי שנפטרה אשתו הראשונה ואם ילריו, רות, נשא את הסופרת

בירושלים, בקומה השניה של בית ערכי רחב ידיים.

בתם של זלמה וארתור רופין, דוקטור רות פלד נפכטהולד), רופאת ילדים, כיום כת שבעים ושבע ווחצי) ועדייז עוברת המש פעמים כשבוע בשכונת התקוה וגאני מגרלת שם דור שלישי של ילדים בריאים"ו, ופעמיים כשכוע מקכלת ילדים במרפאה בצפון ת"א. על מרדכי בן־הלל הכהן וכפרה־בתיה היא מרברת בחיכה ובחמימות רבה. "הכהנים קיכלו אותי באהבה ובמסירות. פעם לקח אותי מרדכי בן הלל לחנות מכשירי כתיכה ואמר שאני יכולה לקנות שם כל דבר שנחוץ לי, ואין צורך לטלם. לקהתי זאת אפשר לקבל הכל בחינם - וסבא שלי ישלם. בסוף החורש, כשסכא קיבל את החשבון, הוא כמעט התעלף. הוא לא גער כי, רק הסביר שהוא יכול לשלם בעבורי.

שלושה ילדים נולדו לחנה ולארתור רופין: רפי ולימים שגריר ישראל בטאנזניה, ממפתחי ענף הדיג והחינוך הימי כארץ, כיום יועץ עצמאי), כרמלה ושנישאה לינאל ידין – רמטכ"ל, ארכיאולוג, סגן ראש ממשלה. שניהם אינם כחיים) ואיה (נשואה לצבי דינשטיין, שהיה סגן שר וציר כלכלי בארה"ב). היחסים בינם לבין רות היו מצויינים, למרות הבדלי הגילים. לפעמים נרמה היה לרות שבית הכהן עשוי מגומי והוא מתרחב לפי הצורך. קרובים וידידים ואורחים מזדנינים באו והלכו. תקופה מסויימת גרה שם בת אחיו של מרדכי, רוזה כהן ולימים אמו של יצחק רביןו שהגיעה ארצה לבדה, אסף גור וכנו של יהודה ראש מחלקת ההינוך העכרי. בתקופה אהרת שהתה שם

רוד הכהן, התמישי מבין ילדיו של מרדכי. היה אחד הכוגרים הראשונים בגימנסיה "הרצליה". במלחמת העולם הראשונה שירת כקצין בצכא התורכי ואחרייכן נסע לאנגליה ולמד כ"לוגדון סקול אוף אקונומיקס". היה מבכירי "סולל בונה", פעיל בעירית חיפה, כ"הגנה", כפעולות רכש, שגרירנו הראשון כבורניה, הישראלי היחיד שנפגש עם ראש ממשלת סיו העממית, צ'ו־אן־לאי. הוא טווה את חוטי הקשר הדאשונים עם מרינות באסיה וכאפריקה וייצג את

וד הכהן, שכן־גוריון כינה אותו "פרא ארם", היה אינריווידואליסט קיצוני, אחר האנשים המקוריים והססגוניים ביותר שעלו אייפעם על בימת הפוליטיקה הישראלית. האיש, שהיה ח"כ כשש הכנסות הראשונות וותקופה ארוכה יו"ר וערת חוץ ובטחון), מעולם לא היה פוליטיקאי ממושמע. הוא נאכק על דעותיו והשמיע אותן בקולייקולות, גם כשלא תאמו את קו המפלגה. יוגה מעוטרת ככמה נוצות של נשר. קריאות הביניים שלו. מתובלות ככינויי גנאי עסיסיים ברוסית וערבית,

הקרוכים" כיותר בארץ. בתקופת מלחמת ששת

"אם אני גם דודך וגם כן־דודך, הרי אני אבא של עצמי וגם הכן של עצמי..

פתא אלמן, היא הכיאה מכתב הניאינה שאינה ניסואה, הת לא סאל שאלות ביותרות. לפני ביותה בבחלה קשה עורדה אותו כרכה לשאה את הברתה הטובה, צישורה, אף היא גרושה. הפעם נערכה החופה ונירושים אזרחי, ובמאבק זה לא היסס לערב את דכרים אמורים. משפחתו. שכן, דוד לא היה הבן היחיר במשפחה שנשא אשה גרושה. כאחר הויכוחים בכנסת עלה על הדוכן

📜 ופרא בקול את תעודת הנישואים של אהיו, הלל,

סהותר לו לשאת גרושה. בדרמטיות אופיינית, הפסיק

לפני שנקב בשם הרב החתום על התעודה. כשצעקו

ריפורמי, קירב שוב את התעודה לעיניו ולתדהמת

מלם קרא את החתימה – הרב אברהם יצחק הכהן

מספר בנו של הלל, גדעון: .כשאבי סיפר לסבי

פתא רוצה לשאת לאשה את יהודית, שהיתה גרושה,

אמר לו סבא: ..תתחתן איתה, היא בחורה טובה".

תישואים נערכו בפני שני ערים, וסכא הלך לשוחה

עם הרב קוק. הרב אמר שהנישואים תופסים, ונתן את

התעורה באומרו: "לדין תעמוד כשתגיע למעלה, לפני

לל ויהודית חיו כאושר עד יום מותם. נולדו להם שני ילדים, דינה (פרץ) וגדעון, ארכעה

נכרים ושלושה נינים. גרעון, יו"ר מועצת

המנהלים של "מקורות", אומר שסבא היה

🖊 מסורתי, אבל לא דתי. כן דודו, כרמל (בנו של

שמואל הכהן), זוכר שסכא היה גבאי כבית־כנסת ברחביה, גאבל זה לא הפריע לו לנסוע בשבת מחוץ

לירושלים. אני זוכר שנסע איתנו במכונית לחיפה,

כשנת. זה הטריר אותי, ושאלתי אותו. הוא הסכיר לי סכחיים המודרניים זה לא חשוב, אלא שבירושלים הוא

מעריף לא לנסוע כשכת כדי לא לפגוע כרגשות

הותיים. מאידן, כשרודתי דינה, שסיימה את לימודי

הרפואה בפארים, כתכה שהיא רוצה להינשא לרופא

צרפתי קתולי כשם לואי כרוטה, נשלח אני ושלנגד או הנרסה כגנסי) כשם המשפחה, לדבר עם לואי. החתן

המיוער הבין את הבעייה, ולמען שלום המשפחה

הסכים להתנייר והשניים נישאו". כתם היחידה, הלן,

פנשה קצין יהודי־אנגלי כאחר מביקוריה כארץ. הם

נישאו והשתקעו בפארים. אחת משלושת בנוחיהם,

אווי נחום ואני היינו הילרים היחירים כמשפחה.

שהסבים שלנו, משני הצרדים, היו צירים בקונגרס

הציוני הראשון", אומר כרמל הכהן וכיום סגן מנהל

"צים"). ..גם סכא מצר אמא, קופלוביץ, היה ציר

בקונגרס. שני הסבים היו גם גיסים; הסבתות היו

האחיות לבית פבזנר. הנשים היו מאוד רומיננטיות

גמשפחה, גם מפני שהיו אינטליגנטיות כמיוחר וגם

מפני שאביהן, ר' גתן נטע פכזנר, נטיא הקהילה

כהומל, היה כעל הממון". שמואל הכהו, אביהם של

נחום וכרמל, בוגר הפוליטכניקום בננסי, צרפת, היה

מהנרס חשמל ומכונות, מנהל חברות ובנקים, עסקו

ציכורי, מראשוני המתיישכים על הר הברמל. לכנו

קרא כרמל מפני שהיה הילד היהודי הראשון שנולד

על הר הכרמל. ולפניו נולרה ילרה ושמה, כמובן,

כרמל זוכר היטב את כיקודי סבו בחיפה וצייש

'גכוה, מגונרר, זקוף, בעל זקן לבן, מסורק והרדת

פנים"). מרדכי כן הלל הכהן, שהיה ממייסדי גימנסיה

הרצליה וכתי־חינוך לעיוורים בירושלים, התעניין

מאוד בחינוך שנכדיו מקבלים, ונהג לבקר כגני

הילדים וככתי הספר שלהם, לחלק סוכריות לילרים

ולשוחה עם המורים והתלמידים. האיש שכתב לרוב

לעשרים ספרים בעברית, אידיש ורוסית ויומניו

מתקופת מלחמת העולם הראשונה מהווים מסמך

מרתק על מצב הייסוב בארץ־יטראלו, היה כרוך מאוד

קלייד (שילה) היא כיום חברת קיבוץ נען.

ראשית הכשרתם החקלאית בעבודה בפררס זה, ואחרי שלמדו חקלאות בקליפורניה, חורו ארצה והיו ממקימי המושבה בנימינה. הלל וכנו ונכרו אחריו נשארו בחקלאות. שמעון לא התמיד. במשפחה אומרים שהיה ושולה למרה כסמינר בירושלים, הם התחילו להתכתכ.

והעתונאית ברכה חבם. ביון שהיא כהן והיא היתה הקריאה", אומר רפי רופין, שהוא לימר אותי להתמצא לם דודך וגם בן רודך, הרי אני אבא של עצמי וגם בן נתסה, הם נישאו אצל רב בביירות. הוא הביא איישור בספרייה והדריך אותי בקריאה. סכא היה מצוי גם של עצמי", נהג רפי להקניט את חזי. כתרבות היהודית וגם כתרבות הכללית. יהודי בכל רמ"ח אבריו ויחד עם זה, מאוד ליברלי בהשקפותיו". שולה, בתה של דוקטור רוח פלד, אחותו של רפי מצד מדי שנה עלו כל בני משפחת הכהן לירושלים, לעטות את ליל הסדר בביתו של מרדכי כן הלל הכהן. היה לו שהיתה כת שלוש, לירושלים, שנחשבה או למקום קול ערב במיוחד והוא לא הסתפק בקריאת ההגרה היחיד הבטוח בארץ". מספרת דוקטור פלד. ...נם חזי,

> הפררס שנטע מרדכי כן הלל הכהן נראשון־לציון. מרדכי התנחם כאומרו שכניו, הלל ושמעוז, קיבלו את מספסלי הסיעות הרתיות שאין מביאים ראייה מרב

קשר נוסף לפלונטר גוצר כשהוי נשא לאשה את אביו. "במלחמת העולם השניה עלינו עם שולה.

באום. לא פלא שלחם כבנכה למען הוק נישואים ובשירים: מדי פעם היה מתעכב ומסביר לילדים במה . שהיה ככן שבע, היה בעיר. לאן שהלך, אמרן לו - קח כמלחמת העולם הראטונה כילה הארכה את בקיץ שלחתי את שולה לרפי ואכתר במכמורת. גם חוי היה שם. ביקשו אותו שילמד את שולה לשחות. היא פחרה נורא, וחזי איים - עכשיו, אם את לא נכנסת - ושוחה, אני מטביע אותך. כעלי חייך ואכור לו לאט־לאט, חזי, זו יכולה עוד להיות אטתך...

-כעבור שנים, כשחזי למד מלונאות בארה"כ

טיפוס עליז ואהב נסיעות. במלחמת העולם הראשונה היה סרג'נט בגדור הארצישראלי וכעוד שאחיו, דור, היה סגן בצבא התורכיא כמלחמת העולם השניה היה קפטן, נפל כשכי ביוון ולמעלה מארבע שנים היה שבוי בידי הגרמנים. היה נשוי שלוש פעמים, הוליד שלוש בנות נגעמי קפלנסקי – מפיקה בסלוויזיה הישראלית, כין השאר של סררת "עמוד האש" - יעל הכהן ואילנה גו) שילרו שכעה ילרים.

בדלי ההשקפות הפוליטיות בין הפלגים השונים של המשפחה והסניף במושבה בניימינה, למשל, השחייך בומנו ל"ציונים הכלליים", הנוש האזרחי היריב של תנועת העכורה) אף פעם לא העכירו את היחסים הטוכים כמשפחה המורחכת. .זו משפחה מאור ציורית, טיפוסים אחר אחר. אין 'ברוגוים', אף פעם לא היו סקנדלים על נושא כסמי. אנחנו מאוד ביקורתיים אחר כלפי השני, אבל חבל נשאר במשפחה. כלפי חוץ -השכט תמיד מאוחר. אם מישהו יפגע באחר מכני חמשפחה, כולנו נרוץ לעזרתו". אומר כרמל הכהן. ממיד היינו משפחה מאור מלוכרת וסובלנית. כל אחר רשאי לעשות מה שהוא תושב לנכון, במסגרת אמות המידה המסוכלות, ולוכור שצריך לעשות גם לחועלת הכלל, המדינה", אומר חזי (כנו של דוך הכהן), מנהל מלון "רמרהיקונטינגטל" בת"א ומורה למלונאות

חובה היחה אתות אכיו של חוי, דודו רפי הוא גם דודו שכל מה שיצא ממנה בא מתוך אחבת ארץ ישראל לימדה אותי אולי עשרה סוגי 'פאסיאנסים' ומשחק של חוי אפתרן אשתו של דשי היה אחותה הצעירה לימדה אותי אולי עשרה סוגי 'פאסיאנסים' ומשחק קלפיםן, סבא לימר אותי רמקה ושת וחיבה עלי את של רות ו"ל אשתו הראשונה של דור הבהן, נאם אני

דוד הכתן (משמאל וחתנו עוזי נדקיס; האיש הכי קרוב בארץ.

ותוך כדי התכתכות, החליסו להתחתן. היינו המומים. דור הכהן צלצל ואמר לי – אני מאוד שמח וגאה שהם רוצים להתחתן, אבל אולי כראי שייתראו קורם... הס לא נפגשו ככר שנים. שולה אמרה לי – מה את רואגת, אמא, הרי זה חזי. את הושכת שאם אלך עם בחור שלוש פעמים לשפת הים אכיר אותו יותר טוב? כשחזי בא לכיקור הם נפנשו מחוץ לכית וחזרו מהפנישה עם טכעות. כעבור שכוע נישאו". יש להם שלושה ילדים ונכר אתר.

בצוואתו, ביקש מררכי כן הלל להילכר בכנימינה. הוא מת ב־1936, בגיל 81. שנים מספר אתרי מותו עכרה אלמנתו, שפרה־בתיה, לגור כמושכה. ער סוף ימיה (היא נפטרה ב־1950) הירכתה לנסוע לנקר בנים נכרים ונינים - בטרמפים. היתה לה סימפטיה מיוחרת למושב האחורי של ה"מוטוסייקל" (אופנוע) של נכרה. חתנה וירידה, דוקטור ארתור רופין, סכר בבנימינה "בית קיץ" (חרר עם נוחיות) וככל סוף שכוע נהג לטפח את הגינה כה נידל מכנו, אכוקדו ועור עצי פרי טרופיים שנחשבו אז יוצאי רופן. את התה של אחר הצהרים שתה תמיד בחברת שפרה־בתיה. גם היא נקברה במושכה, כמו שניים מכניה וכמה מקרוביה. מרור הבנים נותרה בחיים ליזה, אלמנתו של שמואל וכת למעלה מ־190, יהח אלמנתו של הלל וכת 90, סוון, אשתו השלישית של שמעון וציפורה, אשתו השלישית של דור הכהן. הן, ילריהן, נכריהן וניניהן – כולם היו שם במכמורת כסוף השכוע שעבר, לחנוג 80 שנה לייסורה של השושלת,

Bipeala 16

17 Hipeain

אחת־עשרה שנה סוכן חשאי של המודיעין הצבאי במדינות ערב ובאמריקה הדרומית בתחפושת של צלם עתונות ואיש עסקים. היום כותב זכרונות. עוקף את הצנזורה בפירסום ג'ימס בונדים בעברית. איזה מין חיים יש למרגל? על מה הוא חושב כשהוא מתעורר בבוקר, מצחצח שיניים, קונה מיצרכים במכולת?

المصور الصحفى خليل صدئى انفان سرية مريدة

تؤمن العال في ان وحد وتجرد فنا إجاهاتهم يېروت د. القوق دې د د پ Photo Khalil Sidki

BEYROUTH TITE ON DR

אילו הייתי" נתפס, והיו מוציאים ממני דיכורים, היה מאד לא טוב למדינה. גם לא רציתי לגמור את החיים שלי בהשפלה. בגלל זה היו איתי תמיד כמוסות הרעל כתוך תפר כתחתונים

אליהו ריקה היום (צילום: ראובן קטטרו) וכרטים ביקור של "צלם העתונות" הלבמני ח'ליל סידקי: איך מתנהגים עם פחדו

וכחגורה".

מאת בילי מוסקונה־לרמן

והצמיר שני מוקשים אל דפנות "איגריס" – מה שהיתה היאכטה הפרטית של היטלר. "מבצע דור" הצליח. בשובו, נקרא הנער הנמוך להרים כוסית בארך המפקר, שם טפחו גנרלים גרולים על הכתף הרקה שלו, ואמרו ...

זה היה המכצע הראשון, אחריו באו רבים, היום, ארכעים שנה אחרי,
זה היה המכצע הראשון, אחריו באו רבים, היום, ארכעים שנה אחרי,
יושב אליהו ריקה על כורסה משוכצת בארוסילבן, בדירה קטנטנה, ברחוב
צדרי, כותב זיכרונות: לא שמח, לא עצוב, לפעמים כועם. יש לו סיכות. הוא
ייגע בהם, בהמשך, הספר האחרון שכתב "פרפר השחר" – יוצא השבוע
לחנויות. בספר הזה (כריכה רכה, כנראה בהוצאת המחבר) מתוארות פיסות
מציאות מקוורות שניצלו מהקוןים השחורים נסים שמותות הצנוורה.
איזה מיו חיום יש למרגלי על מה הוא חושב בשהוא מתשורה בדירה

ה מציאות מפוזרות שניצלו מהשוים השחורים נסיס שמתחת הצנזורה.
איזה מין חיים יש למרגלו על מה הוא חושב כשהוא מתעורר בנוסר,
מצחצה שיניים, קונה מיצרכים במכולת. איר הוא מתנהג עם שכנים, מתי
בדיוק מגנים מבטים לצדרים, איר בוחר חברים, למי אומר מה, על במה
בדיוק מגנים מבטים לצדרים, איר בכלל מפתחים חוש התרגלות, ער כמה מות - האם הם רגועים: באיון תנוחה הוא ישן

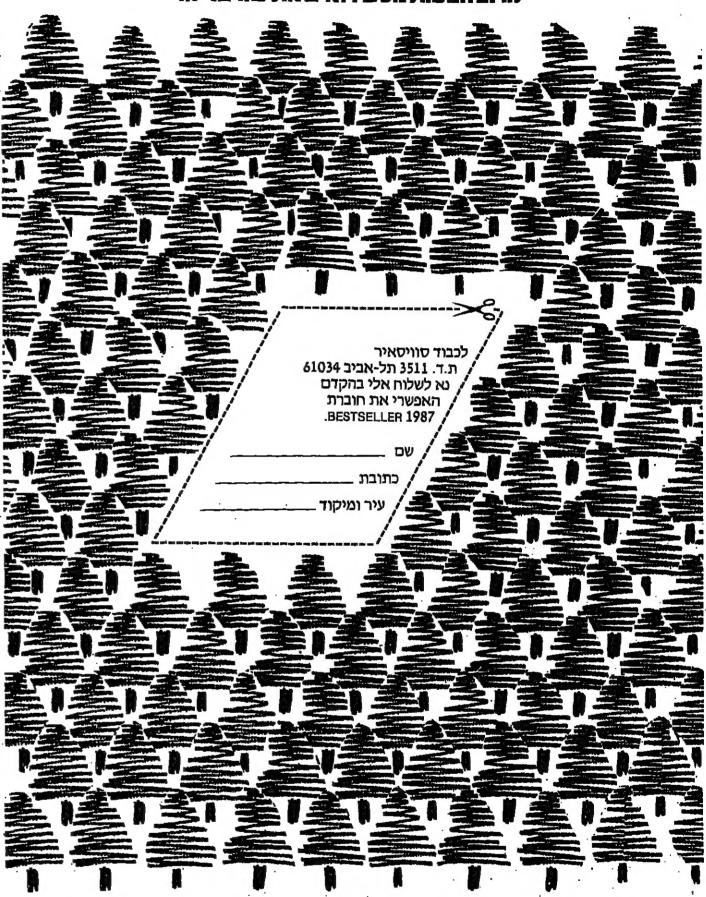
ריקה במבובה. מגד קצר במ בעודף, כולם רוצים במה צערים אחורה. אליה ריקה נולו בומשק, התנגנ ממנו סיפורי בימט בונה. לכאלה בערך, הוא מתוכנו הוא לא רגיל לכרוק לכרו ארצה בשנת 1944. כן שבעיעשרה בשלת לשרת במהלקה הערבית של אומילהיות מוכן עראש – תכונה שהאמעמה אצלו עמוק במנה הבא) הפלמית ביפט בנוכמבר 1944. כלילה חשוך מאר, לבוש בחליפת הלעיה וושה הטוואה, מצויר נכרורי מרץ, הוא צלל עמוק לים מול חופי ביירות.

הכניסה מעוכים כדלי סיגריות, כדודי בייר שנתלשו ממחברות בית־ספר, הכניסה מעוכים כדלי סיגריות, כדודי בייר שנתלשו ממחברות בית־ספר, שתי סיכות ביטחון וונב צמר־גפן. הממטרה מתחבהת לעצמה בעזרת סמר שוט רצפה אפור. מאר אפור. "כניסה חמש, אינטרקום מספר שבע, השם לא רשות" היים שור מאר אפור. "כניסה חמש, אינטרקום מספר שבע, השם לא

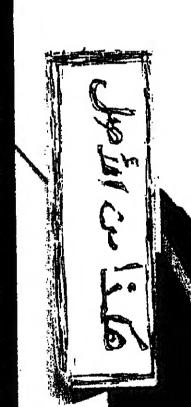
המרגל, ארם מנומס מאר. מרכר עברית במנגינה ערבית קיצבית. לוחץ רשום", הוא אמר, יום קורם, כטלפון. יוטרגק, ארם מנומס מאד. מרבר עברית כמנגינה ערבית קיצבית, קוהן
יר כשתי יריים. מחייך. מושיב. מכבר. מבקש לטעום. שוב מחייך בנימוס.
שראים לו אליהו ריקה. הוא כן המישיםרושבע. כשעות של לחץ, הוא וסביר
תיכף בכניםה, יכולה לנשור האריבות המחזייבת, וקליפת קשה וחדה תתפוס
את מקומת. כתומרה קפרנית הוא יגיב לסיטואציות הבאות: אי־עמירה
בלוחימנית עמונים שמבר בהחודה לע מסניניות הנרשוו הנומשה פורץ ממנו בלודיומנים, אמירת שקר, הבטתה לא מקויימת. הגרעין הנוקשה פורץ ממנו ללא שליטה, הוא אומר ברבות, גם בזמנים מאר לא מתאימים.

אליום ריקה היה מרגל במשך אחת־עשרה שנים. מלים אורות: סוכן של המודיעין הישראלי. רב־סרן (מיל.). כארצות־ערב לבש את החליפה של ווליל חיראי ירום אסריקה בער בי שלשתיני – צלם-עיתונות ואיש-עסקים. כארצות השיבה שלו עמוקה והתקומות – האם הם רגועים באיזו תנוחה הוא ישן בלילה, באיזה המריקה היו בעל בית-חרישת ומומחה לעיסקי יבוא ויצוא. הוא נהג בלילה, באיזה המתיקתות הוא מאד מקפיר, ואגב, מה עם האינטימיות לנחע לאירופה לתקופות קצרות, שם החליף את חזהות הבדויים קבועה – להתיפות, אין משצים ברירות, ואין בדיוק מתנחגים עם פחרי של הליל סורקי – בזהויות מעבר. גם סיפורי הכיסוי – צלם, יצואן, איש שאין לה זכויות, אין משצים ברירות, ואין בדיוק מתנחגים עם פחרי עסקים – התחלפו המידי מעבר. גם סיפורי הכיסוי – צלם, יצואן, איש

מרוב הצעות נופש רואים את שוויצריה.

זה הולך להיות קיץ גדול! סוויסאיר פורשת לפניך את מגוון הצעות הנופש לשנת 1987. קח לידיך את חוברת שרים אצבע על ההצעה המתאימה ואתה בדרך לחוויה השוויצרית של הקיץ. ★ 60 ערים Bestseller 1987 ואתרי נופש * 250 מלונות * מאות דירות נופש * מבתר הצעות בשוויצריה וסביבתה: טיולי רכב, רכבת, אוטובוסים מודרכים ושייט על הריין. הכנס למשרד הנסיעות שלך או לאחד מסניפי סוויסאיר, או גזור ושלח את חתלוש מהמודעה בדואר ובקש את החוברת חבינלאומית החדשה, השנח היא גדולה ועשירה יותר. 60 עמרדים צבעוניים ומרהיבים בעברית וכן הצעות נופש שהוכנו במיוחד לקחל הישראלי. מכאן תהנאה swissair 6

םאניו-האינשפיין שליפ מציגי

Liberty-Star המיקרוגל המשוכלל במבצעיוצא מן הכלל

כשבאים לקנות מיקרוגל - תשוב לבדוק מי היצרן - ולא רק מי משווק אותו בישראל. סאניו היא משצמת אלקטרוניקה המייצרת מיליוני מכשירי מיקרוגל (גם עבור חברות גרמניות ואמריקאיות המשווקות אותם תחת שמן). עם מיקרוגל סאניו יש לך ביטחון במוצר מעולה, עם גב חזק.

ליברטי סטאר ליברטי טטאר

המיקרוגל שקבל את אישור מונה זמן דיגיטלי. מכון התקנים הישראל", ליברטי סטאר האמריקאי, הגרמני, הצו פחי, הקנדי, השוויצרי והאוסחו".

ל'ברטי סטאר מתאם למדוח המטבח הישראלי (בצכטים לכן וחום).

מיקרוגל במוצמה של 600 ואט.

ליברטי סטאר היחיד שנותן לך קורס בישול

היחיד שנוחן כך ספר בישול

הְתְרַמְחִים שׁל סאִניוֹ: חתקשורו למל. 340 221340 החקשורו למל.

קו פתוח למיקרוגל 12.4-29.3

כל מה שרציתם לדעת על מיקרוגל ולא היה

לכם את מי לשאול – תוכלו לשאול טכשיו את

חידוש בלערי של סאויו -

ריחים א'ני בין חשעות 20:19:00 ביחים א'ני בין השעות 17:00 במרכז ההדרכה של אתנובה אסם". - בימים במידות בחוב–520 , טומק –

.h"n 355 – מרת, גובה – 355 מ"מ

, 057-37671 (בארשבע, רמב"ם 13, 146183 • חיפה. הוביאים 1, 04-668462 • בארשבע, רמב"ם 13, 17671-057 • נארשבע, רמב"ם 13, 17671-057 • נארשבעע, רמב"ם

סעברות שדות קאניה ידושלים 37-1977, מל אביב 1997-35; חיפה 94-725676 באר שבע 957-35| אילת 959-86005 פעברות שדות קאניה ידושלים 959-86005, מל אביב 1997-35|

מצליח לזהות את שם המפקד שלו בין השורות. ריקה חוטף את שתי החבילות שהמארחים שלו פותחים לאיטם. ומגיש להם את המתנה ללא העטיפה. קורע במהירות את העטיפות האחרות. מכדרר, ואוסף אליו את הניירות. קם במהירות. שואל איפה השרותים, סוגר אחריו את הדלת. גוזר את הניירות לפיטות קטנטנות, ומגלה שהפתק הקטן בעברית נפל רק בחלקו. אריעל פייכן שוטף את פיסות הגייר הקרועות בזרם המים. אחריכך חזר לשולחן. הקפיד לחייך, להתלוצץ. הם הסתכלו עליז. בעלת־הכית שאלה למה זרק את גיירות העטיפה, שהיא רצתה לשמור אותם. הם היו יפים לדעתה. הוא עונה שחבל היה לו ללכלך את השטיח היפה שלה. הם משבו כתף. הוא נחשר, מכסימום, בהתנהגות מאד מוזרה. זה הכל.

בארצות דרום־אמריקה היה מומחה לעסקי יבוא-יצוא. בנה תשתית מחושבת לפרטי פרטים. אין מקום לרווחים בין השורות. צריך לחשב מילימטרים של הפתעות. אגשים שהתכוונו לבוא איתו כקשרי מסחר, להשקיע כספים, הכריקו לבנקים שעבד איתם, ברקו תעודות, חיפשו אותו אצל הקונסול, שאלו שאלות סביכו ומאחוריו. ריקה היה מוכן לבריקה ברברים עמוקים, לא רק שטחיים. הרמות הברוייה שלו היתה נטועה בארמה עם שורשים בעומק נכון. החליפה היתה מושלמת. ללא תפר חסר, גם כשפעל בביירות, ההתערות שלו בגוף המסומי היתה מושלמת. בגיל עשרים הציעו לו "החברים" המקומיים להצטרף לאיגוד הבונים החופשיים. מבחינתם - הבעת כבוד, מכחינתו – אינריקציה להצלחה מלאה.

יתר עם זה, בכל תכגון יסודי, ישגם מצבים שאין עליהם שליטה. אליהו ריקה והזהויות הבדויות שלו נילסחו מארץ לארץ, ממקום למקום, באותו תיק ג'ימס בונד. אמנם תיק בעל דפנות כפולות מוסוות היטב, אבל עריין כאלה שמוכס סקרן או משועמם יכול למשש ולגלות באינטואיציה של רגע. הפיכחון הביא אותו להחביא, עמוק בגופו, כמה כמוסות רעל. הרעיון הראשוני היה לעטור שן ולהבריג את הכמוסה לחניכיים. אתר"כך יושם רעיון אחר, נוח יותר. "אילו הייתי נתפס והיו מוציאים ממני דיבורים, היה מאד לא טוב למדינה. מאד מאד לא טוכ. גם לא רציתי לגמור את החיים שלי בהשפלה. כגלל זה היו איתי תמיד הכמוסות בתוך תפר כתחתונים ובחגודה".

על פחר: "ארם חייב לא לפחר באופן כללי. הפחר היחידי הוא מהבלתי צפוי. מהכלתי נודע. אני השתמשתי קצת בהומור כדי שהמציאות תראה (המשך בעמוד 31)

אם מזה אתה חושש, חוך חושש לשוואו.

חבל מתואם עם הממונים עלי בשירותי

חביטחון. תוכל לחיווכת בזאת בעצמך. סיפרתי

עליך ל"בוסים" שלי; חם החרשמו מאוד

חמשבתי לסדב בתוקף. איני רוצה לרגל לא

בסורית ולא בלבגון. סמיר נכנע, אך תסכמתי

לחכיר את תממונים עליו. בסתר ליבי שיוויתי

לצאת נשכר מהחיכוות איתם. לא מששתי מן

יום אחד, לאחד שקיימנו לסעוד צחדייג

הסגישה, אך וידאתי שחיא לא תיקבע מראש.

באחת חמסעדות, חפתעתי את מצעיר

וביקשתי ממנו לערוך את תחיכרות. פנינו

למשרדום של שורותו מבוטחוו. הנשנו אדם

אחד, לחצנו את ידו, וסמיר ביקש לראות את

שני ה"בוסים" שלו. אלה לא היו במקום.

חסתלקוו משם. וכך לא געשיתי מרגל, לא

וחרוזש בראשית שנות ה־50)

(מתוך "פרפר תשחר". הארוע

לטובת סורית ולא לטובת לבנון.

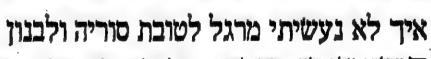
מיושרד ומאישיותד. ודוצים לחבירו"

דקה־שתיים, לפעמים שלוש, לעכל שאלה שלא קשורה בהתרחשות

בבוקר ושאלתי את עצמי מה אני מפסיד, מה אני מרוויה. מרגל צריך להיות

אדם כעל איזון נפשי בלתי מעורער. וגם אמונה עמוקה ללא ספקות במה

שעושה. מדובר בחיים מאד לא־שיגרתיים. אתה ממלא תפקיד תחת הסוואה.

אתה מתפקר בזהות אחרת. השאלה היא אם אתה מסתגל למצב הזה האחר

והוא נהיה חלק איבטגרלי ממך. כשאני מחליף זהות, אני נוהג לדכר אחרת,

לחשוב אחרת, להתנהג אחרת, לאמץ לי מנהגים שנוגרים את אופיי. כחברה ערכית מסויימת שגרתי בה, נהגן הבחורים להתנשק. זה היה מאד זר לי, אכל

נהגתי כך. או שאתה בנוי להגיב נכון וטבעי, או שלא. אם ההתנהגות לא

באה באופן טבעי, הגלגל יחרוק כאחר השלכים והכל יתגלה. צריך עצבי

ברול מפני שישנם מצבים שרורשים כושר חשיבתי, ניתותי, ואינטלקטואלי

עצום, לירם ישנו המצב היום־יומי שדורש הערכת מצב ובדק־בית תמידיים.

וכל אותו זמן צריך להיות כשליטה גמורה. וליד זה, הראש צריך להיות כל

הזמן פנוי לקלוט כל הזרמנות חרשה, היכרות, מצב, ולחשב איך מפיקים

לניתוח. ניתוח ראשון בחיים. לפני הניתוח הלך לרופאים, עשה סקר מרוקרק

על אופי ההררמה. למה היא יכולה להביא. האם הוא עשוי לפלוט מלים. לכסוף התפשר עם הרופאים על הררמה מקומית. מרגליתולה – מצב מאר

לא רצוי. אין מקום לאיבור שליטה, כשום תחום, כשום זמן. ליד השליטה

צריכה לבוא, כצמוד מאד, התושייה. עוד סיפור. מאלו שיכולים לחסל

בקלות קריירה. יום אחד הוזמן, תתת הזהות האירופית שלו, לכקר קונסול

ערבי נכבר. הוא הבריק לארץ וביקש שיראגו לו למתנות מסויימות מארץ

מסויימת. המתנות נישלחו. במברק המצורף היה כתוב: "המתנות מוכנות

ואשתו בחדד האוכל, ומוסר חבילה אחת לקונסול, אחת לאשה, ואת

השלישית פותח בעצמו. בשבריד שניה הוא רואה שעל העטיפה הפנימית

מקופל פּתָק קטן שרשומים כו משפטים בעברית. באותו שבריר שניה הוא

ייקה, הוא חיליל פידקי, יושב עם הקונסול המארח

הצירוף שליטה־גמורה מוציא ממנו חיוך עם סיפור. יום אחר הוצרך

ריקה: "לא נתתי את הרעת לרברים קטנים של חיי יום־יום. לא קמתי

ספציפית, באינפורמציה עניינית, ואו, לחשוב, לנסח, לענות.

חחלטה גמלה בלבי. קבעתי לעצמי שאחיה צלם עיתונוה במצרים, אבל את תחילת תקריירת זו אעשרו כאן, בלבנון. מצלמת ואבזרי צילום חיו לי, וכדי לחיות צלם עיתונות אין צודך בסכומי כסף גרולים. אם אצליח בכך, יחירו לי גם כיסוי מעסופתי בלשמו.

סיםרתי לסמיר על "שיגעוני" זמ. הצעיר, בעל החיוך חשובב, נכוס לתמונה וחוכיה חלכת למעשה שאכן בכוחו לחולל מעשים. לאחר הכנה מוקדמת, הוא מסגישני עם חברו, עודך דין בשם אלי נ., בעליו ומוציא לאור של כתכיעת קטו בשם "אליתדאוא". בתוח הנושח אחת וסיור קצר בבית־תדפוס, נעשיתי לצלם תמיוחד של כתביהעת.

ברור חית לי שסמיר מצפה לגמול ממני --קרוב לוודאי שיוות שארתם לתוכנוותינ העסקיות: יום אחד בא אלי סמיד עם חיוכו חרגיל וביקש ממני לעשות בשבילו "משתו". לשאלתי תישירת מרו בדיוק רצונו. תוא ענה במשמטים מקוטעים שברצונו שאפע אותן לדמשק. "דמשק חיא עיר גדולה. יש בח אפשרויות רבות בשבילר: אסדר שמחית שם צלם של עיתונים יומיים בעלי תפוצת גדולה.

תוכל גם לפתוח צלמנייה משלך. נוכל לנסוע יחד ולשוטט בכל טוריחו"

לחצתי להסביר את פשר בקשתו המשונה. סמיר חיסס. ולבסוף גילה לי שהוא משתייך לשירותי חביטחון של לבנון ותוא מבקש ממני עבוד למעום במסגרת שיתוף הפעולה חקיים עם שירות הבטחון הטורי. "ניסע יחדיו לדמשק, וסתובב בכמת מקומות. אתה תכיר אנשים לפיו רשימה שאתן לך, מצלם ותקפק לנו מידע עליחם".

שאתית מרגלו לא בא בחשבוןו" "אינר מבין בעסקים אלה." נחפד סמיר להשיב, "אני רק מבקש שתעשה משהו למעני. לך ליצור קשרים עם אנשים".

"במלים אחרות, יאיסמיר, אתרו רוצה ממני

שפת, בלבנון, ארגלו נער מראשך מחשבת שכואת! אני כאן בחוקת פליט פלשתיני, מבוסס יפרו ושמרו בחלקי. או עזוב אותי מתסבוכותם"

אני מעמיד פנים מזועזעים: "אתת דוצה אתת אדם חכם, כולם רוצים לתיות חבריך. קל חברגש מיקח יותר משקברתי, ואולם למרות

מחמאותיו. דחיתי את הצעתו. כעבור זמן־מח, שב הצעיר ומנסה שוב: ענעווב אמוא את סוריח. אבל מה שאבמש ממך כעת, בטח לא תוכל לסרב לו. כל שאבמש ממך חוא כי כאן, בביירות, חצלם בשבילי אנשים שעליוזם אצביע".

המבצע באולמוח החצוגה של סאניו, שקם, משביר לצרכן, כל-בו שלום, סולכור וחנויוח החשמל המובחרות.

קרב יומו של בנימין (ביבי) נתניהו, ילד הפלא של התקשורת האמריקנית, לסיים את תפקיד השגריר באו"ם. נסיכי "חרות" כבר החלו בספירה לאחור. בונים על התגבורת שלו במירוץ לכתר. הוא נהנה מהשאלות, אך באותו חיוך גברי מקסים אומד שהכל ספקולציות, שחיזורים פוליטיים לא תמיד אמינים. ראיון.

מאת תלמה אדמון צילומים: ראובן קסטרו

מצפים בקוצר רוח לימי הצינון שלו. התקופה המפורות יודעים שיש לי מה להסתיר. הצפויה לנתניהו כין ימי שירות המדינה למעורכות הפוליטית, היא, למעשה, משאת נפש להנהגה הצעירה והדיבור קולת. נאום שלו מאפיל על נאום של יפה ב"חרות". ככך יסמן האיש לאחיו לאמונה, כי הוא קרב מדור קודם. השמועה אומרת שיצחק וכין נשבע לא

תברי הכנסת עוזי לנראו, דן מרידור, אהוד אולמרט, לא מסתירים את הצמא שלהם "לכשרון הזה, ליוומה הזאת, לשטף הריכור, לתנופה" של נתניהו, היום כן 38. ככיקור הנוכחי שלו כארין, שבועיים וחצי של חופשה פרטית, נתניהו מוכן לשאלות העיתונאים בנושא הזה. הוא מצפה להן. הוא לא עונה עליהן. באותו חיוך חמור, גברי, מהוסה, הוא נהנה מן השאלות וקורא לתשובות הנעלמות "ספקולציות". ..תגלגלו את השטיח כחזרה", הוא אומר לצוות העיתונאים שהכיז כתבת תסריט עתידני לבחירות 1996, לפני כמה חורשים. נתניהו מול אהוד כרק – לראשות הממשלה. "עשר שנים בפוליטיקה הישראלית זה עירן גיאולוגי",

Mux arymon fym mrymyf

ובכן, יגיע הרגע, שהצדודית הנאה, המצטקמת היטב. במיוחר כשהרוח פולשת לשיער שמעליה ומסיטה אותו מעל המצת הגבוה, לא תהיה אלא פרט בלתי חשוב באותו חלל אמורפי הקדוי הפוליטיקה הישראלית. מהכחינה הזאת לא יהיה חשוב עוד אם גופו של נתניהו ככד מעט בשנתיים האחרונות, ויצא עתה כספר כים במאה אלף עותקים. "ספריית והשיכה השתלטה על שערו המידלל. הוא יגיע לפניו מבחנים אחרים מאלה שהתנסה כהם על כימת עצרת האומות המאוחדות, ומעל מסכי הטלוויזיה של היבשת האמריקנית. ג'ורג' שולץ, שר החוץ האמריקני, שהיה לאוהרו האישי, יתפקר מעבר לאוקינוס. שוב לא יוכל נתניהו להרים טלפון לשגריר ארה"ב כאו"ם מפי שר החוץ הקונגולוי. הוא נואם בעצרת וטוען שיש שני משטרים גועניים בעולם, דרום־אפריקה וישראל. צריך לעשות משהו". כארץ אף אחר לא ישאל אותו: שנכנס לאו'ם צריך לתלות כחוץ את הפאנאסיות אז מה אתה מציע. הוא לא יוכל להגיר לאיש, כאותה עם נשיא קונגו בעוד כמה ימים. הבנת אותיז" ותוך שעתיים הפגישה העתירה תתבטל. וכתוך עוד שעתיים יפרסם הנואם הקונגולזי מכתב התנצלות, שכן יהיה כתוב: איך יכולתי בכלל לומר כדברים

אליו בכינוי הילדותי המתלכב הזה, פיפי. עם עניבה או אותו בעיני הזהירים. קהל מעריציז, במיוחד אנשים לכינרת. דבר שני, אלמר את נתוני השכח. דבר שלישי בצווארון פתוח, הוא תמיד כלתי אמצעי, ישיר, שעברו מעליו או בצמירות אליו, בטוח שנתניהו, איש - אחלים התלכהה. חברהמן ללא הגסות המחוספסת הכרוכה בתכונה לא תמים, יוסיף לרקורד שלו רק הצלחות. כרגיל.

HI363jo 22

מי יודע, אמר כי איש שמזוהה עם המערך, במה עם תמזוודות?

רב הרגע, שבו הגער המעולה, עם כל כוכבים ואולי יותר, הוא ישב בגבו אל הים. אין לו זמן להציץ בתכלת שמתחת לשמש האביבית. ספק אם הבחין בפריחה חסרת החוק של הפטוניות במבוא למלון. נתניהו מעניק לעיתונות הישראלית שרשרת ל נתניום, שגרירנו באו"ם, אותו מוסד פגום, של ראיונות נינוחים, חבריים, פתוחים. כל חזותו אומרת: אין לי מה להסתיר, אבל אני יודע שאתם

הברגע אני לא מייצג שום. מפלגה. אני מייצג מדינה. במקום שאני נמצא, הוויכות איננו על השאלה אם הגבול יעבור בקלקיליה או על נהר הירדן, אלא אם הגבול יעבור בים התיכון".

לנאום יותר אחרי נתניהו, לאחר הנסיון המר שהיה לו כאולם מליאת האו"ם כפברואר השנה. כהירות ההבעה של ביבי תרמה להצלחת ספר הדיון שלו: "טרוריוט כיצד המערב ינצח אותו?. לא "אם", אלא "כיצר". הכל כל כך פשום, תושב הקורא, איך לא חשבתי על זה קורם? המלחמה בטרור, לפי נתניהו, היא מלחמת המערכ במדינות הטרור, לוב, סוריה, איראן, לא עם שיצא לאור נארה"ב, מכר שתי מהדורות בכריכה קשה מעריב" תוציא השנה לאור את תרגום הספר לעברית.

סיסטמטי של ארגומנט, על כסיס עובדתי מוצק. דרך נתניהו אל השכנוע. כך שיכנע את האמריקנים להילחם בטרור, כך שיכנע את המדינות האפריקניות לחדול מן ההתכטאויות האנטי־ישראליות באו"ם. כך, הוא מבטיח, ישכנע לפתוח את תיקי הפושעים הנאצים שבארכיון האו"ם. כנאום הראשון שלו בנוושב הפתיחה של העצרת. ריבר רק ארבע דקות. עד היום הוא תושב שזה היה הנאום הטוב ביותר שלו. הוא אמר: "מי

רוצה להיות יו"ר הסוכנות

האמריקנים קוראים לו "בן". הישראלים פונים - הוא יכול עוד לשכנע? דווקא הנחמרות שלו מחשידה הישראלית הזאת. בלוכי של מלון תל-אביבי, חמישה רולנדו אייון, בעליו של "רים", שכר אותו לתפקיד שונה. איך אתה צופה את קלישתה?

הוא שולח הרכה ידיים לפניו, כשהוא מדבר,

הדים התוורים על המשפט הזה.

ביבי מחשיב עצמו כמי שמתרחק מאינטריגות, לא מתפקר על הבסים הזה. הוא מצדר בשיכות בחירות אישית. כאמריקה היה רץ עם זה לסנאט. בארץ, בכל זאת יעמוד מולו אותו בווצר אלמוני מאוו־יהודה. על מה ישותת איתו? שטריות, אומרים תומכיו, הוא שרת עם האנשים האלה כצבא, וווא לא יידע לדכר איתם? גם אניר, אומר אחד אולמרט, במדבר אחרה כשאני. כארה"כ. לביבי יש עברית ישראלית כמו לכולנו".

כשהניע לאו"ם לא היו לו אשליות לגבי טיכו

דינה העברית שלה, תחוור לעבודה בסקטור הפרטי

עוד לא הנעתי ל'חרות' וכבר את שואלת על

פתות. אני לא משתבץ, אני לא משתבין כי אני לא

משם שבו אני נמצא, הדויכוח אינו על השאלה אם.

הנבול יעבוד כקלקיליה או נהר הידרון, אלא אם הנבול

עצמך משתבין? באיזה מחנה? באיזת תפקידי

אשתך, פל ר, מתקשה בעברית. כל הדקע שלה

השני בחשיבותו במפעל הרהיטים, לאחר כמה רקותי שיחה ועיון ברזומה שלו. תומכיו של נתניהו תוורים ומעלים את נקורות הוכות שלו: יחוס אבות: צילו המקרש של יוני נתניהו, האח הגיבור: השרות המתבים של ביכי עצמו כאותה יחידה מוכחרת בצה"ל: הסיום המהיד ומוהיר של אם. אי. טי, בית־הספר האמריקני הגבוה לניהול: פעולות ההסברה המעולות שלו כסטורנט ישראלי בגוולת אמריקה; הניפלאות סתולל ב'ורים' כשנתיים שבהן התחבב שם על כולם, בעלים

-הוא מנהיג", אומר אייזן. גם עכשיו, כשביבי מגיע למפעל, הוא עובר בין הפועלים, זוכר כל אחר בשמו, שואל לשלום האשה. כאו"ם, אומרים, עוכדת איתו מוכירה תמורת משכורת רעב, 16 שעות כיממה. והיא עושה את זה כשכילו, ולאו רווקא מן הטעמים הנוגעים לגבריות החיננית שלו. הבטחון העצמי הקורן של האיש הזה לא זקוק למאמצי ותכלסות. יש משהו מוכן מאליו באופן שבו הוא מקבל את העובדה, שעיתונאים ואישי ציבור יוצרים תור המתנה לשיתה

אלא שאם יכתר נתניהו להתמקם כצמרת "הרות", כל הניפלאות הזאת תסייע לו עד נקודה מסויימת. הנקודה שבה יפנה אל הכוחר כאור־עקיכא. או רגע ההודהות עם אחר מן הנושים המתגוששים כתוך "תרות". איך דוד לוי יעכל אותה האם יתקרב נתניהו אל שמיר ובתוקף כך ירחק מאדנם, שהזניק אותו לשרות הדיפלומטי כציר ראשון כשגרירות כוושינגטוןז עוזי לנראו טוען שאולי לא יצטרך לדכּוֹק בגוש כלשהו. גתנידו הוא לא איש של מחבות, אומר לנראו. השר משה ארנס מבטיח לו תמיכה מיידית, אם יצטרף לשורות. אין הרכה כמוהו, הוא אומר, ויש עוד

קיום ישראל איננו אומותפי

שלו". וראי היה לו באותה שעה אותו מבט ירקרק של המוסר. בראיונות שהעניק כינה את המקום "גועל נפש". .אבל הרבר האחרון שאתה צריך לעשות זה ליפות את המציאות. אתה צריך להכיך בתוך מה אתה נמצא, וליצור בקיעים כחומת הכידוד". כשיגיע הבה ייבוזן הפרגמטיזם הגמיש שלו. מה יהיה הדבר הראשון שתעשה כשתגיע חנה

פופון (ביבי) נתניהו כתל-אביב: גופו כבד מעט בשנתיים האחרונות. והשיבת השתלטה על שערן המידלל. לייצג דבר שאני לא מאמין בו. השיטות של: כוא נדבר לדא מחכה להתיישבות כארץ. היא תשלים את מנסיוני בתחום מריניות החץ. למשל, יוד הסוכנות. עת השריים של עם ציבור אחר בך וציבור אחר, אחרת – זה לא נכון. והתפקיד לא הוצע לי, כפי שנכתב בעיתונות. או נחוצה דק פתיחות מוחין מצר המאוין, לא לקטלג, לא בכנסת. וסביר שוה יהיה מטעם מפלגה מסוימת. לסגור, לא לצמצם על מגוון הפראוות המקוכלות. אני לקאת הבתירות הבאות, אימה אתה רואה את מקרים. הייתי רוצה לרעת לאן המציאות הפוליטית הכליטה שלי. אם מישוא אומר דכר שאני לא מסכים עצמן מישה החורות הבאות, אימה אתה רואה את

בוא נקרים את השיכה שלך לארין. נע אולי אתה חגיד לי: המש, עשר השנים הכאת יביאו שינויים ברורים. היפותיות, שבה מואצלות לך ממכויות הנוגעות במערכת הפוליטית לאומית בארץ. הרור שהיה פעיל למצבנו הבטחוני, הכלכלי, החברתי. איזה בעיה שום מפלגה. עבשרו ולא בכלל. כרגע אני לא מייצג בסעו שו המיינה הולך ונעלם, אנחנו עומדים לפני דור מעום כל הייצג מרינה. הרכרים שאני פועל בהקמת המיינה הולך ונעלם, אנחנו עומדים לפני דור אתה תוקה? יש בעיה ראשונה הנוגעת להמשך קיומה של מעום כל כך רווקים מן הטאלות שאת טואלת אותי. של מנהינות צברית" איך אתה רואת את שצמך מדבר אל הכוחר

שבודר בך באומן אישור

השליטיים תלוי בתשובה לשאלה אם אני יכול לעשות. מהלובים והאיראנים שאותם אני רוצה להרתיע) -משום אזי ליי

משת. אני לא מדבר על תפקידים. הייתי רוצה להביא אלה אנשים שאותם אני רוצה לשכנע. קשה יהיה לי

באום יש לי רק סוג אחר של קהל וחוץ

המרינה הואת. אני לא רואה את סיום נירינת ישראל כדבר מונמר. אני לא רואה אותה בסכנת קיום, אכל עוברת הקיום אינה אוטומטית. חווי הציונות שאני (המשך בעמוד 32)

,,המשקל המבריע של היהדות היה

מהגולה לבאן. דווזי

הציונות דיברו על מדינה שהקמונה

הזה יבול להתחיל

בפחות משמונה,

חשעה מיליון

."21777

דגלויה בנותבק בותמשך, והש לא רושבו שהמאבק

צריף ליונוף

23 Hiagaio

:התיירים המנוסים יודעים

ELTMALTNI

לפני העונה, הצרפתים בפארים, האנגלים בלונדון והאיטלקים ברומא. מקומות הבילדי פתוחים, הצבעונים פורחים והמחירים נמוכים. לפני העונה, אירופה פשוט קורצת לך.

פנה עוד היום אל סוכן הנסיעות שלך.

השיגרה, השיגרה. אז יוצאים לחופשה, לנסיעה, לאירופה. אם כבר יוצאים, אז למה תמיד באמצע העונה? שיגרה! השנה כדאי לצאת לפני העונה.

התיירים המנוסים כבר יודעים, שאירופה מסבירה פנים, דווקא לפני העונה.

הקלה לטובלים מעודף גזים במערכת העיכול. מעתה יכול כל אחד לאכול את המאכל החביב עַליו – בתנאי אחד: שהוא הקדים קרבוטילן לארוחה. המדובר בצמד כמוסות, האחת כחולה והשנייה אדומה, הנלקחות בבליעה לפני הארוחה. הכמוסה הכחולה מתמוססת בקיבה והאדומה

במעיים, וכך תוקף הצמד הזה את הבעייה, בשני המקומות המכריעים. השימוש בקרבוסילן משחרר את הסובל מגזים, לא רק מהרגשת אי הנוחות, אלא גם מהחשש לקראת הרגשה זר. בניסויים קליניים רבים, בהם נבדק התכשיר, נמצא כי קרבוסילן יעיל ובטות לשימוש. אוכלוסיית היעד של התכשיר החדש רחבה כיותר. לצד הסובלים כרונית מבעיות גזים – לרוב נונוגרים, הרגישים למאכלים מסויימים -יש גם אלה הסובלים מדי פעם משיהוקים, גירווקים, או נפיחויות בבטן. תופעות אלה נפוצות בכל גיל. אך בעיקר בין מבוגרים, הסובלים ממה

שמכונה "מערכת עיכול רגישה". העקרון הטיפולי: חשוב ליטול את הכמוטות לפני הארוחה לסובלים מהצטברות נזים באופן כרוני, מומלץ לקחת צמד כמוסות קרבוסילן, שלוש פעמים ביום. המסקנה המתבקשת היא, כי מעתה אפשר ללכת בשקט לארוחת עסקים,

אביב נפלא באילת

מתאים לך!!

מתקבלות הזמנות טלפוניות:

אותו בכל בית נערקחת. אגב, לאחרונה אף הוכנס התכשיר לספר התרופות של קופת חולים "מכבי".

יצוא לרחבי העולם

הקרבוסילן פותח על ידי ד"ר סרד גרימברג ביוכינואי יהודי צרפתי שרשם לעצמו מספר

לפגישה חשובה, או לאירוע חברתי ולהיות שקט ורגוע. התנאי: צמד כמוסות קרבוסילן צכנוד קרבוסילן אינו חייב במרשם רופא וניתן לרכוש

הידועה "אביק".

מבצע לחודש מאי, יוני ימיח א'-ה'

4 לילות על בסים לינה וארצתת בוקר לאדנו

ב-8.5 לחודש אתה טסן

שפע מבצעים נוספים

בכל רחבי תארץ בחיוג ישיר

זה מתאים לרוו

מיסונה של: יערית תייחת צופש

סיולי וביב בערמ שונה את בייצ

12 תשלומים דולריים באמצעות ויזה וישראכרט מתאים לך גם טיסה לאילת הלוך ושוב

פטנטים בינלאומיים בתחום הפרמצבטיקה. תברתו של ד"ר גרימברג, מעבדות ..סרולם". המנווקמת בפריז, מייצאת את התכשיר למדינות רבות בעולם. באתרונה אף אושר קרבוסילן לשנגוש על ידי מנהל המזון והתרופות האמריקאי טיו ווובקרוב יתחילו לשווקו בארה"ב. בישראל הוענק זכיון השיווק והייצור לחברת התרופות

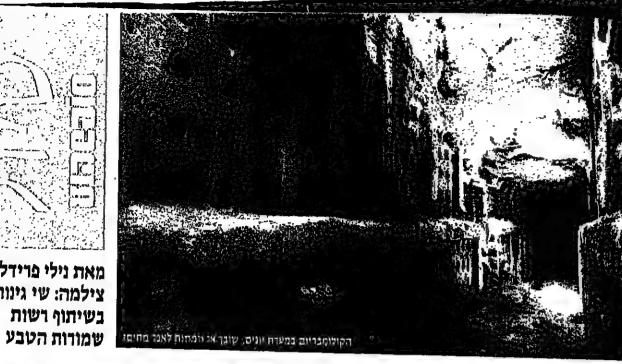
מוגט ע י שיווק טוספים טיוחדים בטעריב - 33-332082

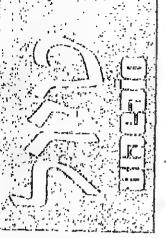
זהו. עכשיו גם בישראל ניתן לאכול צ'וינט או חונווס, בלא חשש.

37-14-9 (17-16-17) Q4-672424 672434 672447

NOAN UND NOME I UCTIO 04-074341

עמולה פאלי הביר 1980-1993 1880-17

מאת נילי פרידלנדר צילמה: שי גינות בשיתוף רשות

19. אל מערות היונים והצידונים

בין קרת־נת לבית־נוברין, והליכות קצ־ חת וקלות לכל המשפחה בנופים עתי־ קים מתחת לפני האדמה. טיולים לש־ לו**ש פערות** שנחצבו בסלע הרך בשתי

שים עתיקות, בית־ווברין, ובוראשה. להבוס למערת הפעמון או המגף. לנויני : מו ירוק וטבוך, כארין החרוב ואלת

ניתעברין. אם רוצים לעצור בדרך לא

יול באביב. נסיעה בנוף למושב לי־און, יש פויה ימינה למיצפה מזרחה ומגיעים לצומת לכיש. הכביש לנסוע בכביש המקיף את תל מראשה. הגבעות הרכות. הירוקות משואה. חוזרים לכביש ונוסעים ישר מששיך ישר לתל לכיש ולמושב אמציה חונים לרגלי התל. שביל עפר מוליך עכשיו מאד. ישל שפלת יהור עד צומת נחושה ופונים ימינה. 300 ומערות המיסתור מימי בריבוכבא. זהו מערבה למערת יונים הנקראת גם מערת עו בנות נחושת ופונים יפינה. טספ הערכים אלו בערת השוקים אלו התורכים אן מערת השוקים בערה מיסי מטר אחרי הכניסה לקיבוץ בית־גוברין, מסלול אחר, ובסידרת הטיולים שלנו התורכים אן מערת השוקים בערה מיסי

יש כביש הפונה שמאלה אל המערות. מאיבר יוושלים מגיעים הנה דרך ביתר נים להבערת אש, וחניונים. כמרבן אפי ובה שרידי בוסתן. מהחצר מוליבים ונוסעים עד מגרש חווים והולכים עמש, ובצומת האלה פונים לכיוון שו לבלות באכילה ושתיה לפני אן אתר שבילים אל מערת הפעמון הגדולה, הגי למערת צידונים. בפתח המערה צומחת רי הסיור בנוערות.

משנה שעברה הוא תואר בטיול מספר תורית ומדהימה שהחוקרים קוראים לה "קולומבריום" כי היא נראית כמו שובך

עד לקרית־נת. תיזכורת קצרה: מצומת עכשיו פונים שמאלה, בכיוון צפון מזי יונים. המערה עשויה צלב כפול שאורכו אשדוד פונים שמאלה ונוסעים לצומת רח, ומגיעים מיד לצומת נוברין. באן פו' ב-28 מטר. בקירותיה חצובים 1906 כו' ראם (מסמיה), צומת מלאכי וצומת פלוך נים ימינה בכביש אל המערות. ותל כים, מסודרים בשורות. ההשערות לפי נוח. כאן פונים מורחה, לא וכנסים לק מראשה. כביש אספלט משובש, מלא הם שימשו הכוכים למנורי יונים או לק־ רית־נת אלא נוסעים ישר. עוברים על מהמורות, מוביל אותנו את המערות. בורת אפר המתים – לא אומתו, ועדין פני הפניה למושב שדה־משה. במרחק אחרי 300 מטר פונים בו שמאלה. חוי אין יודעים למה שימשו. השטיק. תל מראשה פורח באבינ. לע" שבעה ק"ם מזרחה מצומת פלוצות יש נים. הולכים במעבר דרך פירצה בקיר ביום בהיו כדאי לעלות לחל מראשה. לבן, ממזרח לחניה, ונכנסים אל חצר ולהסתכל סביב. מהתל חוזרים למכונית

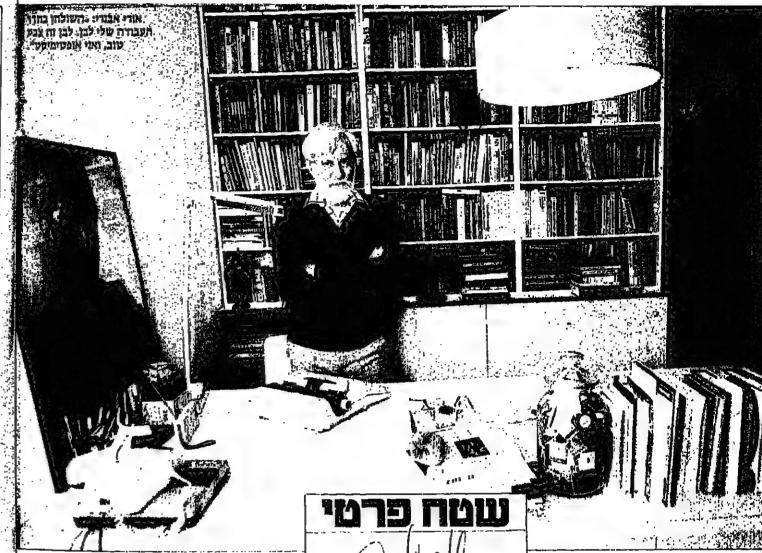
מגףו היו שראו בה צורת פעמון והיו שימה בגודלה מהתקופה שגרו פה פיני שראו בה צורת מגף. המערות נחצבו מפי קים מצידון. נמצאה בה כתובת משנת שה ק"ם אחרי צומת האלה. הפניה מיער המלאבים נוטעים עוד שני ק"ם אחרי צומת האלה. הפניה העבודה. מאז שנתגלו המערות על ידי הכביש הראשי מול בנין המשטרה. כאן התוקרים בראשית המאה הנוכחית, אין פונים ימינה ושמאלה כדי לחזור לכיוון מסקנה ברורה לאיזו מטרה נחפרו. בית־שמש. התל־אכיכים יוכלו לחזור משערים כי נחפרן בתקופה תרומית או הביתה מכאן, ולהמשיך מבית שמש הביזאנטית, או לכל המאוחר בתקופה לצומת שער הגיא בככיש ירושלים

27 Bioedio

המימונה הולכיםטוב מאוד יחד

אורי אבנרי

שנתיים רכש את השבועון. היה

כוח חדש" ושל"י). ממייסדי

ח"כ בשלוש קדנציות ("העולם הזה

המועצה הישראלית לשלום ישראל

פלסטין ויו"ר הרשימה המתקדמת

לשלום. נשוי, גר ברחוב רופין, ת"א.

אוהב את רוכ הסדרות האנגליות. אני רואה את "חרב

גרעון" כדי לכתוב על זה. את "דאלאס" ראיתי אבל

"דיינסטי" אני לא רואה. למרות שכנין ואני מכורים

לטלוויזיה, יש גבול לטימטום שאני יכול לסבול.

האמת היא שאני לא מכור לשום דבר עד הסוף, מחוץ.

אולי, לפוליטיקה – אין דבר שאינני יכול בלעדיו. אני

שותה ויודע מתי לא לשתות, אני מעשו, אבל רק מעט.

לון חדר העכודה שלי פונה לים. אני אוהב להטתכל על הים כשאני עובד, מוכרה שיהיה לי מבט למרחק. יש לי שאיפה כמעט ילדותית לים, התענוג הכי גדול שלי זה להפליג כאניה, אכל אין זמן לאניות. החדר קטן, יחסית, וכדי לא לקבל קלסטרופוביה תלינו בו ראי שמגדיל אותו כצורה ניכרת. ומאותה סיבה השולחו לכן. לכן זה צבע טוב, ואני אופטימיסט.

הרבה שנים עכרתי על שולחן כתיכה קטן והדברים היו מונחים כערמות, על הרצפה. עד שנמאס לאשתי, רחל, והיא דאגה לשולחן גדול. אני אוהב שהדברים שאני צריך יהיו נהישג יד: מסמכים, ניירות, מכונת־כתיבה, טלפון ומוכירה אוטומטית, ספרים שאני צריך לקרוא כדחיפות, טייפ, מצלמה וגם. הפורטרט הגדול של עיסאם סרטאווי ופורטרט של אמי, כת ה־93, שצילמה רחל לא מכבר.

בין שאר הספרים המונחים כרגע על שולחני, ספר הזכרונות של אורי קיטרי, הביוגרפיה של היטלר מאת יואכים פסט, ספרו של הארט על עראפאת, דו"ח של מוסד אקולוגי חשום הנקרא "מצב העולם", ספרו של עמגואל סיוון על קנאי האיסלם, ספרו של גילכרט אני צופה בתוכניות. עכשיו, כשאנחנו משוחתים, על שצ'רנסקי, ספר ראיונות של אוריאנה פלאצ'י וליד מוקלטת "משפחת פאליסר". אני אנגלופיל, מאוד. המיטון – דו"ת ועדת טאואר. אני אוהב לקרוא ספרות, אבל יש לי מעט זמן לזה. לפעמים מישהו דוחף לי ספר ואז אני קורא אותו. "שם הורד", למשל. לא ידעתי שזה כליכך מפורסם. התחלתי, וזה ריתק אותי כי אחר התחכיכים שלי זה ימי הכיניים, כעיקר תקופת הצלכנים. עכשיו ראיתי גם את הסרט.

אני סורא הרבה אבל כמעט ולא מספיק לקרוא בשביל תכיף, בשביל חכיף אני צופה בטלונתיה, לעבורה אני לא מכור, כי אני מתייחם אליה כאל הוכי. שבוע לפני ה"דר ליין". כמו כל ישראלי, אני אוהב מקליט בויראו, האתרי אחת בלילה הכשאני מתפנה – למולי, תחומי ההתעניינות שלי מאוד וחבים

עתונאי, סופר, פוליטיקאי עורך "העולם הזה" (החוגג 50 שנה להיווסדו). נולד בגרמניה ב־1923, עלה ארצה בגיל 10. במלחמת בשידור, מפני שכעורך עתון וכאדם החי כארץ – אם השחרור שרת ב"שועלי שמשוו" יש דבר שחלק כליכך גדול מהציבור מתעניין בו, אגי של חטיבת "גבעתי" ונפצע. כעבור חדיב לראותו. לכן גם מדי פעם אני צופה בתחרויות ספורט חשובות.

מאמץ כשביל זה. כשאני כחו"ל, אני הולך למסערות טובות, והיו שהתלוננו שבספרי החדש, "אחי אויכי", אני מתאר כל מסערה בה אכלתי עם סארטווי. גם הא אהב לאכול. בארץ אני אוכל בתוץ ויק כשיש לי אורחים מתרל. חבל לי על הזמן. אבל תבי לי לשבת בפיראוס, על חוף הים, ולאכול דנים... אני מסוגל לאכול כמויות גדולות מאוד.

ולכן גם בכנסת הייתי מאושר, לפחות כשנים הראשונות. לא היה לי קשה להיות בכל הישיבות, כי התעניינתי כמעט ככל נושא שתועלה. מעניינים אותי נקיון שפת הים ותוק התרוים, המצב בבתי־הסוהר והמצב בנואסמלה. יש כמה נושאים - כמו פזמונאות מודרנית או ספורט – שקשה לי להתעניין כובו, אבל אני מבין מדוע ספורט כל־כך מרתק אחרים. אני יכול לפתוח רדיו ולהנות ממוסיקת רוק, אבל הקרנדאירוויזיון, למשל, שיעכם אותי עד מחת. צפיתי

אני אוהב לאכול טוב, אבל לא מוכן לעשות

- חוש הומן שלי חוס מאוד. אינני מסוגל כמעט לאחר, ואני נשני לאשה שלא יודעת לדייק, וזה יוצר בינינו קוטביות ברוכה... רק כשאני עובר את הגבול למצריים אני מאבר את תוש הזכן שלי ומכוגל לדנות מזה. היתה תקופה שהייתי עורך עתון, תבריכנסת וראש תנועה - כל תפקיד כמשרה מלאה: למרתי שפרקינסון צדק: עבודה מתפשטת עם הזמן העומד לרשותה. אני מאוד מאורגן. מסוגל לכתוב מאמר לראות נופים אחרים, אבל לא יוצא להופשות: לפני 15

את מי היית רוצה לפגושו א<u>ת ריימון, נסיך טריפולי, שהזהיר את הממלכה הצלבנית והטיף</u> <u>לה להסחדר עם הכווסלנוים.</u>

מי היו גיבורי ילדותך*ז נפולאון, יוליוס קיסר*. איזה ספרים השפיעו עליךו "במערב אין כל חדש" של רמארק, "שקיעת המערב" של שמוגלר, "מלחמה ויטלום" יטל טולסטוי, ספריו של ארנולד טוינבי.

במה אתה נאה? <u>בזה ש"העולם הזה" קיים למרות מכשולים ומאבקים, ובעתונאים הרבים</u> שיצאו מסדנתו וממלאים היום את העתונות הישראלית. גאה ברעיונות רבים שהגיתי והיום נהפכו כמעט לבנאליים, וגם ברעיונות שמתחילים להיקלט.

על מי אתה מרחם: <u>על אנשים קהי הושים שעוברים דרך החיים, ובעצם לא חיים.</u> למי אתה כזז *לאנשים ציניים.*

<u>מה מעצבן אותךו המינהג של הרכה אנשים בארץ לעשות כל דבר כ"תשעים אחוו".</u> ממה אתה מאוכזבז <u>שאני נאלע לחזור על דברים מובנים מאליו שאמרתי</u> ל<u>פני 45 שנה, כמו</u> <u>למשל שמדינת ישראל חיה במזרח־התיכון.</u>

על מה אתה מתחרטו <u>על כמה דברים כשכתבתי או שאחרים כתבו בעתון, וגרמו עוול</u>

מה מביך אותך: <u>חונכתי להציג מחשבות ולהסתיר רגשות. הפגוה מוגזמת של רגשות</u> <u>בנוכחותי מביכה אותי. גם מתנות וקומפלימנטים מוגזמים.</u>

מה התולשה הבולטת שלךו <u>אולי אי היכולת המוחלטת שלי להתחנף.</u>

על מח קשה לך לסלוחז <u>כשאדם חזק מתעלל בחלש.</u>

את ידו של מי אינך מוכן ללחוץז <u>ידו ישל אדם העוסק כרצה עם או משיף לרצה עם.</u> מי השונאים שלךו <u>אני מעדיף שיאהכו אותי, אבל כל זמן ששונאים אותי האנשים הנכווים</u> <u>יזה לא מטריד אותי. אדם צריך שיהיו לן גם הידידים הוכונים וגם האויבים הוכונים.</u>

<u>מהמצרי, רשלנות מסויימת, עצבנות.</u>

מה אתה שונא בארץ: <u>את חוסר ההתחשבות בזולת, ואת מה שעשו לשפת הים של ח"א</u> ולכל גבעה בארץ

מה המאכל האהוב עליךו <u>מאכליים, ו"ספר דיבס" סיני.</u> מתו זכרון הילדות החזק שלך: <u>המאבק על גרמניה ערב עליית הנאצים לשלטון, מצעדים,</u>

אתה אדם חזקו <u>כו. לפי הגדרתי – אדם חזק הוא אדם שיכול לוחול את האכובה המאה –</u>

מה עוד היית רוצה ללמודז <u>ערכית על בוריה, צרפתית ואיטלקית על בוריין ואת שפות</u> איזו אשה יפה בעיניךו <u>הכרתי כחיי הרבה נשים שחיבבתי ואחדות שאהבתי, ואני חושב</u>

שלא היו ביניהן שתיים שדמו זו לזו חיצונית אן פנימית. אתרי מותך, איך היית רוצה שיוכרו אותךו <u>כאיש שהוהיר את המדינה בעוד מועד מפני</u>

עירוני, לא מסוגל לגור בשום מקום אחר מאשר

שנה ננבתי מעצמי שכוע ונסעתי לריוויידה הצרפתית, אכל אחרי ארכעה ימים נעשיתי הסר מנוחה. הנסיעות שלי תמיד כרוכות בעבודה. אני מסוגל לכתוב ככל מצב, אבל מעריף להתנתק ולכתוב בשקט. לשבת, בנית כהירוה, ולכתוב את "איש השנה", זה נעים.

אני משונע על חיות. התולים, כלכים, סוסים. מרע האתולוגיה מעניין אותי מאוד, אולי בגיל 90, בשאצא לפנסיה, אלך לספל בחיות נפארק טבעי. ואולי אכתוב על יאכסה מלאה חיות, יאכטה שתפליג מפה ליוון, לאנסיב, לא יותר רחוק מניבהלטר. לו האת ביבר אתרים מילאו במשטחי בטון איומים הייתי בר מחוץ לעיר, הייתי מחויק סום, אבל אני אים

> ירושלים יפהפיה כעיני, נחדרת, אכל לא הייתי יכול לחיות בה ירושלים היא פילגש. תליאביב וה החיים, עיר קטנה שהיא מטרופולין אמיתית, מכוערת מאוד".

הגישה היא – לעולם לא יקכלו אותנו באן, ולכן, בואו נקים עור מבצר ועוד חומה, וחומה לפני החומה... כמו

אני אופטימי, גם לגבי הכעיה העדתית שלרעתי היא הבעיה החמורה ביותר של המרינה. אני מאמין שנתגבר על זה, לא כמו שהאשכנזים חושבים ולא כמו שהמורחיים חושכים. החיים ייצרו רפוסים חרשים. סינטזה שקשת לתאר אותר. בטהוכן והמימינה הולכים טוכ מאור יתר. ואולי לא בטהוכן ולא מיניונה. החיים יוצרים דפוסים חדשים, המדינה מתפתחת, לחיוב ולשלילה. לא צריכים לקכל את הרע, אכל צריך לחייב את ההתפתחות עצמה, לכן אני שונא את הנוסטלגיה. הספורט האתוב עלי זה חסקה. לנוע עם הגל, וכל יחסי

חוש הזמן שלי חזק מאור. אינני, מסוגל כמעט לאחר, ואני נשוי לאשה שלא יודעת לדייק, וזה יוצר בינינו קוטביות ברוכה".

יש שני דברים שאני עוטה ואשתי לא יכולה לסבול – מעשן סיגרים ומקשיב לשיריילכת. עם מוסיקה יש לי בעייה של תוסר שמיעה טוטאלי. אני אוהכ לשיר, אבל מוייף כצורה איומה. בראט הפנגינה שתנונת נכון, אכל כשהיא רוצה לצאת החוצה -התוצאה קטסטרופלית. אני אוהב שירי עם. כמעט של כל העמים. יש יצירות מסריימות שאני אוהב להאיין להן בשעת טיפה: "הקיפר", "דון ג'ובאני". "בתיאוס פסיון", "ברמן", "רפסודיה הונגרית". קונצרטים אינני אוהב. פעם הלכתי הרבה לקולנוע. זה נמאס עלי בגלל הרעש, נילגול הבקבוקים זכל שאר המיכרדים. עכשיו אני רואה סרטים בהקרנות מוקרמות. לתיאטרון אני – הולך בשאני באנגליה. פה – כל פעם שאני הולך אני מצטער. לא דוצה להכליל, אני בטוח שיש גם דברים טובים, אבל יש לנו בעייר. עדיין אין לנו שפה המאפשרת תיאטרון. אף ארם נורמלי לא מדבר ככה, חוץ משחקן. וזה מפריע לי: התיאטרון הטוב כיותר בארץ זה הגששים.

הרבר שהבי מעניין אותי זה פוליטיקה כשאתה ילר שגרל בכית בורגני אמיר וכין לילה – עם עליית הנאצים לשלטון - כל החיים משתנים, אתה תופס שאין דבר חשוב כמו פוליסיקה, מפני שהיא נישפיעה

אלה שני מישורים שונים, לא תמיר אתה מתבכ את וייצמן גם כשהיה פאשיסט קיצוני. ביליתי לילות בחברתו, בשתיית ויסקי ובנסית לשכנע אותו ברברים שהיום דוא מנסח לשכנע בהם אחרים, אני לא ביחסי

הייתי ביחסים טובים עם כנין, המצם האיראלי ונפגשים בסורום חישיב

Biacaio 28

באמצע העיר המכוערת הואת. ירושלים יפהפיה בעיני. אני חושב ששער רמשק

הוא המיבנה הכי יפח כארץ. להפתכל על הורמיציון. על עמק המצלבה, זה תענוג, עיר נחדרת, אכל לא הייתי יכול לחיות כה ירושלים היא סילגש. חליאכיב זה החיים, עיר קטנה שהיא מטרוסולין אמיחיה. מכרערת מאוד, הים זה הרבר היחיד שיש לח, והעות חיק נגד הים. עיר מקולקלת. את נימנסיה הרצליה, שהיתה משתו מיותר, הרסו הרסן את כיכר דיונגורן רבר הקומות דוכם אפילו לא מכוערים. הם בנאליים שוב דבר

לערבים אין ארךיכלים, והם בונים יפה תפתכלי סתם: על יבית קטו בו מאללה למשל שארם בנה לענמו בעורת כמה ייבידים, וחשווי לבניה של האבריכלים שלנו א חיכולת שלנו לבנות משוף ישה בן קיימא, מושרש כנוף של הארץ – מרמות הרבה לנכי המסימיתו האיומה של מרינת ישראל הבעים האסיחים וה לא ישון ושמאל, אלא אופטימיות מול פטימיות. זה עם פטימין שבתת דכוחו, גם אחרי מאח שנות התנחלות ציונית, לא לנסרי מאמון שות אמיתי

על החיים. יש אנשים שאני מתנגד לרוכם הפוליטית, וככל זאת נהנה מחברתם. אני מיורר עם יותר אנשים המתנגרים לרעותי מאשר עם אנשים המסכימים איתי. האנשים שאתה הולך איתם. אהכתי, למשל, את עזר איכה טוטאליים עם ארים שרוו, זאני מרכר איתו על נושאים פוליטיים. הוא מעם כיסש ממני לסרר לו לנישה עם עראמאלי.

בוא ארם שאתה מעריך ומוקיר אישית והוא גם כדעות שלף. זה נריה: מתי שלר זוא אים מות אני מרנים הבי בבית עם אנשים שאיכפת להם מהשלום, פטרים שיל מאנגליה אריק רולן מצרפת ואתרים שאיתם האורים סמנה של אנשים העוסקים בענייני המוקהיה כון אני שונא אנשים אוישים, גם בעוועות ובדרך זי ניסאר להנו עתונאים שעבדו אצליו עתונות מאליבת ופיםיטארו. לאידווקא ברעות עבור אצל גם אנשים שהיי הכרי קתחיה כל ישן שהיכמת להם בחדברים עליום חם כוחבים - וה בסורה

ראינודו נוכית ברצקי צילום: ראומן קטערו

שלוש מכוניות היוקרה של בולקמוגן וכל מה שחבקש – ישו

לכבוד הפאסאט ה-5,000 בישראל סדרה מיוחדת של 100 פאסאטים 1.3 לי עם חבילת תוספות שמחירה 4,616 ש"ח במחיר 1,990 ש"ח בלבד.

> מזגן-אויר אלכם מערכת "אוצו-סאונד" (דדין-טייפ-טודק, 2 רמקולים, אנטנה) חישוקי מגנזיום, נעילת דלתות מרכזית.

TT 34,702

יאוטו־טאונדי דגם לוגנו 2.450 רמקולים 5x4 ב5w אנטנה נגעלת. חישוקים ירוולי תוצי נרמנים, מאושרים עייו משרד התחבורה. נעילת דלתות מרכזית. מערכת אזעקה למינון כל הפתחים וחמכסים, סירנה 3 צלילים, גלאי אקוסטי לשבר שמשוח, הפעלת היבהוב אוטומטית. מחיר חכילת חיובלי כולל מעים והתקנות. החבילת היא אופצית בהתקנה מקומית ואין על מלקוח חוכת רכישת. חצעה זו תקפח ל-100 מכוניות כלבד

000.7E WIT

סווגן־פאסאט 1.3 לי, 60 כיים דין, חילוכים ידניים. ונאוצה כדין עד -80 קמיש: 10.54 שניות. מחירות מקסי: 148 קמיש. ברובו פאסאטי אפורט – 151 קמיש. צריכת זלק כתתום חעיר: 11.23 קים לליטר. צריכת זלק במהירות 90 קמיש: 17.24 קיים ללייאר. כדתם ספורס ים לליטר. בדיקות חיצרן, תקן דין. נפת מטען ברגם סלון ב- 17.54 ליטר. בספורט – 480 ל. עם פושב אתורי מקופל – 1,542 לי. בסטיישן – 560 לי. עם מושב ארוררי מקופל – 1,631 לי

צ'מפיון מוטורס (ישראל) בע"מ, יבואנים כלליים של פולקטווגן אורי. טוכנויות בכל מארץ ומוסכים מוסמכים מקרית שטונה תיד אילת בלבדי בפולקסויגן: שרות-בקרה-תקופהי אחת ל-10,000 קימ אר שנה, מה שכא קרום. מועדי החלפת שמנים - עפיי הנאמר בספר הרבב. לכל פולקפרונן ב שנים אחריות לצבע, 6 שנים אחריות מפני חלודה ואחריות כללית מורחבת עפיד תנאי מפעלי פולקסותן.

הוצרגל

היו התנגשויות אינסופיות עם המפקדים. היו תקופות שמרב למלא פקודה. הבוס הגרול קבע פגישה באירופה. הבוס אמר: אליהו, אני רוצה להציג. לפניך שאלה. תענה בכן או לא. האם תהיה מוכן לעשות כל מה שיוטל עליך, מבלי שתישאל שום שאלה ולא תהיה מעורב בשום דבר?" ריקה ענה חד וחלק: "לא!"

נורמלית. פתות מפחידה". הומור שחור, למשל, מתורגם לרגע קטן ללא

מצא כשדה התעופה, מול פניו של השופר בביקורת הררכונים. ריקה

מיפרף בדרכון שנמסר לו זמן קצר קודם לכן, ומגלה שהדרכון המזוייף, שאמד לשמש אותו, מתאים לאדם שגובהו קרוב לשני מטר, עיניו כחולות

ושערו צהוב. ריקה הוא גבר שחום, שחור שיער, שעיר מאר, נמוך. גם ממקצוע הזה, מטתבר, כמה מהסיבובים היותר מסובנים, יכולים להיות

המקצוע לימד אותו להביר בדירות. אפילו לחבכ. משך שנים ניהל יחסים עם אנשים כגבולות מבוקרים, כנה סביבו חומות

נגבהים שונים. אינטימיות לא מפונטנית. או טפונטניות מאד מכוקרת. איך

שבוחרים לנסח. אין חברים קרובים. אין שיחות־נפש או וירויים

מוץ לתחום. עם נשים לא נתן שיחיו גלישות. לא הגיע לזה. תמיר שם

נלמים כמה מטרים לפני. לבנות משפתה תחת הזהות האחרת – סרב.

מבחינתו היה גבול למידות של החליפה. משירוכים החמק כאלגנטיות.

כשהצטרך, עשה לעצמו שם של רודף נשים והתרחק מהאתו. במלים שלו,

יחד עם זה, כתוך המרגל, מתחבא כן־ארם. שאיפות, רצונות, רגשות, עקשנויות. אליהו ריקה לא ארם קל. פומך מאר על עצמו. לא מוכן להיות

רק ביצועימט. סיפורו פוקדים עליו לחטל עסקים בצורה כרוטאלית. הוא מתמרד. הצורה לא נראית לו. מבחינה מקצועית, הוא מסכם לעצמו, הממקדים שלו כורים. לא חותכים כצורה חרה עסקים, ידידים, לימורים, חיים. תוא מסיים את הקונצרט כשונים הרמוניים, שמתאימים לקצב שלו. טנר את עסקיו בצורה מכוברת. נפרד על פי דרכו מאנשים. השאיר אחריו,

ריקה: היו התנגשויות אינטומיות עם הנמקרים. היו תקופות שסרבתו למלא פקורה. זה לא דבר רגיל. חיה רק בדארם אחר כזה באותה תקופה

אני. הבוס הגדול קבע איתו פגישה כאירופה. הם שכרו יחד מכונית, נסעו

מעיד אותו לשניה, עצרו כמסעדה, שתו ספה. תכוס אמרו האליתו, אני רוצה

להציג לפניך שאלח. תענה בכן או לא. האם תהיה מוכן לעשות כל מה שיוטל עליך, מבלי שתישאל שום שאלה ולא תהיה מעורב בשום דברז"

ריקה ענה חד וחלק: בלאו" סוף סצינה. חזרה לארץ. צעקות. פיטורים. הנשתות, פיום. משיכה חדשה. גלגל וזיור.

קיומם של אנשים ערנוומיים. כל אימת שגיליתי שמישהו לא הושב כמוני,

או לא מתנהג בצורה הגונה, קיבלתי שוק. ואו התנובות שלי היו חריפות

תופכים אותו למרגל. המלה "לבו", מנותקת מהביצועים, מקפלת הבטחות קסומות. העולם, כגיל שבע עשרה, ניראה כר-כיבוש. מרינה צעירה

התבותה, לא עבדתי בשביל אנשים, עבדתי בשביל מרינה. אחר כך גיליתי

שהרבה מאד עשיתי בשביל חישובים אישיים של בני-ארם ולא בשביל מח שקראתי מרינה. היום הייתי משליך את כולם לכל הרוחות. או לא היתה

תרגם לאנטרסטאטוסים שקשורים בעליה בררגה, משכורה, מעמד, פנסיה

תכות תורה. ריקה "משנת חמישים הארבע נשארתי עם אותה דרגה. זה יכול

להעיד גם על שיפשותי. מבחינה כטמית סירוו אותי לחלומין, אבל בכל

ריקה לא ידע להתיישר עם הסו את המרדנות הפרטית

אידיאלים, חלוציות – היו או מושגים אפשריים. ריקה או

כושה להגיד משפט כמו: הקרשתי את החיים למרינה".

ישה אני הייתי תמים. התמימות שלי נעוצה כזה שלא ידעתי על

סיכום ביניים. לוקחים נער כן שבעיעשרה,יתום מהוריו, כודר בארץ,

נכל מקום, בעיקרון, רק זכרונות טובים.

נושא שסוררתי כו, אני מרגיש אשם. אני לא מאשים. לכן אני לא מריר". קשה לו להסתדר עם אימאו' של מריר. כועם יותר מתאים לו. כן, הוא כועם. גם את הכעס לא נוח לו לפרוט למטבעות קטנות.

הבן שלו, יואב, יושב מולו זלוחץ: "ספר לה איך הצבא זרק אותך ..." ריקה מזיז הצירה את המשפט של הכן בתנועת יד מהירה. •את הרי מכירה את הסיפור על תכושי שעשה את שלו והוא יכול ללכת", עונה וסוגר

היום הוא מתקיים מפנסיה של 750 שקל לחודש. עוב את הריגול כגיל ארבעים. הספיק לגמור תואר בהסטוריה וגם ללמר. שאר הזמן ישב בבית וכתב. בכתיבה הוא רואה יעוד. אולי היעור החשוב יותר שנשאר. הוא לא ביאליק, הוא יודע, או לפחות שיכתוב ספרי ג'ימס בונר. יש לו הרבה חומרים בסל. הספר הקודם שלו "מבצע גן־הערן" ניצל מהטוש השחור של הצנוורה בזכות הכותרת "בידיוני".

בגיל ארבעים, בומן שפרש, נרמה היה לו שהעולם כולו לפניו. או גם התחתן והוליד ילד. יואב היום בן שבע עשרה. אבא ואמא גרושים. אמא גרה בקצה חשני של הרחוב. יואב מחלק ימים בין שני צירי המדרכה. ריקה אומר שני משפטים: _בובותי את הנעורים, פיספסתי משפחה". אומר וכולם. אם. הבן שלו היה בא ושואל את אכא: "היה בראי?" ריקה יענה: "אם אתה צריך לחזור על המסלול המרוייק שעשיתי אני, זגם להשתרל להשאר בחיים, אז

המפרים שלך הם סוג של התקלפות. זו דרכו לחזור לזהות המאר פרטית שלו, להתחשבן עם עצמו על הקלילות בה ניכנס לחליפות אחרות והרגיש בהן מייד נות. ביכונו של עולם, אני אליהו ביקה, לא חליל סידקי זלא אחר", הוא אומר לחלל החדר פעמים לפתות. רוצה להוציא מורות – אולי לוחצים – לחסל חשבונות, להרגיש בן־אדם פשוט, רגיל. המלים יתרגמו מציאויות מוורות לסיפורים. עם סיפורים קל להמתרר. גם נוה, גם מכובד, לא כולם שמחים עם הנטייה הואת שלו. מחכים לו כדרך הרבה מאר טושים עבים ושחורים של הצנוור. לו יש נשימה ארוכה וגם זיכרון טוכ. הזא בן־ארם מנומס. לא יהפוך שולחנות. לא ירים קול. יחייך וינסה שוכ בדרך.

על השולחן בסלון יש מחברת מלאה כתובות וכרטיםי ביסור בכל מיני שפות. למחברת הואת אין דרך החוצה לרחוב. היא מישאר בסלוו, עמוק בתוך החושך של המגירה. ספר זיכרונות מסוג אתר. חברים ומכרים של ח'ליל סירקי ושל עוד במה חליפות שלבש. הוא לא מתגעגעו לא רוצה לקפוץ למקומות שגר בהם פעם לתת יד לשכנים, להגיר, תיראן אני... לא

מתחשק לו איזה טיול קטן למצרים, למשלז כן, מתחשק לו. לפני שנה לקת את יואב ונסעו לאירופה. עמרו בשולי רחובות, הסתתרו מאחורי עצים, ואכא הצביע על חלונות ואמר: כאן גרתי: במסערה הואת אכלתי, כאן גר החבר הכייטוב, תאב וכנו לא חצו מדרכות. הציצו מתוך החלון של המכונית. לפעמים הוא מצא את עצמו מתחשבן בקול רם עם ח'ליל סירקי. מטרידה אותו המחשבה שההוא אולי הבטיח משהו למישהו ושכח לקיים, אולי לא סגר איוה חוב במכולת. ומה הם בכלל

הושבים עליו, היה אדם ונעלם. ומה עם געגועים. מאך היה רוצה לחזור־לבקר כמצרים. נניה, רק נניה, שהוא עוכר ברוויכ בקהיר ומישהו, סתם מישחו, מזהת אותו וניגש ללחוץ לו יר. איך יגיב. מה יגיד. איך יסבירו דוא אפילו לא יודע אם יאסרו אותו באותו רגע או יורקו.

בינתים הוא מתאמן בהתאפקויות. כבר רגיל. יושב בקינה, בסלון אותו משם. מושג אין לו. מחכוד. לא יודע בריום למה: אדי זה אכסוד" ונוא אומר, בכל החיים האלח הם אלסורד", מכחינתו היה משחק, המשחק נגמר, הוא רוצה לצאת מהפינה לצעום לכולם: דין לא משחקום, אבל, אין מי שיקשים.

בילי מוסקונה לרמו

(משך מעמוד (23)

קורא – הרצל, זנגוויל, פינסקר, נורדאו – דיברו על מרונה שהקמתה תלווה במאבק מתמשך, והם לא השכו שהמאכק הזה יכול להתחיל בפחות משמונהיתשעה מיליון יהודים. המשקל המכריע של היהרות היה צריך לעבור מהגולה לכאן. אנחנו כל הומן במצב של מאסה קריטית. במידה רבה יס אצלנו התנתקות מרעיון העליה. חושכים שזהו מצב קנוע שאין לשנות אותו ושצריך להיות עם מה שיש. זה מירשם להתגמדות והתקפלות של הציונות ומרינת ישראל. יש שני כיסי עלית עצומים. בכריה"ני וארה"ב. ההחלטה של העליה מבריה"ני קלה יהסית. היא תלויה כאדם אהר: גורבאצ'וב. ואני לא מדבר על עשרת אלפים עולים, אלא על פתיחת השערים למאות אלפים. שיגיעו בשיטות ישירות לארץ".

לגוד, ממה להתפרנם.

"צריך לעשות רוויזיה ככל מערך הקליטה. אולי להתעניין ברכישת מכנים טרומיים בכמות גדולה וכהנחה מסקנרינוויה, לאפשר ליהרות הואת יצירה כלכלית ללא מינבלות. צריך להדליק את יהודי התפוצות, שישקיעו במפעלים בארץ. לא שיתרבו. הייתי מכיא את יהודי בריה"נו לאור היום, שלא יבואו כאמצע הלילה, שינוסו מעל הארץ ויראו את כל הירות הזה, וכשהם יוצאים בלוד, אני לא יודע אם לקבל אותם עם תומורת, אבל עם משהו שווה ערך".

גם אתה מתרשם מן הירוק הנישלה מחלון המטום, בשאתה מגיע הנה? מהי ישראל בשבילך, ואני לא כורבדת על השדה הפוליביי שבשיי.

"ישראל היא ג'כלאות, הרכה ג'בלאות. הלכתי הרבה בארץ. דרך הרגליים ספגתי. ביתידה המיותדת שבה שרחתי היה צריך ללכת מאה קילומטר כלי הפסקה. אתה עולה בהרים ויורר כוואריות, אתה סופג

Added the said the best description will be אזור הבטן מתקשים לחיות בדויקיים. אם נהייר לבעיה הרטונראפית, איך תפתור את עניין ערביי השכהיב: אני מתביונת לדעתך האיצית.

במדונות אברוקאיוה. שם נושהטים מיעומים". עוו השאלה הרלוונטית היחירה. אני לא חושב להלחם, גם אם תהיה בודר

התרקע הוא שלנו. זכויות הפרט שלכם. זה לא מצב כושלם, לא אינופי, אבל זה הרבה יותר ממה סקורה

"אהכה. בעיקר אהכה. אתת ההנאות הגדולות

הכסר על הטרוריום נושא הקדשה באנגלית

לא להרתע. גם אם תהיה בודד בעמדה שלך. אמר את

בהיר תוענק לי מהדש כשאחזור הנה ואסיים את מעגל

בנוכח הכא: "להורי, צילה ובן־ציון נתניהו, אשר

לימדו אותנו משמעותו של אומין לב". מה

זה הרבי ביחס לאותו גשר צר, סגולת אומץ הלנ

מבטיחה את כל יתר התכונות. זה סטנדרט שאני

משתרל לקיים תנייד וזה מאנין גדול, במיותר בחיים

הפוליטיים. כשאתה עובר במעבר הצר הוה וצולפים

הרי כל עשייה פרושה ריאקציה כלשהי. ואז, מה

המצפן שינהה אותך, אם לא אומץ לכו?"

כשנוקותו של אינון לב למי משפחת נתנוחי?

ההינתקות מטנה".

שיש מישהן שכופר בזכות התסטורית שלגו לשבת ביפו או בחברון. סבא שלך וסבא שלי לא הלמי להזור מה תציע, אם כן, לעדבי שיישאר תחת להרצליה פיתוה או לנורווגיה, אלא לירושלים-Burgellatere mighellen הוויכוח הוא סביב צורת מימוש הוכויות ההסטוריות -בארה"ב חיים כויליוני אנשים מחת ההגדרה 'נתין שלנו. האם למען עתידה הדמונראפי כל מדינת ור". לאנשים האלה יש כל הזכויות וההוגות שקלים ישראל יש צורך לוותר על השטחים כדי להכטיה רוב עלופי החוק. ואם יהיו ערכיי השכחים אזרהי מדינת יהודי? השאלה הזאת מאר הטרידה אותי, ומאז 1981 ישראל, וצטרכו להשבע אמונים לכדינה, לשרת בצבא, אני כודק מרי שנה אם באמת קיים איום דמוגראפי או בשרות לאומי ניקכיל, אני הושש מפתרונות לא בערכיי השטחים. גיליתי שהפרופורציה בין יהודים ישימים. גדבקנו לרעיון של הכיל או לא כלום". לערכים ממערב לירדן לא השתגתה בעשרים השנים לפי דבריך אתה אדם שמחמש פתרונות עלפי האהרונות. והרי סכיב ההנחה שהיא כן משתנה, הימין נתוני המציאות. אתה מתראה עם הבת שלך, ניעה, והשמאל הקיצוניים מככימים שאי אפשר יהיה לחיות אהת לשלושה תרשים, מכורה נכיבות חייך. אמא ביחד. הימין אומר: ניפטר מהערכים, והשמאל אומר: שלה (מהנישואים הראשונים) חיה באדין ואתה ניפטר מן היהודים. אכל קצב הילודה אצל הערבים ירד בנוריודק, נשוי לאשה אחרת. מה אתה מעניק בשנים האחרונות, ואצל היהודים – גדל. הפער Garages Lasted Sala Mapage

*סבא לא חלם לחזור לנורוו*גי*ה*

מצטמצם. יש הגירה של ערכים אל מחוץ ליטראלי.

איך זה יכול להעשות בהועה?

עלגרש אותם לא בא בחשבון. ככר חיינו בעולם כזה והס לנו מלחזור אליו. לגרש את עצמנו גם זה לא בא בחשכון. איום הגוש הערבי ממזרח, ומלחמת אירן עיראק יכולה להסתיים בתוך יום, כולל מערך של עשרת אלפים מנקים. כל זה בן לילה על גבול המורה שלנו. לא נוכל לכלום התקפה ששולטת על רכסי שומרון ויהודה ומעכרי הירדן. השלישה בגדה היא גבול הערכות החובה שלנו. גם פירוז לא בא לעברך מכל הכיזונים. אתה לא עובר ולא יכול לסגת. בחשבון, כי או יהיה מרוץ מי יתפום ראשון את השטח ביום המלחמה הראשון, ואנחבו נהיה בנחיתות. בניקרה של ערביי א"י, אמרנו להם: הזכות הלאומית על

עד סוף המלחמה המשיכה לעבוד אצל אותה

משפחה פולגית, מהכה יחד עם כמה קשריות

קומוגיסטיות שניצלו לבוא תרומים .כדי להניף את

הרגלים האדומים". שתיים מהן, אניה רות וליוה

צ'פניק, חיות כיום בברית־המועצות. הן עדיין שוברות

על קשר. גכל אחת הלכה לפי דרכה" אומרת ברונקה

משהו מהארץ הזו. זה כמו אהכת אשה".

משלהם, וכעצם את בכלל לא שייכת". עד כמה העוברה שבניאליסטוק, בניגוד לניטאות אהרים, היה שהדבר נשמע ניוזר כיום, התגעגעו כל הקשריותיאל הגטו, ובכל פעם מחרש התקשו לצאת ממנו המשינה - כהנדרת עצמו, ענביא המוות". הוא גרס מאבין עד הבאה: "זה הית הבית. גן העדן. שם הרגשת מוגנת, לא הסוף - בגשו. במכתב לאחותו חשר שחיתה כבר בארין. היית צריכה להעמיר פנים".

אחריו פרח למזכרת, היתה ברונקה מעבירה לבירדכי - ובמקום אחר: גידענו, אין מקום להענה. הכוח שככש פרחים לגטו – חבצלות, צבעונים, ענף של אדר. את כל אירופה וריטש במשך ימים מדינות שלמות ממכתביו אליה, כתובים ברמוים ובראשי תיבות, עולה יכול יוכל לנו, לקומץ צעירים. שאפנו רק לאחת: ריקמת יחסים עדינה, מורככת - אהכה רומנטית למכור את חיינו בעד המחיר... הגבוה ביותר... מאו לברונקה וגם אי יכולת להשתחרר מזיכרה של תמה - גהפכו היינו להכנה למוות". שניידר, שכונתה "ואנדה". "תמיד שרויים אנו בשלושה" (1.6.43). בכנעט מעולם אינני לבדי... האקציה בנטו. ברונקה רצתה להיכנס, לעזור, להילהם לעולם אין ואנדה מניחה אותי לכרי, מן הרין שאת עם כולם - "אבל זה היה בלתי־אפשרי. הגטן היה תרעי זאת" . ניתר עם זאת: ...שאחהכקר חוק ואלחצך אל לבי ו... (אור ואבויו מה אתה כותב, בן ארם?!) ושעה את החיסול מכחוץ, לשמוע את הידיות ולהעביר פבים ארוכה נשק אנשקר עדי ארווה מתיקות שפתייך... בעבודה שהכל כרגיל. היא עוד ווכרת את בעלת הבית אלוהים אדירים, רחם נא עליי". ויום ו', לפני הצוח. שלה מתאוננת ש-אראפשר לישון בלילה בגלל מאי 1941). גם ברונקה נקרעה בין האהבה למרדכי היריות האלה". בלילות התגובה ליד פסי הרכבת, לבין זכר חברתה. יום יום הלכה לרואר בתקווה לשמוע לחפש ניצולים שאולי קפצו מן הרכבות בדרך משהו מתמהיואנדה, ללא הועיל.

עם הגיע הידיעות על החיסולים ככל שאר הפרטיזנים ביער, אבל הם לא הופיעו לנקודת המפנט: המקומות ועל מרד גטו וורשה, התנהכו כגטו ..למען האמת הם לא רצו להינצל. הם כבר היו ביאליסטוק ויכוחים לוהטים כמעט כמו האש שלכחה מסבים בין המצדרים במרד בחוך הגטו, לבין אלה ... אבל היה לי ברור שהוא כבר לא חי". ובכל זאת הלכה למגדת העתירות. מי יודע, אוליז שתמכו בבריחה ליערות שבסמוך והצטרפות לפרטיונים נוגם שם ארכו הסכנות, מה עוד

• מכתביו וכתביו של טונבאום וטמנו לפני מוחו ע"י ברונקה במקום סודי מחוץ לגטו. לאחר המלחמה חזרה לחפש אותם. הם ומצאו בשתי תקופות שונות. ואספו ווערכו על־ידיה לספר "דפים מן הדליקת" שיצא לאור בהוצאת הקיבוץ המאוחד).

Biaedio 32

שתפרטיונים שיתפו פעולה באופן הלקי בלכרו. בחורשי המלחמה האחרונים הקימו שש הקשריות שנותרו "קומיטט אנטי־פשימטי" שעסק בסיוע לצבא לאן לברוח, הקצינה את העמרות. טנגכאום היה, האדום - העכרת אינפורניציה על תנועות צבא זמטוסים גרמניים באיזור, קשר עם הפרטיונים המקוביים ועם פרטיונים אחרים שהוצנחו למקום. עם הוא כותב על ואנדה: "נפלה. לגבי דירי אין לכך שום אחד מהם, מיכאיל מליכנסקי, יהודי, התהתגה מאוחר חשיבות. כעוד יניים או שבועות אחדים אהיה עמה". יותר. לימים וכתה כאות הצטיינות מטעם הפרטיונים אחרייכן עכרה לוורשה, לגור ב"קיבוץ" ומעין

והוא אכן הגיע. ב" 16 לאוגסט 1941 נערכה מוקף בשלוש טבעות של חיילים". היא נאלצה לראות להשמדה. לניצולים המעטים שמצאה אירגנה קשר עם - אולי תרמתי משהו". שבורים". על טננבאום לא נודע לה אלא מאוהר יותר.

אגכ, לפני שעברה ב"יר ושם" ניסתה ברונקה להתקבל ל'הבימה', כי פה בארץ חמרת אבות תתגשמנה כל התפוות", והיא הלא כל חייה רצתה להיות שתקנית. היא לא חשבה שתהיה לה כעייה אחרי הכל, היא שיחקה בתיאטרון הגדול מכולם -ונותרה בחיים. כשרון המשחק שלה שיטה בנרסגים, כפולנים, ביהודים וברוסים. ב"הבימה" לא קיבלו

משטו קדג לידד קיצ

DI, 96.3

הידביים, חכרט וכל ריבוזי חשומן

נעלמו בכלות! לא ציפיתי שאצליח

להפחית 31 ק"ג ב־60 יום ושאיפטר

מכל ריכוזי השומן בקלות שכזו -

נמרו מודית מצאתי שיטה אמי

מוסקוביץ מרים

שד' חרצל 1775, דימונה

תית להרויה אישית ובטוחה

'וֹבֹפִיקוח רפואי".

ללא מכשירים וללא תרופות !...

קומונה של התנועה) עם צביה ואנטק צוקרכן וידידים אחרים שניצלו, ועכדה כמדריכה עם כניינוער 'ניצולים. לאחר שבעלה חלה מאוד עברה איתו בדרך לאדרך לשויין ו.מכחינה נפשית עוד הייתי במתתרת"ו, ומשם, ב־1948, עלתה ארצה. ההמשך הטבעי, כמובן, היה הליכה לקיפוץ, אבל לא כך התגלגלו הדכרים. ברוניה מרמות שנישואיה למישהו בלא משלהם", שלא היה חבר תבועה, היו כעוכריה, מה עוד שבעלה, דוקטור לכלכלה, והנא נפטר לפני מספר שנים), רצה לעסוק במקצועו. בקיבוץ לא הסכימו. במקום זאת התיישבו בירושלים. ברונקה החלה לעבוד כארכינאית ככידה ב"יד ושם", ומאו היא שם, נפנשת יום־יום בשואה. נה לא קל", היא מורה, נאבל אם עזרחי לכמה אנשים ולכמה חוקרים להבין את השואה

וגוכניוג מחרויוז נכל 10 ימים יפחית גופך 3-10 ק"ג בפיקוח רפואי – ודווקא בריוגןי זווןי אף שעוול , נאיזורי ריכוז השומן שלך, ללא תרופות. טירות מיוחד להרשמה מיידית הצוות הרפואי במרזי מורית מתאים עבורך תכנית אישית למענך, שירוח פיוחד של יפרוי פירירך. להרזיה ולסילוק השומנים בשילוב עם המשקה החדשני ניהן למסור כרטים אישיים, לצוות היועצות, לצורך מילוי שאלון ההרשמה, הנמוסות המהפכניות ב"מרזית"® וביחד עם התכשירים באמנעות הסלפון. בכל יום, בין השעות הגלעדיים לפיזור השומן והצלוליט. תוך 48 שעות, תניע לכיחך תכגיה ההרזיח האיסית עלה, ומיד תוכל 150,000 גברים ונשים שהצליחו – הם ההוכחה להצלחה שלך. מן הקיץ זה אפשרי! עליך רק להתקשר למרזי מורית.

שיטה "מרויו" – החידוש המהפכני בהרויה עם הוכחות להצלחה – .ורק בשיטה מרוי מורית הוכחות להצלחה טח עבר. הקיץ מחקרג בצעדי עוק. עוד מעט נסשוט את בגדי החדף ונעבוד לאומנה הקייצית של בגדים קלילים וחדוקים ולבנדי ים קצרצויים ואת עודף המשקל לא נוכל לחסתע ועדורים. בסיקוח רפואי, זוחי תשיטה היתידה בישראל עם 150,000 סן שנים של ניסיון רמואי בתרזיח ועם חברים נאים. השיטה היתידת המביאה לך בדי יום חוכחות מצולמות להצלחה (עם שם וכתובת

זה הזמן להחחיל בתפחחת המשקל חבריאה, שלך ובסילוק ריכוד חשונון שהצטברו במקופות ח"בעייתיים" בומן החורף, זה הרגע לחכין את נופנו בקלוח לקיץ חטוב, אוחנתי ובריא. וכשמדובר כבריאות שלן יש לך סוף סוף את

הרויה עם "מרויה"

ללא תרומות

הרזיה מחירה ובריאה

בנוסחא בלעדית ללא תרופות שיטת "מרוית" פותחה למשגך ע"י הצוות הרפואי ברוב" בהשתאת בניריורק, עם הצוות

חמקצוקי בחב' האאאארק בשוויץ וחצוות תשוטה משלבת בתוכה משקה חדשני – בטעם וסילום חשומנים שלך. מיוחד - עשיר בויטמינים ומינרלים, ביחד עם הכמוסות המתפכניות – ללא תרופות – בנוסחא צמחית בלערית לשיטת החרויה. הצוות אי במרזי מורית משלב את מערכת תמשקת והכמוסות בימראית - בתוך חכנית ח האישית שלך - בדרך מיוחדת בין הארוחית

נולא במקום 'תארוחותו) – מה שמבטיח לך שיטת הרזית מחירת וברואת ללא רעב וללא בנוסף מתאים. עבודך חצוות הרשאי תכנית אישית לחרוית ולסילוק ריכוזי השומן המותאמת. לנתוניך ואורודחיין, בשילוב עם התנשירים חבלעדיים לריכווי השומן – מה שמבטיה לך כי

בכל 10 ימים יפתית גופן 10-5 ק"ב ורווקא כאיזוי ירום יהבעיוויים" שלן: צווה ועצות מנוסה מענים ולך בכל יום ייעוץ ועדוד מוטי בכל חקופת חחרזיה ולאחר מכן.

חיום – 24 שעות ביממה גם בלילות ובשבתות 02-663125 ,02-630423 או בתלוש

עכשיו, כשחהרזיה שלך בטוחה - כל שעליך לעשות הוא לחייג, כבר ברבע זה לטל: 02-663125 02-663126, 02-630423 או לשלוח את התלוש ממצורף ולהזמין ללא כל התחייכות: חומר הסכר לשיטח + הסבר לתכשירים לריכוזי חשומן + סבר לכמוסדת המהפכניות ולמשקה החדשני ב מרויח + חוכחות מצולמות להצלחה + שאלון תרשמה מדעי. גם בלילות ובשבתות תוכל להתקשר, למסור שמך זכתובתך למזכירת האלקטרונית, ומיד יישלה אליך כל החומר – והכל כלא כל

מרוי מורות בע"ם רוד' אלמסי 30, ת.ד. 1456 ירושלים, 1013 מפורס לשיטה + הסבר לכמוקות ולמשקה במרויור + הסבר לתכשירים המלוריים נא שילחו לביתי - . חיום: ח לריכוזי השוםן + הוכחות שבילשות + שאלון הושפה פדעי - ללא כל

שושנה דמארי, שמורת טבע. הצחוק עמוק, השיער שחור והקומה זקופה. אשה בלי גיל. הספירה שלה מתחילה לפני שנה, כשנפטר בעלה, שלמה בשמי, האיש שגילה ונשא אותה בגיל 16 וגם בנה לה קריירה.

> מאת יעל פזימלמד צילומים: שמואל רחמני

בר כמעט שנה שבעלה שלמה איננר, ושושנה דמארי – חנה רוכינא של הומר העכרי – אומרת שכל הומן היא רוצה לספר לו דברים. אפילו היתה דוצה להגיד לו מי היה ב"שבעה". סתם, שיידע. כבר במעט שנה שהוא לא קם באמצע הלילה כשהיא חוזרת מהופעה, גועל נעליבית, לוכש חלוק מעל הפיו'מה והולך להכין לה משהו הם לשתות. ואחרייכן מבקש ממנה שתספר לו בפרטייפרטים איך היתה ההופעה, ומורו אותה ללכת לישון למען תשמור על כוחותיה. ורואג לה. כל הזכון רואג. שיהיה לה טוב, שלא הצטנן, שלא החעייף, שתהיה תמיד במיטבה. עד כדי כך הרד שהיא היתה

- סושנה רמארי, יס אומרים - האהח והיחידה אינה אומרת מה גילה. לפי מראה־עיניים קשה לשפוט. צחוקה עדיין מתגלגל עמוק כסהיה, שיערה שחור כשהיה וקומתה וקופה. ברור שעברה כבר את השישים, אבל היא מכטלת את כל העניין. כאילו באהרת נדובר. מרגישה צעירה, היא אומרת. לפעמים אפילו חשה כאילו זה עתה החלה את הקריירה והכל, אכל הכל, עור לפניה. לכד מסלמה, במוכן. אין ולא יהיה ארם טיוכל למלא את מקומו, כך לאהוב אותה, ולפנק, ולראוג. או אינני חוסבת סאוכל להינסא מהרש. יש לי הרכה ידירים ומכרים וקרובים, אכל אני לא יכולה להחליך אותו. לא אמצא עוד מישהו שינין אותי כמוהו, ירנים אותי, יהיה שותף מלא. הוא ידע רס לתח. הכל. מסירות טאין לה גכול. לא, אין לן תחליף. עוברה שנשארנו יחד כל השנים הארובות האלה".

ויש מי שיורעים לספר שוה לא היה פשום, היחד הוה, שירע – אולי כמו אצל כולם – הרבה עליות ומוררות. והיו גם שנים ארוכות ששושנה לא היתה כאן. חיה והופיעה בארצותיהברית. רוב הומן ללא שלמה. כסך־הכל היתה כמקום ההוא אחת־עסרה פעמים לפרקייומן משחנים. פעם שנה, פעם שנחיים, פעם חצי שנה. שלמה נשאר בארץ, טיפל נבית, טיפל

אם זה לא היה לו קשה? הרי הוא היה האכרגן. שלי, הוא שלה אותי לכל ההופעות הרחוקות הללו, טיפל בכל. היה לו כליכך חשוב שאופיע שם, שהקריירה שלי תעלה כפי שהוא תיכנן וניכא עור כשהיינו שנינו צעירים, בתחילת הררך. לי וה היה קשה, הגעגועים, החזרה לבר למלון אחרי הופעה, הצורך להכיא את יפראל נפני העולם כולו. הייתי נציגת ישראל ככל ההופעות הללו. זו אחריות עצומה". היא חיה ברירת שיכון קטנה בצפון הישן של

חליאביב יחד עם כתה, נאור, שגם עליה אינה מוכנה לדכר. מוקפת כציוריה שלה וכציורי בתה, בפסטות שיש בה כרי להרהים. סלון לא גרול, שהטיח כאחד מקירותיו קצח מתקלף ותריסיו המונפים יוצרים אפלולית נעימה ביום אניכ חם. ספה ישנה מכוסה בכר, כאילו מסתוככים כבית הזה ילדים קטנים שיכולים ללכלך, שולחן סלוני ארוך וצר חוצה בין הספה לשתי כורסאות מהגוסה הישן. לא כאלה. ששוקעים לתוכן, אלא ישרות, עם ברית קשה למושב יכרית סשה לגב ומסער מעץ לידיים. ממול :מונון (המשך נעמוד הגא)

35 साबर्गित

שמרפיו עמוסים ספרים, נקצה אחר של החדר עוד כורסה ישנה, מכוסה בעבורת מסרגה־אחת כשלל צבעים. פסנתר שחור משלים, פחות או יותר, את הריהוט, וכמובן המון פסלים וציורים ועציץ יפהפה שהיה שייך עוד לאמה של שושנה, וכריות מעשה

יש משהו סטורנטיאלי בבית הזה, כמעט אפשר לומר ארעי, שעומד בניגוד גמור לגברת עם השמלות הארוכות והעגילים הענקיים והתנועות האציליות שעולה על הכמה ב"היכל התרבות" או "כנייני האומה" ותמיד נדמה כאילו ארמון הוא כיתה.

ת המרפסת הארוכה, הסגורה בתריסול, שבה בדרד־כלל נוהגים באותו צפון ישן לשחק קלפים לאור מגורת־ניאון, הפכו בבית הזה לסטודיו לציור. ולא אחר, אלא שניים. כחצי האחד מציירת הכת, ובחצי השני – האם. בין שתי הנשים מפרירה מחיצה דקה. למחצית של שושנה מגיעים דרך מטכח שגם הוא כמעט שמורת־טבע. האם מישהו עדיין זוכר את ארונות המטבח שהיו פעם, לפני היות המטבח האמריקני והסקנדינבי והאיטלקי? כאלה חגיני בקנהימידה לאומי שהיא לא תופיע בו. בריוק יש במטבחה של משפחת בושמי־דמארי. נעשו הרבה לפני היות הפורמייקה, עם דלתות שצריך להתאמץ כשפותחים וסוגרים אותן. ומשום גילם של הארונות הללו, צבעו אותם ככר כמה וכמה פעמים כדי שיחזיקו מעמר וגם שיהיה יותר צבעוני, וגם זה מזכיר לנו את הימים כהם היינו צעירים וקצת זרוקים. כך גם

ושושנה כליכך צוחקת כשאני הולכת כלא מאמינה, ואומרת כבדיהות הדעת: "מה אני צריכה יותר מזה? טוב לי כך. לא ראיתי שאלה שתיים כדירות מפוארות או בווילות יותר מאושרים ממני". ואחרייכן משתתקת לרגע ומוסיפה: תוץ מזה, עכשיו כששלמה הילדה מראשון, היתה הולכת קצת כפופה, מחמת איננו, כבר אין טעם לשנות. וקורם הוא היה חולה, וחששתי שלא יעמור כמעמסת שיפוצים, אז עזכתי. אני מאמינה שאמן חייב לחיות בפשטות. אין טעם בכל את תהיי הומרת המפורסמת ביותר במדינה, וזה ההצגות מסכיב. זה מקלקל את האמנות. פעם הלכתי מחייב". באמצע הקיץ בריזנגוף, ופתאום ראיתי כ'כסית' זמר יושב וצעיף על צווארו. זה היה מגוחך. הכל הצגה. אני לא אוהבת את זה. לא יכולה לסבול את כל ההצגות הללו. פשטות היא דרך־חיים שאני מאמינה בה". וחברה שמכירה אותה הרבה שנים, אומרת: "זה נכון

שושנה ושלמה בושמי ז"ל: הוא בנה את הדברים כך שתיא עושה ספונג'ה לבר ומבשלת ומתפקדת כמו כל אשה תהיה מלכה. אפילו לא הירשה לה לאכול ולידה ברחוב. אחרת. אני תופרת לבר את מרכית שמלות ההופעה

שלא מרובר רק באידאולוגיה. יש לה סדרי־עריפויות שונים מאשר למרכית האנשים. פשוט לא כליכך חשוב לה איך שהבית נראה. אם בית בכלל חשוב לה? לזמנים שהיתה בבית. והיו תקופות, כאמור, שזה קרה מונית ותיורת לבר לחדר במלון. אמצע הלילה, ואין לי משפחה – כז, אבל בדרכה שלה". עשרות שנים היא חיה עם שלמה בושמי, האיש

שהקדיש לה את חייו או – כמו שהיא אומרת – האיש

למה, כך לומרים לדעת, תכגן את הקריירה של אשתו בדקרקנות, מתבסס, לאפשר לה לקבל כל הזמנה להופעה. הכל נכתר בדקדקנות רבה. היא הלכה רק למה שהיה מכובר. בשביל הרבה כסף. וכך גם היום. היא מופיעה שלוש־ארכע פעמים בחודש, כאירועים גדולים ומיוחרים, לעתים תכופות בהתנדכות. שלמה כנה את הרברים כך שהיא תהיה מלכה. ולפיכך, למשל, לא הירשה לה לאכול גלירה ברחוב. בשושנה רמארי אינה

והיו גם זמנים כהם, לפני כל הופעה, היה אומר לה להישאר יום שלם במיטה, עוטף את צווארה כמטפחת, מביא לה "נוגל־מוגל" למיטה ותה חם ואפילו את ארוחותיה. שתנוח, שיהיה לה כוח להופער. כמקרה הזה המרד דווקא הצלית. שושנה אומרת שכשהיתה שוכבת יום שלם כמיטה, היתה חשה ברע. חלשה וחולה. היא לא רצתה כזה. רצתה ללכת לטיול קצר לפני הופעות משובות, להיות פעילה, לחיות רגיל. אין לה צורך בעטיפת צמר־גפן. במקרה הזה, שלמה ויתר. "לא רציתי להיות אמנית גם כבית. רציתי שבבית אתיה כמו כל אשה אחרת. וכך היה. הייתי שלי, אין לי עוזרת ואין מי שהולך בשבילי למכולת

ולירקן. תמיד עשיתי הכל לבר־.

והילדה, שהיום היא כבר אשה, מי שמר עליה כל

שחי למענה וכשכילה, כנה לה את הקריירה, ואולי יותר מכל אדם אתר הביא לכך שאין כמעט אירוע

הם הכירו כשהיתה בת 13, ומאז הם יחר. היא הגיעה מראשון־לציון לסטוריו שלו למשחק בתל־אביב, והלכה אחריו שבי כמו הרבה בנות בגיל הזה שמתאהבות במדריך. רק ששושנה נולדה להיות מנצחת. כשראתה שכל הבנות בסטודיו מאוהבות במדריך, החליטה שהוא יהיה שלה. ונחוץ מזה, גם חיכבתי אותו מאור"ו. כשהיתה בת 16 הלכו לרכנות. סיפרו שהיא כת 17 וחסכו מעצמם מה שעכר בזמנו יהורם גאוז, כשרצה להינשא לקטינה.

וככר כאותם ימים רחוקים כאשר שושנה דמארי, הביישנות, היה שלמה בעלה אומר לה: -את חייכת להזדקף. חייבת תמיד להרים את ראשך. תוך זמן קצר

כמוכן, על כשרונה העצום. כימים שבהם לא היה להם מה לאכול, הוא סרכ שושנה דמארי מעולם לא עשתה חלסורות. גם לא יכולה ללכת ברחוב וללקק גלידה. זה לא יאה־, אמר לה. ובמקרה הזה, אולי כפעם הראשונה בחייה, התמרדה נגדו. גאבל אני רוצה ללקק גלירה כיום קיק חם כמו כולם. מדוע אתה מונע זאת ממניז". הוא לא

כשהיא אומרת תמיר, היא מתכוונת כמוכן מעט מאוד.

שם מקלות-האכילה הסיניים. ו ואתה מקבל כה את ארוחתך אינך מצטערת היום על כך שאין לך עוד ילדים, עם מקלות סיניים אלא אם כן תבקש אחרת. אם תבוא לשם בשעות הערב המוקדמות, תראה תבורות של ילדים מבני השכונה שהחליטו

איני חושבת שאוכל להינשא, מחדש. לא אמצא עוד מישהו שיבין אותי כמוהו, ירגיש אותי, יהיה שותף מלא. הוא ידע רק

ויותר היא לא מוכנה לומר. החשיפה כשה עליה. כאשר מנסים לגעת בדברים הללו היא מרכינה מעם את ראשה, משלכת את אצבעות ידיה היפות והמטופחות סביב ברכיה, ושותקת, ורק ציפורניה הארוכות, המשוחות כלק ארום, וטבעת הענק מעשה צורף תימני המתנוססת על אצבעה, אינם נותנים לשכוח שמרוכר כשושנה דמארי. וישנם מעס כאוד

וכואכים.

שושנה: "למה סיפור עצוב? בכלל לא עצוב. כאן ברידותז יש לך היום עם מי להתחלק כפי

יש בדירות. אבל כל אמן הוא בודר. אני חכרת-הופעה ענקית ב'לינקולדסנטר'. אלפי אנשים עומרים שעה ארוכה ומריעים לי. ואו הכל נגמר, ואני לוסחת עם מי להחליף מלה. למחרת התחילו להגיע (המשך בעמוד 41)

עזרו מאוד וגם מצד משפחתו של שלמה היתה עזרה וראים לה "צ'ופיסטיקס", על 📆 🔝

שרוב חייך היו קודם לקריירהן אינני מצטערת על מה שהיה. אני נסעתי הרבה, ובנסיעות לכד, כירוע, אי־אפשר לעשות ילדים.

הרגשתי שיש לי מחויכות. מחויכות לארץ הואת. שאני לא יכולה לסרב כאשר מומינים אותי להופיע בעולם ולהביא לשם את ישראל. אבל לזמרות צעירות שאני פוגשת היום אני אומרת: הקריירה לא תברת. היכולת להכיא ילרים - כן. תרחו קצת את הקריירה ותביאו ילדים, והרי אפשר גם לשלב את שני הרברים. וחיים לא מוכרחים להיות קודש לקריירה. אפשר גם להיות אם טוכה ומסורה, וגם להמשיך להופיע".

לתת. מסירות שאין לה גבול".

אנשים בארץ הזו שהשם הזה אינו אומר להם מאומה.

לפני שבאתי אליה, היו שני אנשים שאמרו שהטיפור של שושנה דמארי הוא כעצם סיפור עצוב. סיפור של אשה שתמיד דהרה קרימה, וכשנעצרה -כבר היה מאוחר מדי. אשה שחייה מחוץ לבמה קשים

כבית הוה חיו איתי כעלי והכת שלי, והם מקסימים ונהניתי לחיות איתם. אז מה המסרתיי שאיז לי עוד ילריםז הבת הזו שותה לי כמו עשרה ילדים. אני לא הפסרתי כלום. רק הרווחתיר.

שהתחלקת עם שלמהז

שקלים לאדם – המציע מרק, אנירול, מנת בשר, אורו מטוגן, קינוח וחה סיני

כל האחרים שבצוות תצטרך להסתדר

להיטיב לכם במאכלי המזרח הרחוק

ובמקום פלאפל, כמקום פיצה), מסובים

אל השולחנות שבחוץ וזוללים מן

התקרובת הסינית בעזרת המקלות. הם

עושים זאת במיומנות רכה, כאילו

"צ'ופיסטיקס" היא מסעדה סינית

שבונתית, עממית מאוד. כך כחזותה, כך

כמחיריה. היא מצוייה במרכז המסחרי

של רמת אביב ג' (רה' אחימאיר 29).

שלא כמרבית אחיותיה הסיניות, אין לה

כל נסייה ליצור בחזותה החיצונית "מצב

מעולם לא ידעו סכורם מה וזא.

ומתכתותיה

דמונש כ"סט" יפה ומעודן. אנחנו, חבורה של ארבעה, "הלכנו" על התפרים הרגיל. פתחנו במרקים - תירס, וואן־טון ותריף תמוץ. מדק התירס ועם רעמת קורן־פלייקס הפזורה עליו) הוגש פושר, ולכן קשה היה לרדת לטעמו. הואךטון הומם כיאות וגיתן היה להנות בעיקר מה"קרפלאך" שלו, שהיו עדיני בצק וטובי מילוי. הסוב שבשלושה היה המרק התריף חמוץ. מבחר המנות הראשונות כלל וואן־טון מטוגן - דקיק ופריך,

אָבִיב נְ': בְּקלוּה אכיג ומזון פוני מרויר במקום פלאפל בפותרו, פיצה או דמבורגר. (צילום: שמואל רדומני). גם לא מחאה: פיסות עוף מטוגנות לכאן לא באים לחגוג ארוהה, לזלול. ביקש להשתלב באווירה המקומית. כאן השומן לא מטפטף מהסנטר. כאן ממולנו קיבלו מה שקרוי בהפרים כלם

המנות העיקריות היו חמוץ־מתוק אוכלים במתינות אוכל מתון־יחסית, יווני. כל אסופת ירקות תתוכים עם כמה בסומסום שהיו מצויינות. למזנון שכונתי המגיש מבשר לבן – סטנדרטי מאוד. טוב ממנו שומעים רברי חכמה בנועם, מרפרים את פיסות גכינה מלוחה עליהם נקראת תומוס סחינה שניצל צ'יפט. שולחנותיה היה ה"לבן" החריף (בטגנון סצ'ואני, הנשמה בחברותא טובה ולקיבה נותנים עכשיו במקומותינו סלס יווני. או גם ככתוב בתפרים). טעימים ממש היו בשר כרי צרכה. קניבלים – מחוץ לתחום. ל"ספריה" של בית הסופר מותר. את וצוות העוברים – מאחינו כני המורח הבקר ברוטב צ'ילי, העוף בלימון והעוף ה'ספריה' (בכית הסופר, רחוב קפלן, הסלט הוה אתה מקבל עם פינכת שמן

את המסערה מנהל גבר ממושקף, טעימות אילו הוגשו חמות יותר. סטיבן. העברית שלו טובה וקולחת. עם אננס מטוגנים, שהוגשו ללא קישקושים – בפנים ובמרפטת. על הכתלים יצירות סבירה בהחלט. ואחרייכן אומלט של זיקוקי דיינור. המחירים: מרק – אמנות. בעת ביקורנו היו אלה רישומים פטריות. בלי חכמות. בלי יומרות. אחריו 1.70 שקלים: פלטה מעורבת של מנות וקולאז'ים מעובון המשוררת לאה מוסקה מחצילים עם קצת ירקות וגבינה מהונגרקונג לפני כ־15 שנים, והוא ראשתות – 11.50 שקלים: מנת כשר – נולדברג. המקום הוא שילוב של (שהרי זו מסערה צמחונית). למוסקה מהרמויות המרכזיות של הקהיליה כ־8.50 שקלים. סך הכל: מסערה בית־קפה־להתוודעות־חברים ומסערה. הסיפו את התכלין המורחי, שיוכיר לנו ה"סינית" בישראל, שקשרה את גורלה שבונתית נחמדה, שיחסית לסיניות אתנחתא תל־אביבית נעימה. אתה יכול את המוסקה האמיתית, זו עם הנסר. אחרות היא מאוד לא יקרה, ולמרות לקבל כאן ארוחת צהרים "עיסקית" – סיימנו בקציפת לימון, נחמרה לחיך, ועם כמו ככל מסערה סינית, גם כזו חוסר היומרנות שלה תקבל בה כמה מרק, מנה עיקרית ותוספות, מנה קפה פילטר טוב זעוגת גבינה תוכל להזמין "תפריט מיותד" – 14 וכמה מנות טעימות מאוד. פתוחה כל אחרונה – כל זאת במחיר של פתות ואוכמניות. לגכינה, האמרה להרכיב את ימות השבוע, ומקיימת שרות מ־12 שקלים. יש תפרים רביהיצע עם העוגה הזו, היה יותר טעם של פוריננ

יטייק־אוויי^ד.

וירקות היו יכולות להיות הרכה יותר

קום סימפטי, "הספריה". הסרונות אלה ואתרים מחפה החכרה אווירה נעימה, קהל יפה. הר־ הטוכה והאווירה הנעימה־מכוכרת. מעם מאור קלוריות, מחית מאפונה. על פניו צפו כמה סלט סיני שאינו מעודר התפעלות אך כולסטרול וטריגליצרירים במשורה. קרוטונים והוא היה מתון ומנומס כאילו

הרחוק – מסגיר את תוכן סיריה באגחי פקן. האיטריות הסיניות ברוטב ת'א) היא מסערה צמחונית. עצמית. סלט נהמד, מלא רעננות. אנל

למה לקרוא לו יווני? מקום נחמר. ריהוט קל. נוח לשכת אחרייכן הגיעה פשטירת תרד. כמה סוגי מרק (3 שקלים), אומלטים מאשר של גבינה. בפעם הכאה נטעם שם שונים (7.60 ש"ח המנה), צלחת עם עוגה על בסים אגווי פקן. מכחר גבינות (6.50 שקלים), צלחת עם מבחר סלטים (4.20 שקלים), מנה - "הספריה" הוא אתר תל־אביבי נחמר,

שלא יוצאים ממנו רערחיך ולב. אחרונה (3 שקלים). "גורמה", אבל מתקבל בהחלט על הדעת והחיך, עם עליות ונפילות, כפי שאומרים המסוכים הקכועים. על

בה סופרים, אמנים, עתונאים. . פתחנו במה שקרוי בתפריט מרק

למי שאינו מחפש ארוחת "גורמה"

4132310 36

37 **813**23ip

Barton Company of the state of

זו שתיפגע בכלכלת הצנע והחסכון": בארה"ב הפגינו נשים נגד "הכוכוו הוה" וכפארים התנפלו על אשה שלכשה חצאית כזו ברוויב וקרעו אותה, לאות מחאה. -זה רגע היסטורי, אחר מאותם רגעים

מעטים של שינוי גדול. זו אופנה רכה ונשית שהנשים המתינו לה שנים רבות", כתבו ב"ווג" הצרפתי. בתוך שנה החליפו נשים בכל העולם את בגריהן, בתעשיית הטכסטיל והאופנה נפתחה תקופה של פיתוח וצמיחה ללא תקרים, זמרסל בוסאק – יצרן הטכסטיל היהודי שמימן את הקמת כית דיור – הכין שעשה בכך את עיסקת חייו.

ב־1957 מת כריסטיאן דיור מהתקף־לב פתאומי, ואת מקומו תפש נער צנום כן 18 שהניע לפארים שנתיים לפנייכן מאלג'יר ואומץ עליידי דיור כידידו זעוזרו. לגער קראו איב סן־לוראן, זהוא כיככ ככית דיור זמן לא רב לפני שגויים לצכא הצרפתי. כשחזר לפארים גילה סוילוראן שמישרתו ביתנה למרק כוהן, זיחר עם יריר חרש -פייר ברג'ה – הקים בית אופנה משלו. אכל זה ככר סיפור אחר.

מאז לא חזר בית דיור לעשות מהפכות באופנה. אבל הספיד לשמור על תרמית יסרה ויוקרתית. את מרק בוהן, איש צנוע שבדרך כלל מתרחק מזרקורי התקשורת, ראיינתי במארים לפני כמה שנים בכתבה בלערית ל"מעריב" (קטעים מהראיון – ראה מסגרתו. הוא עושה בגדים יפים ויקרים ומזה 30 שנה מלביש נשים אירופיות ואמריקניות יעשירות וגם את נשות השייכים הערבים מנסיכויות הנפט.

למר כוהן לא לקח הרבה זמן לגלות שאנשים מוכנים לשלם הרכה כסף כשביל תנית יוקרתית. כשנת 1968 היה כית דיור אחד הראשונים שעבר לייצור בגדים מוכנים. אחרייכן הוסיפו שם גם אוסף פרוות בעיצוב פייר קאסטה, כ־1970 הופיעו בנדי הגברים ואוריהם – לבנים, משקפיישמט, עניבות, תכשיטים, נעליים וכגדי עור.

יולוגו של "כריסטיאן דיוד" מוכר היום 300 מוצרים שונים המיוצרים כמאה מרינות. ככל ארץ עושים אותם קצת אחרת. גרבי נשים מיוצרים ב־13, ארצות שונות הלהיטים. הן כותנות הגברים המיוצרות כיפומרינות: והעניבות המיוצרות ב־14 מרינות. בית דיורי נהסר לשירות עיצור המספח על שמירת האיכות הגבותה של מוצריו. על העיצוכ האתר ועל ... גובה התמלוגים, היצרנים בכל מרינה חיובים לקבל אישור מפארים פל כל בכע וגיורה חרשה משתלם להם לעשות יואה, וגם לשלם את התמלוגים הכבדים, כי תויח הקסם של דיור עדיין מוכרת הכל. בשנת 47, כשריור השיק את ה"גין לוק". היה מחזור העסקים שלו 300.000 דולר. בשנת 86 שיפט המחוור לגיליון רולר

"אשמח להציג בת"א – אם יזמינו אותי"

ברים אלה אמר מרק בוהן, האיש העומד בראש בית דיור, בראיון בלעדי ל"מעריב". לא קל לוכות

- ובקשתנו לראיון אושרה מיד.

האם יש ביניכם חידברותו

מתנובת הלקוחות בארצות ערבו

בראיון עמו. לוח הזמנים שלו מתולק לרבעי שעות עמוסות. אבל ישראל היתה, כנראה, מלת קסם

בשעה היעודה חלפתי דרך הסלונים תמהודרים של בית דיור בעל תחזיה האלונטיה ועברתי לצד

וואחורי של הבניין דרך מסדרונות אפלים שמומן לא נצבעו, וחדרי מלאכה מלאים בנשים הכמומת על

מלאכת הרקמה והתפירה. עליתי במעלית ישנה וחורקת והגעתי לחדר המחנה המזכיר כזה של רופא

שיניים. מרק בורגן, אלמן ואב לבת, כחלוק לבן שמכעדו הציצה אפודה שחורה וכמופיים גבוהים. ישב

בודן מחייך: בנולדהי בפארים לאב ברטוני ואם פאריסית, בובענית במקצועה. מכיוון שמילרותי

כיצד אתה מסביד את התופעה תחוורת על עצמה מדי שנה, שכל האופאים בוחרים בקו דומהו

הנשים הדובשות את בגדיהן אצל דיור הן מהעשירות בתבל – אורגיול של מרק בוהן עולה

"לא. טעות לחשוב שאני יוצר בנדים תמיוערים למליונריות בלבד. בכוטיק שבקומה תראשונה יש גם שמלות שמחיריהן 150 דולר. בין בעלי הזכיון לייצר מכגרינו יש יצרנים ה'מפשטים' גורות

מרק בודון צוחק. במאדאם, אומנה ופוליטיקה אינם בנייזון מהאימים, זאני איני חושש מאיש. אם

לא באתוי עד עותה, הרי. זה רק מחושר זמן. ישראל מעוררת את שקרוותי כבר תקופה ארוכה, ואשמה

מטויימוח ומוכרים אותן בעשרות אלפי עותקים במחירים זולים בהרבה ממחיר היצירות חמקוריות". מרק בוהן מרבה בוסיעות בעולם. מדוע לא בא עד כה לנקר בישראלו האם זה נובע מהחשש

לא. הרי כל אחד מאיתנו מנסה ליצור קו מקורי משלו. אלא מהו בולוו חיים באותה

הייתי מוקף בארינים, עדטים, פרחים וקישוטים – לא היתה לי ברירה אלא להיות לאופנאי... לאחר

שסיימתי את הגמוסיה השתלמתי בציור ובאומנה, ובשות 45/ מיד לאחר שחרור מאריס מהכיבוש

הנאצי, הוצעה לי משרה כבית האומנה של פאטו. ב־58' הנעתי לבית דיור, ומאו אני כאן".

7.000-3.000 דולר. כאשר אתרו מעצב אוסף חדש, האם ניצבת מול עיניך דמות אשה מסויימתו

סביבה, מושפעים מאותם מראות ואותם אירועים – ולכן, לא פעם, התגובה שלנו

כחדר מדוות שמבעד לחלונותיו נשקף נוף אפרורי של נוות פארים.

איך מניעים לעמוד בראש האימפריה של בית דיורו

לבוא ולהציג את יצירותי בתל־אביב, אם יומים אותי לבוא".

און הכסף הנוול באמת עושים תכשבום זרתמרוקים כ-1949 המתיע דיור כשומיי את הכושם "דיורמה" על פול כל תורי ראולמות ה"ספור שלו למני תאונת אופנת השובה. במשך השנים הצטרפו לרשימה הנהקומה דיוריסיפון למים ריון "א סכפון" לנברים, בשלם, הכשמים, שבלל שמים מנטים נישט חדש הלכיתה הניתוחת שלה בית ריוב כות הישורות מרשים. ימני שנה נישל בית ריוב כות הישריות מרשים. ימני המדינים וכיתה איז נושב למנדיל "א עבור על גיה ריוב השקה באנדיל מדומיי אחת השריה האלינוציות של מדומיי אחת השריה האלינוציות של בעורים שימרי עקים מחבור שיום. עוב

העולם מבגדי־הצנע המלחמתיים, המעשיים והחטכוניים שלהן, והלביש אותן ב"מראה החדש": נשי, רך, סקסי ו"בזבזני", מראה דודש ונכון גם בסוף שנות

"צילומים: "גאמא

פאריס חוגגים את יום ההולדת 🗀 הארבעים של ת"ניו לוק". יצי־ רות מקוריות של כריסטיאן דיור מהאוסף הראשון שלו מוצגות. במוזיאונום, שמלות ערב עם חצאיות העשריות מעשרים שלושים מטרים של אריג, וחליפות צמר מפוסלות על תחתוניות נוקשות. חמש מאות מוומגים, רשימה מסונגת של כל המי ומי בעסקים בעולם היומי והאופנה, הרומנו לנשף של בית דיור, הנשף האלגנטי ביווער בעונה זו כפארים.

היניו לוק" – המראה החדש – יצרי בזמנו את אחת ממהפכות האופנה הגדולות י ביותר שאת תוצאותיה אנו לוכשים עד היום. במארם 1947, שנתיים אחר סיום מלחמת העולם השבייה, הציג כריסטיאן דיור, ער אז מעצב־אופנה זיי אלמוני שעמר כראש כית אומנה קטו, בגדים ששינו בין לילה וללא הכר את מראה הנשים. הוא הסיר מהן את המצאיות הצרות וחקצרות, המקטרונים הגבריים עם הכתפיים המרוסדות, חאדיגים המחוספסים והדלים ובגדי הצנע ששלטן, משנת: 1939, והלכיש אותן בחצאיות לעמוניות, ארוכות עד לקרסוליים, כמסטרונים שנצמדו למותניים והתעגלו עשירות אריג עם תחתוניות מרשרשות.

את ה"ניו לוק" הקריש ריור לאמן שהחצאות התפוחות והמחשוסים העמוקים: שלת היו ההשראה ליצירותיו החרשות בבת אחת בהפך תאיש חשמנמן והמקריה -או. בו גא -- לאחר הגברים המפורסמים בעולם. המראה החדש לא כק העלה את האופנה לראש כוחדות העתונים, הוא גם: ווולל סערה חברתיתו שר המסחר והתעשיה הבריסי חבריו שצריך לחוקק חוק נגר "אופנה

Hinenio 38

ש שלפנים. שלכה צלצי. הכרים צלציו, שאין איך מה צישה הייתם אתכורי אני שוארת איתם. לניה לא אַ מצלום מסכליכר נוקקתי לככן לא רצינו להפריע.

מאמרים. אילו רק ירעו במה דברו לי 🖰 אה וכון כנאו ששלכה נפשר יש שעט מאוד. ששים - אם בכלל - איתם אני מרברת על דברים - נטאנים לי באנית. אבל זה הא ניפני ונאין לי הברים. בפצי שאני אדם גאה ניאוד. שלעולם לא אורה בפני צד נתולפות או בקסיים. אני כל הזכן שונירת על לי כמה ועברי נפס שאיתם אני כדברה הפעבים. היים ושרה ברוח, ומרחוק ענה לה צליל חליל של רועים צעירים הקרישו לה – האלילה שלהם" – כפי שאמרו ותר, למשל, הוא חבר כזה. זיש לי חברה טובה, שפתי עוד כשהייתי בארה"ב. גלודיה, שהיא בעבודי י פו אם ואחות. היא כאה איתי לכל החופעות, נירגייטה מבדה אותי, יודעת כדיוק מה עובר עלי. וים לי עוד 'תנק הברים קרובים: עזריה ורות רמפורט, דודו ומידי ותן, ועוד ועוד. וראי שאיש אינו יכול להחליף את שלפה אין כיה לעשות. אני אדם חוק כאור, יודעת היה כיה לאכול. אמא היתה אשה חולה, ואני – למרות קורבים להמשיך, או אני ממשיכה, לא נותנת לצער

ידעה שאני מסגלת. ככל סאני כתבגרת, אני תשה אני ווכרת רק את הדברים היפים. כבה אני, תמיר שלמה יצא בנוקר זחור בצהריים עם אגס שככעמו אני יותר ויותר מחויבות כלפי הקהל שלי. אני כשום אופן "לא שייכת רק לעצמי".

ציפה ווגנת את ליל־הסדרי עסעתי עם הכת שלי לתברתי גלודיה ובעלה

בירושלים. הם בשבילי משפחה אולי אפילו יותר. שם אני מרגישה הכי טוב".

ואז מניע הצלם, ובירדנע הכל אחרת. שושנה משתנה ממש לנגד העיניים השנים נושרות ממנה, היא נעסית גבוהה יותר, עליוה, מתגלגלת בצחוק נדול, מקפצת לכאן ולשם. איזו מקצוענות. פתאום מגלים הושיהומור שמפיל על הרצפה, שוכבות שלא ידענו קודם, והעיקר – משמעת ער הסוף. הצלם מציע לה פוזה מסוימת והיא נשמעת לו כמו תלמידה למורה. עכשיו זה עבודה. אין צחוק ואין שמחה ואין עצב. אם צדיך להניף אותה יד עשרים פעם – זה בסרר. העיקר שייצא טוב. אחריהכל, היא מוכרת גם רימוי.

אחרייכן היא נינוחה יותר, פתוחה יותר. כאילו 🍆 הסתחרר איזה קפין מתוח. אנחנו יושכות ומעשנות במרפסת הסגורה שנהפכה לסטודיו, מבלפות את עצמנו במקום את מנהל בית־הספר. רוצה שאַנהג. הוא רצה שאני לא אשכר או פעם, שמה לפחות זו ההרגשה. מבער לתרכי התריסים החצי כוגפים רואים את הבתים אפורים יותר ודהויים יותר, ורק שושבה מחליטה בתוך כל זה לצייר רקפת בצבעי וזרוד־מזעזע, ציזר נאיבי ואופטימי כשל נערה מאוהבת. והיא צוחקת כרוח החמה שנכנסת, מסדרת צצי רק בן־ארם, ולפעכים קשה ועייפים ואין את הווילון הישן שמסתיר מחסן מאולתר בפינת מבדות אכל אני לא אתן לאהרים לראות את זה. יש המרפסת ומספרת כיצר רצה יתפה בחולות של ראשון בהפקת "הריארצי" והוא כולל שירים חרשים שאמנים בדווים. איזו אשה חמה.

מתנענעת לימים ההם: -מה שהיה – היה. אראפשר להחזיר דברים. זו רק האופטימיות שלי שצובעת את העבר בצבעים כאלה. שמישהו אתר מלברו יהיה שותף-אמת לטירים שלה, אנשים אחרים, אילו עכרו ילרות כמו שלי, היו בוכים שהיתה להם ילדות קשה. היינו עניים מרורים, בקושי הוא עיצב אותי במו פסל שמעצב פסל, יורע כריוק מה שהייתי רק ילדה קטנה, הצעירה כיותר בין כל האחים שאגיע, ידע לשמור עלי מפני פיתויים בררך, להפוך - טיפלתי בבית ומילאתי את מקומה ובכל זאת אני זוכרת ילרות מאושרת. וגם בקריירה לא הכל הלך כך. אין רבר שהיה לו קשה לעשות בשבילי. בשהייתי מציבות לאנשים פה. אני לא ביופיעה היום רק למען הלק. היו תקופות קשות, היו תקופות שלשלמה ולי לא בהריון נורא דציתי אגם. באותם יבים היה ברור שאין היה מה לאכול, שלא לרבר על כלים לאכול בהם. אבל אפשרות למלא משאלה כזו. פשוט לא היו אגסים. אופטימית. את האופי התוק שלי רכשתי כבר בילדותי. מרגישה ער היום. או איך אני יכולה לחטוב שההיים אני אדם שיורע לעמוד ברברים קשים, ובהחלט היו לי שלי היו החמצה אם חייתי ליד אדם נפלא כוה:".

כחיים רברים קשים". את מהרהרת לפעמים בפרישהז

למה שאחשוב על זהו הרי אנשים כליכך... אוהבים אותי, מתרגשים לשמוע אותי שרה. איך אני יכולה לפרושז אַת צריכה לראות איך ניגשים אלי אחרי הופעות, אומרים לי: 'את חייבת להמשיך, אסור לך להפסיק לשיר, אנחנו אוהכים אותך'. אז איך אני יכולה לעשות להם את זה. אמרתי לך כבר שאני חשה מחויבות עצומה, שאני מרנישה שאני לא שייכת רק לעצמי. אלוהים נתן לי במתנה את הכשרון לשמח ולרגש אנשים, ואני לא יכולה להפסיק. בשכילי לעמוד על הכמה זה כמו ללכת לטיפול פסיכולוגי. אני מרגישה כליכך שלמה עם עצמי, כליכך רגועה. אלה הדברים שבעלי בנה כשבילי, שבנינו יחר. אני לא יכולה לעזוב את זה עכשיו, הוא לא היה רוצה שאפטיק. היה לו כליכך חשוב שאשיר. את כל האהנה והמרץ שנותרו בי אחרי ששלמה הלך, אני מקרישה עכשיו לאמנות, לשירה. אלה הם חיי. חודש אחרי שהוא נפטר ככר חירשתי את ההופעות. כך הוא היה

תמצית חייו. ועל הכמה אני מאושרת". ועכשיו, אחרי שהיא כבר זמרת למעלה מארבעים שנה, הרואט שלה עם בועו שרעכי רץ במצעדי הפזמונים, ובזמן הקרוב ייצא לאור תקלים חדש שלה

שלא יקרה זמה שלא יהיה – אהיה מאושרת. זו היתה

רק שלמה בושמי ככר איננו, זהיא אינה יכולה מה שהיא קוראת – האמנות. "זו היצירה של בושמי. הוא רוצה ליצור. כך שלמה. ירע בריוק לאן הוא רוצה אותי למה שאני היום. זאני כליכך אסירת תודה לו על

יעל פז־מלמד

משעות. כולם מכירים את המשוואה. פאשלה הכי קשה עולה בחיי אדם. אין אפס. גאחה לא יורע מאיפה - ש ינוא לך. קיכלנו את זה כבר ככל הצורות, ככל המקומת בכל הדרכים. זו לבנוך.

הסיור על גדר המערכת נמשך. גם הסיורים נפנים במילואימנייקים", אומר המג"ר, בנפנעים פחוח מאקר חיילי הסדיר. ההסבר שלגו משוט: למילואימניקים יש משפעת נכוהה יותר, איפוק, שלישה עצמית, ובשיוחר והירות. הנדור שלנו הוא כמו תינוק לא תמיד יודע מה טוב כשבילו. לא שאני יודע, אנל אני לפחות משתדל". בוצר כן עשרים ושבע משתרל.

משתרלים למשל, לצוון את הפעילות. סיודים על גדר המערכת, סיורים בפנים. לא לתת לשיגרה להשתלם לשמור על מתח. לשמר את החשש.

ועוד פטנס עוזר. פטנס שחוק, אכל עובד. גאוות 'תירה בשפה של גולני: "לחירות". גאותה השתייכות. המלונה כערך עלינן. הכריגדול, הכידחב, חברחשוב. לרגק נובה שמישה איבר את הפרופורציות. התפלונה ל משפחה שניה שלנו", מסביר מוויסה, שה ועלבריה מחוקים אוד את השני, היותיקים כפלונה עושים תחידת מו לא נוסע הבירור. המלובה וה תחיים שלנו לו את זה סוביטוב בראסי, עוד סלנג

בוקר. סיור רצלי מנקורה אחת לנקורה שניה. כיכוש היעד יכול להיות תרגיל יכש שצועקים כו מצר שמאל אמשר לראות את הים. כחול כחול. צבעי אשראש. אבל בלכנון "מבנה ריק" הוא מושג ומני. הפריתה קרובים יותר. כל צעד דורס פרח. פרחים כל תרגיל הוא מכצע בפוטנציה. אף אחד לא יודע קטנים ארומים, כחולים, צהובים. רומן פולנסקי היה בבירור מה מסתתר מאחורי הזווית בוואדי. כצמחיה הסכוכה במערות הקטנות. אני נשארת עם כוח הרתק יכול לצלם פה את הסרט "טס". כל כך פסטורלי, על

> הבטח שאנחנו מחכים להיתקלויות. בשביל זה אנחנו פה. שלוש שנים עושים אימון ומחכים, או בטח שרוצים אקשן. בכלל, מה דע להרוג מחבל? זה דבר חיוביי.

הה לא מקום לבנות", אומר לי חייל בקל תודעה

ולכניסו" אני שואלת, אכל הא כבר מרוח על יברית הארמה, מכוון את הנשק אין זמן לשיוצה בטלות. גם אין כוה על הגבעה דש מכנה היה, הסיור בחרפו אלין.

לפנים. מפרץ יפתפה. אחר החיילים משחרע כלי כוונה על שיה קוצים מרושע. אייאיי. כואכ. לפני יומיים הסביר המח"ט שהקונץ בלבנון הוא לא להסלים את המצב. לא לדפוק נעץ או סיכה עם פטיש של עשרה קילו. בכלל, בטרור צריך לדעת את מי להרוג. המצב בלכנון זה תהליך שלא רואים את הקצה שלו". עכשיו אני נשרכת מאחורי המחלקה, דורכת על עכשיו אני נשרכת מאחדי המחלקח, דורכת על הרוכה מאחדי המחלקה, דורכת על הרוכה בילו בולנו בובל. יושבים שעות שניים שלושה פרחים שנרלים ברצועת הביטחת, צופה בתהליך ללא קצה, החום מעיק. השתפ"ץ כולא את

הרטיבות, לא נותן לה להתנרף. אורי המים בטון מינוריו אם לא נהיה טובים לא נהיה. הכל פה זה סיפור של חיים ומוות. אם לא תשמור טוב בעמרה – כולנו נמות. אין אפס. הייבים להיות טובים. הפחד מחרד את תוששים. השיגרה לא אושמת, כי הפחר הוא השינודה. אין הרכה זמן פנוי. וה פוב, אני לא יודע אם זה מכוון, אני לא ואשב. פשוט יש מה לעשות"

גונבת עוד כמה רגעים של נוף. העיר צור פרושה

תנור אורי, ראית את הפרט פלפות? קא. וגם לא מתכוון ללכת. תורה רכה. יש לי פה

מיכל קפרא 41 Hinesia

חיים ואוהבים

יורדות מן הסולם

שים כמעט שאיגן משתתפות במשחקי-הכוח במשרד, כחברה וכמוסד כו הן עוברות: נשים אינן אסרטיביות כגברים: נשים אינן מרימות קול באסיפות עוברים, רוברות בקול רך מדי גם במיפגשי עבודה – וישנן עוד מאה ואחת סיבות מרוע אין נשים מגיעות לעמרות כוח ולמוקרי החלטה במקומות עבודתן. הן עושות את עבודתו במסירות. ככשרון, נאמונה - ומסתלקות מהר הביתה אל הקריירה השניה שלהן. אפילו דרגתן ככירה – הן לא תבובונה שעתיים בצהרים כדי לסעוד כחוץ ארוחה על חשכון הוצאות פתוח. ולאחר שעות העבודה, כאשר החברים מן המשרד מזמינים אותן להצטרף לכוס בירה בפאב, שם מתאספים עוד חבר'ה מן הבראנז'ה – הן נוטות לסרב, בפרט כאשר יש להן אל מי לחזור בבית. קראתי על כך בראיון אישי עם שרה שמר, מנהלת מחלקת תכנון אסטרטגי כ"גיתם", מי שעלתה כמהירות בסולם ההצלחה והגיעה לצמרת.

הרברים אינם חרשים: רק נשים מעטות מצליחות לטפס ולהגיע אל מוקדי ההחלטה במפעל. ואין זו צרה מקומית. על כך מתלוננות־מקוננות נשים רבות בעולם הלוחמות לשוויון זכויות, אף שהן מודעות לכד שבעבור מקום כצמרת יש, לעתים קרובות, לשלם מחיר כבד. וכאילו כרי לתעד זאת בא ספר חדש בשם "Women Like Us" והוצאת גרפטון, מאת ליזה רומן גאליס) בו ראיינה המחברת ו8 נשים, בוגרות בית־הספר למינהל בהארווארר, מחזור 1975. היא מיקרה את כתיבתה נשש נשים מביניהן, אותן היא כדי להגיע אל השפיץ של הפירמירה משם אתה יכול רואה כמייצגות את הגל של נשים בעלות אמביציות רבות־עוצמה בעולם המסחרי.

נמסרים), הצליחה להתקרם למקום אליו לא הגיעה אף שתי המלים: "אז מה?" – ומסיק את המסקבה. (בקטע אשה: לדרגת מנכ"ל של חברת־על גרולה. חייה האישיים מלאים צללים. אשה אחרת, מריאן, התקדמה בלשון זכר...). עד לרמה גבוהה בהוכיחה כאורח מבריק את יכולתה

נשגבת כמו שחרור מכובש זר, או כדי לגיים את כל

המשאבים לגצח את מגיפת האיירס? לא. עושים זאת בעיקר כדי להיות המנהל החשוב, ולא עוד אחד משורת העובדים. עושים זאת לומר מה שאתה רוצה, להטיל מורא על מי שניצב דרגה אחת מתחתיך, ולהרגיש שיש לך כוח. אך הכוח אתת מהן, בשם סוזאן נהשמות המלאים אינם האמיתי הוא כשאתה שואל את עצמך את השאלה בת האחרון העוסק ב-כוח" עברתי באורה טבעי לכתוכ

נו, ד"ר, כמה זמן עוד אצטרך להמשיך להאכיל את עצמיו

יחס כאל מרטירית, מעין קרבן. כי מה שהיא עושה השלישית נשואה לכעל המעמיד עצמו, ואת הקריירה היום – עשוי לסלול את הררך לנשים אחרות כשנים שלו, במקום שני. היא מחייחסת אליו כאל הבאות. הן, אולי, לא תיאלצנה לוותר על משפחה ועל ה"אשה־הרעיה" ולא מסוגלת ללכת אתו למיטה: הרביעית פרשה מעבורה מאור תחרותית ומלאת־מתח אעבורה אקרמאית, וזאת כדי להציל את נישואיה: אחרת ירועה כשרימשחת, אך רחתה הזרמנויות להעלאות בדרגה ופיתויים מקצועיים נוצצים, והיא עתה כדרכה לנהל חווה, או כית יתומים. משהו רחוק

> מז הפוליטיקה המשרדית. השישית, ושמה הולי, היא אחת שוכתה בכל העולמות: שלושה ילרים, משרה בכירה, חייה מלאי עניין ונחת והעיקר – כעל שהוא גם ידיד שמעודר

אותה להתקדם ולשפר את עמרותיה כדרך לצמרת.

מאחר שאף אחת מן הנשים הללו אינה מוטרדת אבל גם לא בכרי להשתעמם בכוונה תחילה. בקטנות היומיום הטורדות כל אחת מאתנו - כסף טוב מספק לך מטפלות ועוזרות וסוכנות־בית ככל שרק תרצי – מעניין שאפילו אצלן ישנן עככות־פנימיות המונעות מהן להגיע לצמרת – ולהישאר כה. אלה מהז בי בעונה האחרונה והוא – ללא כל פלא – סרט שכל המבקרים, פרט לאחר, צדיק ברורו, קושרים לו כתרים. שנישאו והקימו משפחה מבכרות לשמור על המסגרת ולהקריב את הקירום ברמות העליונות של הקריירה. ברגע שיצאתי מן הסרט הנ"ל (זו היתה הקרנה חגיגית.

בחושבי על כמה מהנשים של חשובים בחסות שגריר צרפת ולכן איש, פרט לדן האמריקניות במשרות בכירות שהכרתי, התחלתי בן אמוץ, לא העו לקום ולעזובו, אמרתי לחברים: אתם להבין בעזרת ספר זה (עליו קראתי ב"אובזרוור") מדוע עוד תיראו. "קיץ" יהיה חביבה של הביקורת. הז החליטו לעצור במירוץ לצמרת ולעבור למשרה

פחות תובענית וסוחטת, כגון: יועצת, מומחית־ל... את האמונה לברוח מסרטים שהוענקו להם תמישה או לפתוח עסק קטן. במקום להמשיך לטפס בסולם – כוכבים. אני מעריפה לפעמים סרט של כוכב אחר הן החלו לרדת ממנו שלכ אחד או שניים. הקסם הטמון שהביקורת שנאה. זה סרט שאולי אינו מעניק לי חוויה אינסלקטואלית מעייפת, ובווראי שאינו מספק לי במשרה הבכירה מתפוגג מהר מאור כאשר את חוזרת הביתה – ואינך מסוגלת, מחמת עייפות הגובלת חומר לשיחה במושבישליחכנים, אבל שעתיים של כיף בעירפול - להנות עם האנשים שבאמת איכפת לך הוא כן נותן לי. מהם. כמי שצופה, לפרקים, כמירוץ לצמרת וחוזה

יוצאים מן הכלל הם "אשת העכביש", "חנה לפרקים באנשים העובדים ער כלות" – אני שואלת ואחיותיה", "בחירתה של סופי", "הרומאן שלי עם עצמי (בלי שום התייחסות לשוויון זכויות): בשם מה אני", "אפוקלימסה עכשיו" ו...רגע, מה קודה כאן? והרי רצים האנשים הללו: בשם מהפכה מעמריתז למען בהמון מקרים אני כן מסכימה עם הביקורת. אבל השם? כמסגרת מסע־צלב איראולוגי? למען מטרה "הקיץ" הזה – איזו נפילהו

הורוסקופ

תחזית לשבוע

קומות כלתיישגרתיים.

שבין 23 ל־30 באפריל

תמצאו דרך להיחלץ ממצב לא־נעים הקשור בח־

בר. התפתחויות מאחורי הקלעים יפעלו לטובחבם

מבחינה כלכלית, אלא שמומלע לברוק עובדות

ומספרים. ההזדמנויות הנדולות מחכות לכם במ"

עניין הקשור כשותפות ידאיג אתכם, אך חבר

ישיא לכם עצה מועילה. בימים אלה אתם משאי

רים רושם עמוק על הטובבים אתכם, וכראי לצאח

הרבה. עיכובים יפריעו להתקדמותכם בתחום העד

שור (20 באפריל ער 20 במאי)

תאומים (21 במאי עד 20 ביוני)

אושר פרטי כדי להגיע למוקרי החלטה - ולהישאר

בי - אני תמיר מחרה ככני חוכב הקולנוע -

נוערו אלא כשבילם עצמם, לא כשביל אנשים

כמוני הבאים לקולנוע אמנם לא רק כדי להתבדר,

מהחיים: הסרט הצרפתי "קיץ", יצירתו של אריק

רוהמר, הוא הסרט המשעמם והמנרגר כיותר שצפיתי

היזהר מן הסרטים שמבקרי הקולנוע חולקים

וכדי שהדברים יהיו ברורים - הדי דוגמה

וזה מה שקרה. איזו הילולה! וזה מה שמחזק כי

, להם סופרלטיבים. נמרכית המקרים הם לא

בזכות כוכב אחד

פנטהאו יגאל לב

שופט ירוק

רושלים לפני למעלה מעשרים שנה. אחר לאחר הם נוטשים את משרריהם, מתרווחים הגיע הזמן להיפרד מן הרעש, ההמולה והקדחת של אל פסגת ההוכחות. יש לי הרגשה שיום אחר אתחלק, בל ספק שכישורים אלה ישמשו לו גם על כס המשפט. המשרד ולמצוא לו עכורה שקטה, עבודה מכוכרת היאה לנגבר שראשו המכסיף כבר נגע בשנות ה־50 שלו", כפי שאמר לגליה.

גליה העריכה תמיר את התכונה של אורי -לפרגן" לידידיו ולכני המחזור שלו. אורי כנה לעצמו פרקטיקה מצליחה, והיא ניחשה שהוא אינו עייף עד כדי כך שיתכוון ברצינות לנטוש את המולת בית המשפט האהובה עליו, לחצות את הקווים ולעכור משורות הפרקליטים אל הקבוצה המצומצמת והנכבדת של השופטים. בכל זאת היא נהנתה להתגרות בו: אולי באמת הגיע הזמן. גבר בגילך כבר יכול להרשות. לעצמו להסתפק רק בכבור".

יום אתד צילצל אליו בריסימון, ידירו מנוער, עולמם של שופטים "ירוקים", הוירויים שכהם סיפר פרקליט מצליח, והודיע לו בהתרגשות: .זה עתה שאר השופטים בני מחזורם, ואורי מצא את עצמו פתאום ניצב מול שאלת ירידו: ,מרוע לא תגיש גם אתה את מועמרותך? אתה יודע שזו לא תהיה בעייה".

כשורת מינויו של בר־סימון לשופט מחוזי תפסה את אורי ברגע של עייפות אמיתית, בו חש שהוא את רוחו. מתפקד כרץ למרחקים ארוכים, נושא על כתפיו תיקים כבדים המעיקים עליו. העיק עליו גם אותו שיממון עגום שתוקף לפעמים אנשים שמעולם לא שאלו את עצמם אם המקצוע שכתרו בו הוא כאמת המקצוע בו ירצו להתמיד. ולפתע הפיתוי הזה לסגור את המשרר, להעכיר את התיקים הרכים לפרקליטים אחרים, להסיר מעליו את העול.

> כמסיבה הספונטנית שנערכה אותו ערב בכיתו של בר־סימון היה אורי מכונס בעצמו, מרבר מהשפה לחוץ. אומר דכרי נימוס שיגרתיים. עכודה משפטית", ני מחזורו של אורי מתמנים לשופטים. זה הוא אמר פעם לגליה, מבעיקר עכורתו של סניגור, המחזור שסיים את הפקולטה למשפטים בי־ דומה למלאכתו האומללה של סיזיפוס המלך שקולל – לגלגל אבן לראש ההר, וברגע שהביא אותה לפיסגה היא צונחת בחזרה לתחתית. לא פעם יש לי הרגשה ששוב אין לי כוח לחזור ולהעלות את האבן המשפטית

והאכן הארורה תמעך אותי". גליה ניסתה לעקור אותו מהריכדוך הזה וציטטה פילוסוף מפורסם שאמר כי על הארם ללמוד לחיות עם האכן שהיא המשא שלו, ליצור ממנה פסל, להחיות אותה ולהפוך אותה למשהו משלו, משהו שהשקיע בו מרמיונו ומרגשותיו. כך שוב לא תהיה האכן קללה". ואחרי־כן הוסיפה: "אתה הרי עושה בפרשיות המשפטיות שלך מה שאמן עושה כאכן. יוצר צורות חדשות. תפסיק לבלבל את הראש ולרחם על עצמך".

אכל אותו ערב, כמסיבה, חש אורי כרצון לחצות את הקו ולחסות בצילו הבטוח של כס המשפט. אפילו הבריחות שהילכו כסלון סביב כוסיות השמפניה על

דכאון או התרגשות־יחר לא יעזרו לכם כתחום אלה ימים חשובים לקבלת החלטות בתחום הכי-

ויכוח עלול להתנלע בין קרובי משפחה בגלל בער השמועות מסתובבות עכשיו מהר מאוד, ומכרים

מאזניים (23 בספטמבר עד 22 באוקטובר) רוז לבית עדיין לא תיפתר השבוע, אבל זה זמ טוב להגיע להסכמים.

עה עסקית מסויימת.

קשת (22 בנובמבר ער 21 בדצמבר) שילוב של מזל ומשמעת עצמית יקדם אתכם בתי אם כי השבוע אתם עלולים להיתפס להוצאות חום הקריירה, אם כי אולי לא הדעו בדיוק כיצד מיותרות, אל תניחו לכך להעיב על הסיכויים לרו־ לטפל במצב שנוצר עם חבר בעבודה. זה בהחלט מנטיקה ולבילויים. נסיעה קצרה תאפשר לכם לרי זמן טוב לערב עסקים עם בילויים, אך היזהרו אות אה הדברים מנקודת מכט טובה יותר. מומלץ

גדי (22 ברצמבר עד 19 כינואר) הרומנטיקח. מוטב לחפש את חפתרון התגיוני. תי והמשפחתי. אל חניחו לספקוח עצמיים ולענ חומנה לטיול באה בזמן מתאים, וכדאי לקבל או־ צבנות לפגום ביכולתכם לחשוב בנהירות. שלות תח. זה גם זמן טוב לבקר במקומות מעניינים ומס־ לנצלן. (20 כינואר עד 18 בפברואר)

יה ביתית. מומלץ להיעזר בעצה מומחה. חשבוע ינסו לחטט בענייניבם, אך אל תניחו לזה להעיב צפוי לכם מזל בתחום הקריירה. אתם צריכים על השמחה מהחדשות הטובות שצפויות לכם: להיות מרוצים מהחתפהחויות הפינוסיות. ברומו־ טיקה יש בילבול.

ın.

דגים (19 בפברואר עד 20 במארס) **דגים**

בן למחמאות דבות.

שהממונים אינם מעריכים אתכם, עדיין תוכלו

תתפתחויות פיננקיות חיוביות צפויות השכוע. שר דב בחברת מישהו אהוב שמיטיב להבין אתר נדיבותכם אינה יודעת נכולות. אך אל תחנו לאני כם. אצל אחדים יש סימן לנישואין. בעייה הקשור שים לנצל אחכם לרעה. אם כי אתם מרגישים

> עקרב (23 באוקטובר ער 21 בנובנובר) אל תחיו מודאגים כל כך בגלל חסרון כים – מוטב לחתרכז במחשבה על דרכים לשפר את הכנסתו כם. אם באמת תרצו בכך, תצליתו השבוע לחשינ תתקדמות ימה: כדאי לחיות שפקויים בקשר לחצי

כל אחר מהם על המשפט הראשון הקשה שעמר כו, לא התקשר אלי נשיא בית המשפט להודיע לי שנתמניתי הרתיעו אותו מההחלטה לבקש להציב את שמו לשופט מחחי". אורי כירך אותו. יחד הזכירו את שמות ברשימת המועמדים לכס המשפט. בלילה מצא את עצמו מצטרק בפני גליה: ..הרי

אינך תושכת שאני אהיה שופט גרוע מהטופטים הבינוניים". "אני חושבת שתהיה שופט טוכ כמו השופטים מהשורה הראשונה", אמרה גליה מנסה לחוק

שבוע לאחר טכס ההשבעה, כאשר בריסימון כבר תפס את מקומו כשופט מחוזי, ערך לכבודו אורי מסיבה. לגליה נרמה היה כי אורי מכקש לומר ככך משהו, מעכר לעצם עריכת המסיבה. אם היה לאורי מתחרה אמיתי, היה זה בריסימון. לאורי נדמה היה שבר-סימון הוא מעין השתקפות של עצמו, בכואתו במראה, ולגליה היתה הרגשה שאורי מנסה לכחון את השתקפותו זו, להבין מדוע נטש ידידו את הפרקטיקה המפוארת שלו לטובת כס המשפט. שניהם נגעו זה עתה בגיל ה־50. שניהם נחשבו לעורכי־דין מצליחים. לשניהם ניכאו קריירה מזהירה. שניהם מונו לראשי וערות מקצועיות מכוכרות.

כטוב לכו במשקה סיפר גם בריסימון, כמו השופטים ה-טריים" האחרים כמסיכה הקודמת, על המשפט הראשון שלו. דיבר כאותו נטחון השמור לעורבי־דין לאחר שנים ארוכות של הופעה, בטחון מתובל בכושר רטורי מעולה, חוש הומור וכשרון תיאטרלי. בר־סימון היה שחקן מעולה, ולאורי לא היה

הידירים צחקו. בשכילם היה זה ערכ עליו כו הם "מטכילים" בשמפניה את השופט הטרי לאחר המשפט הככר הראשון שלו. כאשר פרשו כולם, נשארו בריסימון ואטתו. האשה עכרה עם גליה למטבח, לעזור כפינוי הכלים, בהכנסתם למכונה, להמשיך כסיתת נשים קלה. בר־סימון פשט את רגליו, התרווח על כורסת העור, עצם את עיניו. שוב לא היה זה הסחקן רב־הפנים, בעל היכולת לשעשע את ידידיו. גם לא עורך דין מפולפל או שופט המכיר ערך עצמו. פתאום היה זה גבר עייף, נימול מסיכות, סהחל לרכר עם אורי כמי שמשוחה עם ידיד עימו הלך יהר דרך ארוכה.

כשקבלתי את המינוי הרגשתי תחושה די דומה להרגשה שהיתה לי כאשר קבלתי במילואים את ה'פלפל' של הרכיסרן. אני זוכר שהייתי צריך אז לרדת לנגב באוטוכוס עם היילים ולא ידעתי כיצר להתנהנ. הייתי מלא חשיכות עצמית שנבעה מהררגה החרשה, וכמעט איברתי את הכשרון לצחוק. הקפרתי על זכותי לשכת במושב שמאחורי חנהג, ובכלל התנהגתי כאיריוט מושלם. לכח לי זמן לחזור ולהיות אותו בר־סימון שיורע כי עלה תאנה לא מסוגל לכסות ערווה של אף אתר – אפילו לא של עורך דין מצליח", צחק כמו לעצמו. בזוה קרף, לי גם כשהתמניתי לשומט. היתה לי דרגשה שאני צריך להיות אחר, עד

למשפט הראשון שהחויר אותי למציאות". "לשלוח ארם למאסר. לפנייכן מעולם לא ידענו כיצר זה נראה מהצר של כס המשפט. היינו סניגורים. תמיד נסינו לוכות את האיש. ופתאום אתה צריך. להחלים. אתה, כמשיכת קולמוס, שולת אדם לבית־סודר. זו דרגשה איומה, אחריות קשה, היה לי ליל סיוטים אמיתי. היה מרוכר בנאשם שהיכה פקיר בעירייה. עניין של איזה חשבון שלא שולם. בפעם

הראשונה הסכלתי על אדם וחשבתי שאני צריך לשלווז אותו לכלא". "הטלתי עליו שלושה חודשים. זה היה המיניסום אני: זוכר שהיד רערה לי כאשר כתכתי את פסקיהרין, ואילו הנוכל הוה שעל ספסל הנאשמית - צהק. מתכרר שהוא ככר ישב כמעצר כל פרק הזמן שאני קצבחי לו,

להגיע לחישגים. כמו כהמשך לשיות ארוכה שני לא חושב שאני כבר טלה (11 במארס עד 19 באפריל) יכולתכם תמפליאה לפתור בעיות האפשר לכם מוכן לוה עריון אינני בווכן לקחת על עצמי אחריות לחתובר על כל קושו שאתם עלולים לחיתקל בו לשלוח אנשים לכלא". חשבוע. מעולה ישירה עדימה על מני חשאיות ופעולות מאדורי חקלעים. שימו לב לתופעת, ותד

vinealo 42

ועכשיו דוא יצא להופשי, שמה וטוכ לכ". בלילה, לאחר שכיבה את האור, אכר אורי לנליה

בעמור זה מבחר מהידיעות והמודעות שפורסמו ב"מעריב" בשבוע שבין 17.4.52 – 24.4.52 הנוסח המקורי נשמר. ליקט: גבריאל שטרסמן.

השבוע לפני 35 שנה

שלום אש מחליף דולארים

על מיפון האנית החליף שלום אם דולארים בלירות ישראי ליות לפי המחאה שנהן (ראה התפונה). א. אש שלח מבתב חורה בעברית לרב החוכל של קרמח" שנו נאמר: , הייתי מאושר לראות איך למדתם מהרה בזמן קצר ליצור אוירה בעימה לכל הנוסעים ולחת להם הרנשה שהם בביתם".

שרת עם מיניסטר החוץ הכריטי

"כסי שהציע מר יעקב יעבץ בנאו

מו בסרר השלישי בניו יורק. עם

זוז ירוע, שהצבא האמריקני מעום

ניין בכסיסים בישראל וצה"ל היה

שמח על עזרת יועצים צכאיים

אמריקניים, אפשרות להכשרת

קצינים באקרמיה הצבאית האמר

ריקנית כווסט פנינט וקבלת

איגור המי"לים בעזרת משרד

משעות אחר"ב המארחרות להשיג

כמות מסויימת של נייר עתונים

כהשאלה מהמפלגה הפרוגרסיי

בית ובדרך זו הוכטתה הופעת

העתונים הסרירה לשבוע הקרוב.

הנייר אשר הועמד קודם על

אספקת נשק בתנאים נוחים.

העתונים

כורשינגטון עדיין שומרים דונו בשיחות שר החוץ מר מ כסוד את תוכן שיחתם של שני ריר ישראל מר א. אבן וראש המי מר אנתוני אירן כלונרון. טה הכללי האמריקני גנראל כר- לפי שעה אין לשער, שישרי אדלי. אולם סבורים שבידונו | אל תצטרף אל סיקור המזרח

למעלה מאלף סועלים בנמל חיםה טובטלים טעבורתם ביי כנים והאודרונים בגלל מיעום האי ניות בנכול. היקף העבודה פחת בשלישו.

האבטלה פוגעת בעיקר כפועלים הזמגיים, אך גם חפוע־ לים הקבועים אינם עוברים בתי קופה המלאה.

שבועיים בלי

לשבת הכרובת וכן לשבת שלאחרית לא תחולה בנראה מנת הבשר להושבים.

באחץ במצאת אמנם כמות כשר מארגנטינה. המספימה לח־ לוקה אחת אולם הבשר נשמר ידי משרד המסחר והתעשיה לך- בוואשינגטון עוררה את תגובתר ברורבה לחולים ולכתי חולים, | שות העתונים לא היה ראוי לשיין עד בוא המשלוח של 1200 טון מוש, אלא לאחר חיתוך התאמה יש לחניח, כי ימסור תלונה על. בשר מארגנטינה, תוך שבועיים ... לרוחב חדרוש לעתונים:

8126410 44

ציה. מריסמכם פיא ששכח יך מעריב ת. ד. בנעם, תל אביב בחור מסודר ום דירה מביקש להכיד למסרת

גלילי פרש מהנהגת מפ"ם

בימים אלה מהנהגת מפיים. כים להשתלטות סיעת הרוב חבר הכנסת י. כךאהרון נתמנה במקומר בווערה המרכות בת 5 חברים, המנחלת את ענייני המי מר גלילי ביקש מככר לשח-רר אותו מתפקירו כהנהלת המ־ פלגה, כדי שיוכל להקריש את הצרכנים בתיא ימו לבחור בלי עצמו לעכורה בקיבוץ. אך יש חם ממאפיות שונות. לרשותם להניח, כי גם טעמים אחרים גר" יועמד להם ממאפיה אחת כלי

שיטה זו, הכושרת את החנוו־ נים עם מאפיה קבועה נוטלת מהם את האפשרות לקנות ככרות נוסף של "לאחרות העבודה", לחם במאפיות שונות, נקכעה

לפי הוראה של המפקח על המזר נות. ההסדר החדש אינו כולל לפי שעה מסערות וכתי חולים. ארגוני האופים, שהתנגרו וחילה להנהכת הקשר כצורה זו, תכעו לאפשר לחנוונים לחבל את הלחם לכל-הפחות משתי מאר פיות, הטכימו עתה לשתף פעולה עם המפקח על המוונות אך הם דורטים שהנופקח יהיה גמיש לגד

כי חלוקת האוורים כין המאפיות 6.39 (EFE, COLE W) 95.0 סק.פ. כיפי החול : 3.30—7—q סרס דרמשי מזעוע המתאך ברי

של קומן אנשים אמיצים שנם לטן מהגיהנום ועאצי ן שלשה שברחו למי סמרו המסורסם של אריף וויליאמם

מומץ דיי שרום פילם ירושלים - ירושלים ממרציש 194 קורות סלחמה תקופגדום כשצולות ים, נשבק פרלות ימן וחצי המלחמתי שלו

חבלנים במצולות מהשתתמית ז ריבירו ויומרק דנת שנדרום, גרי מריל ב הצגות כמיניש: 30.6, 30.6 **2** בישות החול ו פ-7 שעת ב אחולצ . ו) מאם האיבויי

ב) חבלנים כמצרלות. שכוע:שני

כלה ממין זכר

-ערוי. ירושלים שבוע שני נשואים מוערים 9 A A 30 1 WHAT 3

מו לפרישתו של מר גלילי מה־ בד, שהחנווני קשור עכוה. וועדה המרכות, שבה השתתפו ו נציגים מסיעת הרוב במפ"ם (מ. יערי, י. ריפתין וש. פלפןו וחבר

דנים בשיפור שכר הרופאים

עוד לפני כמה חדשים הבאתי לדיון בממשלה את שאר לת שיסור תנאי העבודה והשר כר של דרופאים הממשלתיים אמר שר הבריאות הרייר יוסף

בורג לסומר "מעריב״. היתה זו תגובה לדכרי המנד תח האמריקני הד"ר גרלוק. שבשעת פרירתו ברופאי חיפה מתח ביסורת על תנאי השכר הי-רודים של הרופאים הציכוריים כארץ. ד"ר כורג מסר, כי הממשר לה הסכימה לבחון מחדש את תני אי העכודה והשכר של הרופאים ואחר פגישות. עם נציגיהם יש התיכון או אל הברית האטלנטית,

לציין התקרמות יפה בריונים.

א. אבן מוחה

אבא אבן, שנריר ישראל בארחיה, שינר אנרת מחאה חרימה למרדכי נמיר, המוכיר חבללי של ה,חסתררותיי, על שבלי לחועין אתר וכלי יריעתי ביקש ראיון אצל דוכשיא מרומי

מר נמיר, שנתקבל בשבוע שעבר ע"י מר סרומן, לא ביקר אפילו כיקוך נימוטין כשגרירות ישראל ולא נועץ עם השגריר בקשו לכיקור אצל טרומן, דב הטותר כל נוהג. הרבר תמוה אונר שמר נמיר בקי בענייני הנוחג

חדיפלומטי מימי חיותו ציר כמר סקבה. התנהגוונו המוזרה של אישי ות לשמית כלפי השגרורות החרופה של השנריר אנא אבן. כר גם כמשרו החוץ.

שליות מלאה את סרשת בבורתם

אורה ו פלודיף האופפיי מיממ ושמים ענים אממיתיאמרון ו

עת לחוג חאומח פין פאול -- פרו מפחר (שבוע שני) רצום עכרי וצרפתי כטף חסרם ארמון מי יבין לב אשה מדינו פליקט, פלרו ארמונורים

מקסים נחליעמל, חליפה) ! ביקסים נחליעמל, חליפה) ! מסופריה הרוסית אודורה (קרית מוצקים) ו

חזמיר מניו אורדיאנם בשמרת הפרשים (בצבעים) עם נוי קופר

כרמל וצ גערות קייווה (כצכעים) עם ביון חייבר חתרפחקן

חרומנמי של נויוני ביו ים למו ניים ויים שלושות דומומקמורים שני זשן הפליו, ניין פלי

רה השתמשו החוכלנים כמטען של 50 ק"ג דינאמים. בהתפוצ צות לא נפגע איש, חוץ מאחר העוברים ושבים שנפצע קל. בתי קולנוע

חיבה חדר : מה שאין מיזיב זאי ו במשעוד חמדרון

בו/כת ווגר על יוי קירספינונ

בניבה בינוני עד ניל דב. לפנוח

.777 .00 '113Y 1699

מר י. כן־אהרון, שכא במקום נלי־

לי. נוקט מאז פרישתה של קבר

צת ליבשיץ ממפ"ם קו תקיף וקי־

אנשי אצ"ל

משפטם של שמונה אנשים,

החשודים בהשתייכות לארגון

הצבאי הלאומי והנחשרים בפי

צוין כית השגרירות הבריפית

ברומא ב-1946 נפתח אתמול

שלא בפניהם בבית הדין לפשר

סבורים כי שמונת הנאשמים

כשעתו נחרב בית השגרירות

בהתפוצצות לילה. לדעת המשט:

עים חמורים ברומא.

. 112

מריח ו. האגדה לפית" מורמיים, עם עיר ניסון נץ חמדבר איבון זה קרלו ורישארד גרין

שמדיו - ירושלים A.30 : W. 2707 19.4 W" 2100 -6.30 בימי חול : פ, ד, 3.30

של" ברנה -- אן שרידן פאימרית המקסימת פלאת בתוק בנים (עיי אגדי) ון ותומור אין אין

> למבי וזג ושביב בכורים מפרכת וכד, מופיקה שירה, הומיר, האר ריות ו פושומירה כרפן לכיה. מושופרת לה בירם, חכל מפי שאולע בהמומר שבה מונהל. למנין שהמול וול המסוף

תמהאסיים ועד נטורי קרתא" תולדות הכתות היהודיות

סמינר מיוחד, שיתקיים באילת,

סמינר מיוחד בשיתוף

"עם "שרשים

ב־13.5.87–10, יא'--יד' באייר תשמ"ז בחשתתפות: * פרופי משה אידל * חרב לניבלה ויספרש א דייר חננאל מאקן

במלון לרום

(חמישה בוכבים)

1987 who 6 -14 2 2 2 2 3

1500000 (2000) Mindle

טיולי אביב

בעקבות 3 תרבויות. יציאה: 6.7.

עלביה. 16 יום. יציאה: 24.6; 24.6 ★

א דווגריה. 8 ימים. וציאה: 10.5; 7.6

עם מדריכי "נאות הכיכר"

- מסלול קלאסי של 15 יום כולל איי הים האגאי, יציאה: 6.7, ומסלול של 11 ימים 🛨 🛨

סברד ובור פוגל. מסלול קלאסי של 15 רפו יום. יציאה: 28.5: 28.5

למצרים באוטובום. טיול אמצע השבוע וסופשבוע ארוך לקהיר.

יוגוסלביה -- אוסטריה. זו יום. יציאה: 11.5; 11.6 א יוגוסלביה

יומוסלביה - הונגריה. 18 יום. יציאה: 10.5; 3.6 ★

יציאות בימי ראשון (4 לילות) וחמישי (שלושה לילות).

★ סקנדינביה. מסלול קלאסי של 18 יום. יציאה: 28.5.

מסלול קלאסי של 8 ימים. יציאה: 28.5

מסלול קלאסי של 18 יום. יציאה: 29.5 🛨

א דיר מנדלם דורון * פרופי מנחם פרידמן א דיר אבי רביצקי * * מר אברחם שוורץ

טיוכי יום בארץ

* יום טיול למחילות בר כוכבא באמציה ולמוזיאון חבדווי

מחיר כולל אוטובוס תיירים, חדרכח,

חופשת שבועות בירושלים

יציאה: 4.5.87 מחיר: 23 ש"ח כולל: אוטובוס, מדריך, כניסות לאתרים.

* יום כין משולב בחמת גדר, עיורגב וטבריח יציאח: 2.5.87 מחיר: 42 ש"ח

כניסח לחמת נדר, ארוחת צחרים ושיט.

ל"ג בעומר ב,נוף קטיף"

פרטים: "מועדון מטיילי מעריב"

מערכת במעריב", רח' קרליבך 2, חל־אביב. טל. 139207

פתוח ברציפות ביו השעות 8.30 עד 18.00.

1987 עד 17 במאי 1987

לרוצים ליחנות מנוף מיוחד, ים כחול וחולות זהב, אנו מציעים נופש באוירח מסורתית, עונג שבונ, קומזיץ ענק במוצ"ש, שירה בציבור ומפגש עם

חעיתונות בכפר הנופש חחדש בגוש קטיף.

2 לילות בבונגלוס משופרים, עם שירותים צמודים המתאימים ל-4 נופשים ו-5 ארוחות.

קורס גלישת צוקים ב"מצוקי דרגות"

TANKED WHOM THE HAVE

קו פתוח

עם מדריכי "נאות הכיכר"

מפגש יעוץ לקראת טיולי אביב וקיץ:

ביום ג', 28.4.87, אחה"צ בין השעות 16.00

עד 18.30 יוכלו כל המתעניינים לטלפן או לפגוש את צוות המומחים של "נאות הכיכר"

המעוניונים מוזמנים לבוא

ל מועדון מטיילי מעריב",

רח' קרליבך 2 תל אביב, טלי 439207"30

לפתוח מפות לשאול שאלות על

מסלולים, על אופיין של הארצות וכל

הסידורים הנדרשים לנסיעה

ב-28.4.87, בבית ציוני אמרימה, רח'

דנואל פרוש ב, ת"א, יתקיים ערב

הרצאות לקראת טיולינו לחו"ל:

21.00 – ספרד מורטוגל

מרצה גילי חשקין וממוריכי נאות חכיכרי)

* לגיסה חופשית * הקחל מוזמן

טיול סופשבוע

לאילת

1987 עד 17 במאי 1987

4 ימים (3 לילות),

לינה במלון מוריה

חצי פנטיון, הדרכה והטעה

חדרים על בסים ארוחת בוקר בין

התאריכים 10 ל־14 מאי 1987,

במתיר 52 ש"ח לאדם בחדר זוגי

★ למעונינים:

20.00 - שקנדינבית

שלבא

דעד פ מאי 87

קורט בסיסי, הפותח צוחר אל עולם גלישור המצוקים לא נדרש כל ידע מוקדם

בתני עץ וקרוואנים

או מאמץ נופני מווחד.

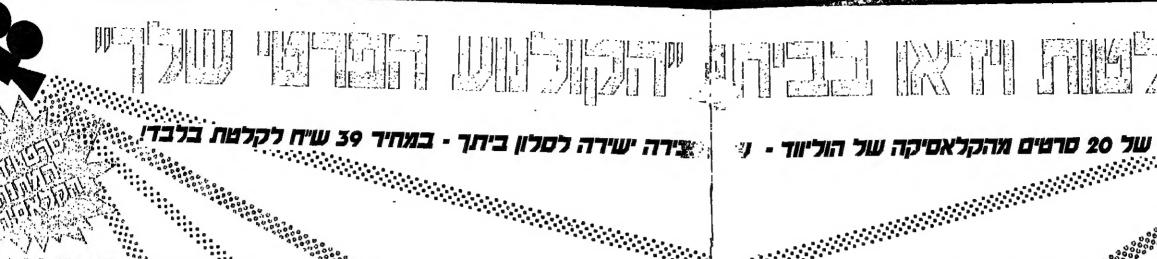
בכפר חנופש של כפר חיטים, מצופח אל חכנרת, באמצע ובסוך שבוע.

A STATE OF THE STA

W This while we make

לקט ראשוני של 20 סרטים מהקלאסיקה של הוליווך - עי

WARNER HOME VIDEO LA

GMC HOME VIDEO

צייטי צייטי בנג בנג דיק ון דייק קזבלנקה המפרי בוגרט • אינגריד ברגמן

הסיפור על וורנון ואירין קסל פרד אססר - גיינגיר רונירס

ועכשיו הקולנוע הפרטי שלך"

"תקליטיה, מפרייה

	11 0 07.	11 0 021				
	רת.	עבור כל קלטת שבחרת.				
קובלנקה -	3	האזרח קיין				
צייטי צייטי בנג בנג	3	דייר נו				
ם סיפור הפרברים	-	באגס באני בדרכים				
ם הגיבן מנוטרת דאם		בצהרי חיום				
ז הכלבתולים		טוראית בנימין				
ו האיש השקט		כובע צילינדר				
חספור על וורנון ואנין		מרכבת זואר				
בוני וקלייד	ל חמין ם	כל מה שרצית לדעת ע				
גונגה דין		קינג קונג				
אהובת חקציו חצרפת		ארונור ,				

ם בוני וקלייד בוני וקלייד אהובת חקצין חצרפתי

את התלוש בצרוף המחאת שלח לחד-ארצי ת.ד. 1741 רמת-גן 52117 והזמנתך תשלח לביתך

			כתובת	·	שם
_			1 4 1 4		
		מלחנו	_ מיקוד		 עיר
_		1000			

האזרח קיין אורטון וולס • גיווף קוטן בוספת ביצור שונים אורטון ביצור מווים ביצורים

WARNER HOME VIDEO

הגיבן מנוטרדם צירלס לוטון • מורין אוהרה

MARI

אהובת הקצין הצרפתי מריל סטרים

טוראית בנימין

גונגרו דין קרי גרנט י דולם מיירבנקט ב וקטור מקלולו

כובע צילינדר

פרד אסטר • גיינגיר רונירס

WYRNER HOME VIDEO

קינג קונג

סרט וידאו

גרי קופר • גריים קלי

WARNER HOME VIDEO IN

כל מה שרצית לדעת על המין

בספריות וידאו מובחרות.

המתנה הקלאסית

The state of the s

03-611 001

אוכל וול הולו עם קוקה קולה. קול דקולה עכשיו.